

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr. 2

Febr. 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 62

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf 65

De uitvoering van de logistiek in oorlogstijd, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf 68

Beginnelsen van militaire oefeningen, door J. A. Risseeuw, Majoor der Artillerie 72

Het optreden van een eskadron tanks in samenwerking met een bat. infanterie, deel uitmakend van een voorhoede, door F. Rouffaer, Majoor der Huzaren 76

De voortgezette opleiding van het kader, door J. C. Boomsluiters, Kapitein der Infanterie 81

De positie van de beroepsofficier voorheen en thans, door L. Schuitemaker, Kapitein der Infanterie, (met een naschrift van de Hoofdredacteur) 85

Marechausseediensten in legerverband, door J. van Waning, Luit.-Kolonel der Koninklijke Marechaussee 90

Nieuwe Uitgaven 94

Een Amerikaans Bataljon in Korea. (Grepn uit de Werkelijkheid), door B. Koning, Luit.-Kolonel van de Generale Staf 95

Drie voorbeelden van het gebruik van Ballematerieel bij montage, door B. F. Portier, Kapitein der Genie 102

Weerstanden tegen de uitvoering van het Atlantisch Pact, door F. C. Spits, Res.-Kapitein der Infanterie 107

Uit de buitenlandse vakpers 111

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr. 2

Febr. 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 62

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf 65

De uitvoering van de logistiek in oorlogstijd, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf 68

Beginnelsen van militaire oefeningen, door J. A. Risseeuw, Majoor der Artillerie 72

Het optreden van een eskadron tanks in samenwerking met een bat. infanterie, deel uitmakend van een voorhoede, door F. Rouffaer, Majoor der Huzaren 76

De voortgezette opleiding van het kader, door J. C. Boomsluiters, Kapitein der Infanterie 81

De positie van de beroepsofficier voorheen en thans, door L. Schuitemaker, Kapitein der Infanterie, (met een naschrift van de Hoofdredacteur) 85

Marechausseediensten in legerverband, door J. van Waning, Luit.-Kolonel der Koninklijke Marechaussee 90

Nieuwe Uitgaven 94

Een Amerikaans Bataljon in Korea. (Grepn uit de Werkelijkheid), door B. Koning, Luit.-Kolonel van de Generale Staf 95

Drie voorbeelden van het gebruik van Ballematerieel bij montage, door B. F. Portier, Kapitein der Genie 102

Weerstanden tegen de uitvoering van het Atlantisch Pact, door F. C. Spits, Res.-Kapitein der Infanterie 107

Uit de buitenlandse vakpers 111

OFFICIËLE MEDEDELINGEN

van het

Ministerie van Oorlog

UIT DE LÉGERORDERS

No. 295 L-LM-O — Verzoeken en publicaties.

Inhoud van verzoeken.

Bij het indienen, met name door militaire belangenverenigingen, van verzoeken aan de Overheid, c.q. bij het publiceren daarvan, dient naar vorm en toon ten volle rekening te worden gehouden met de eerbied, welke militairen te allen tijde aan deze Overheid verschuldigd zijn (art. 8 lid 1 van het Reglement betreffende de krijgstucht).

Zulks geldt in het bijzonder t.a.v. de Minister (c.q. de Staatssecretaris) van Oorlog, die uit hoofde van zijn ambt gezag uitoefent over de Koninklijke landmacht en aan wie derhalve allen, die daarvan deel uitmaken, ondergeschikt zijn.

Weliswaar eist de krijgstucht niet, dat de militair zich onthoude van elke beoordeling c.q. afkeuring van een ministeriële beslissing of maatregel, doch zulks dient te geschieden op zakelijke wijze en de gedachten en gevoelens behoren te worden gekleed in een vorm en gesteld in een toon, welke niet alleen aan de volstrekke zakelijkheid der aangevoerde bezwaren geen afbreuk doen, maar behoren ook te doen zien, dat bij het opstellen de eerbied voor de Overheid niet uit het oog is verloren.

Publicaties.

Bij het openbaren van zijn gedachten door middel van de pers, hetzij in organen van verenigingen van militairen, hetzij als militair medewerker van dagbladen of periodieken, of anderszins, dient de militair eveneens volledig rekening te houden met het vorenstaande, voorwat betreft de eisen aan de vorm, de toon en de inhoud van publicaties te stellen.

Alle militairen dienen te waken en de meerderen (in het bijzonder de commanderende officieren) behoren op te treden tegen het bezigen van uit krijgstuchtelijk oogpunt niet toelaatbare uitdrukkingen in verzoeken en publicaties als vorenbedoeld, mede ten einde herhaling te voorkomen.

**Nr. 303 L-LM — Wapenonderscheidings-
teken Militair Juridische Dienst.**

Het personeel, behorende tot het dienstvak van de Militair Juridische Dienst, draagt op de baret — op een zwart laken, wit gebiesde ondergrond — en op de schouderbedekkingen van de veldblouse een wapenonderscheidingsteken van geel metaal, voorstellende 2 gekruiste hellebaarden met wetsrol; op de schouderbedekkingen van de dagelijkse tenue als voor de veldblouse c.q. van gouddraad geborduurd.

Nr. 306 L-LM-O — Strafbevoegdheid.

Bij Koninklijk besluit van 23 September 1950, nr 42, is bepaald:

„Artikel 1

Formaties in de zin van artikel 39, lid 1, onder 3°, van de Wet op de Krijgstucht worden gevormd door het militaire personeel, staande onder de bevelen van:

1. de Commandant van het Commando Luchtverdediging;
2. de Commandant van het Commando Luchtvaartopleidingen;
3. de Commandant van het Commando Luchtvaarttroepen;
4. de Commandant van het Commando Magazijnen en Werkplaatsen;
5. de Militaire Luchtvaart Attaché's;
6. de Militaire tevens Luchtvaartattaché's;

of behorende tot:

1. de Luchtmachtstaf;
2. een vliegbasis;
3. de Technische Opleidingsinrichting *Deelen*;
4. het Korps Luchtwachtdienst;
5. het Luchtmachtbewakingskorps;
6. het Dépôt Personeel Luchtmacht Nederland;
7. de Luchtmacht Stafschool;
8. de Officiers- en Kaderschool Luchtmacht.

Artikel 2

Formaties in de zin van artikel 41, onder 2°, van de Wet op de Krijgstucht worden gevormd door het militaire personeel, behorende tot:

1. een squadron;

2. een school;
3. een navigatiestation;
4. een luchtwachtgroep van het Korps Luchtwachtdienst;
5. een centraal magazijn of een centrale werkplaats."

Nr. 309 L-LM — Oprichting Herkenningsopleidingscentrum (HOC).

Met ingang van 1 October 1950 wordt opgericht het Herkenningsopleidingscentrum (HOC).

Het HOC is belast met de opleiding van instructeurs en het geven van herhalingscursussen in vliegtuig- en vechtwagenherkenning ten behoeve van Land- en Luchtmacht.

Het HOC wordt voorlopig gevestigd te Breda.

De Commandant van het HOC staat zolang dit te Breda gevestigd is administratief onder de bevelen van de Commandant Officiers- en Kadernschool van de Luchtmacht en voor wat betreft de opleiding onder de Chef Luchtmachtstaf.

Nr. 311 L-LM — Kenteken op militaire les-auto's.

1. Het militaire motorvoertuig, dat door een leerling-bestuurder wordt bestuurd, moet aan de voor- en achterkant een oranje bordje met daarop een zwarte „L” voeren.

2. De afmetingen van het bordje be- dragen:

hoogte	170 mm
breedte	120 mm

De letter „L”, welke in het midden van het bordje moet zijn aangebracht, dient de volgende afmetingen te hebben:

het staande been	135 mm
het liggende been	85 mm
breedte	25 mm

3. Het bordje moet aan de voorzijde worden aangebracht vlak naast en rechts van het nummerbord (van voren gezien), aan de achterzijde eveneens vlak naast en rechts van het nummerbord (van achteren gezien).

4. Indien geen les wordt gegeven — dus als geen leerling-bestuurder de auto rijdt — moet het bordje worden verwijderd of bedekt.

5. Zodra de leerling in het bezit van zijn militair rijbewijs C is gekomen behoeft bij verdere lessen, b.v. voor rijbewijs B, het bordje niet meer te worden gevoerd.

Nr. 313 L-LM — Tanken bij BOS-pompen.

Bij ministeriële Beschikking van 4 December 1950, Afd. K 3, nr. 6380 zijn t.a.v. het betrekken van benzine ten behoeve van militaire motorvoertuigen nieuwe bepalingen en regelen vastgesteld.

Nr. 316 L-LM — Beperking autovervoer.

T.a.v. beperking van autovervoer is bepaald:

A. Dienstreizen voor militairen.

Aan alle Korpscommandanten wordt opgedragen het aantal dienstreizen per auto van tot hun onderdeel behorende militairen tot het uiterste te beperken.

B. Vervoer van goederen.

Bij het vervoer van goederen moet zoveel mogelijk gebruik gemaakt worden van openbare middelen van vervoer, vooral voor regelmatig terugkerende vervoeren.

C. Verlofgangers vervoer.

Verlofgangers vervoer met militaire motorvoertuigen is uitsluitend toegestaan van afgelegen kazernementen en kampen naar het naast bij gelegen spoorwegstation en omgekeerd, volgens regels door de Korpscommandant te stellen.

D. De commandanten blijven te allen tijde verantwoordelijk voor het rechtmatig en doelmatig gebruik van tot hun onderdeel behorende motorvoertuigen.

Nr. 317 L — Eenheid tenue.

Vooruitlopende op, nader in het voorlopig R.I.D.K.L. te nemen bepalingen, wordt met betrekking tot eenheid in tenue bepaald:

1. Officieren en onderofficieren, die tot een uitrukkende of buiten de kazerne oefenende troep behoren, dragen de *baret*, wanneer de troep de *baret* draagt.

2. Officieren en onderofficieren, die gekleed zijn in de dagelijkse tenue, dragen de *pet*, wanneer zij:

- a. ten Hove verschijnen;
- b. voor de Minister van Oorlog of de Staatssecretaris van Oorlog verschijnen;

c. op audiënties bij ministers, hoofden van departementen van algemeen bestuur verschijnen;

- d. een huwelijk bijwonen;
- e. een begrafenis bijwonen.

3. Officieren en onderofficieren boven de rang van sergeant-majoor dragen de *dagelijkse tenue met draagriemenstel*, tenzij een andere dan de dagelijkse tenue is voorgeschreven of vermeld, wanneer zij:

- a. ten Hove verschijnen;
- b. voor de Minister van Oorlog of de Staatssecretaris van Oorlog verschijnen;
- c. op audiënties bij ministers, hoofden van departementen van algemeen bestuur verschijnen;

- d. voor een rechtscollege verschijnen;
- e. als niet-ingedeeld militair een militaire plechtigheid bijwonen;

f. in uniform een civiele plechtigheid bijwonen, waarbij zij niet de geklede of ceremoniële tenue dragen;

g. zich melden of afmelden in gevallen als plaatsing, overplaatsing, vertrek met groot verlof of ontslag uit de dienst;

h. verschijnen bij gelegenheden met een meer of minder officieel karakter.

Het draagriemenstel wordt afgelegd in niet-openbare gelegenheden, indien het aanwezig zijn *geen* officieel karakter draagt.

4. Het dragen van het *stokje* is alleen toegestaan voor officieren.

Het *stokje* mag niet worden gedragen:

a. bij de geklede of ceremoniële tenue;

b. indien het voor een bepaald geval wordt verboden.

5. Voor officieren en onderofficieren met hogere rang dan die van sergeant-majoor, die gekleed zijn in uniform, is het dragen van *handschoenen* verplicht:

a. in de gevallen genoemd onder punt 3;

b. bij de geklede en de ceremoniële tenue.

Wordt bij een officiële begroeting een handdruk gewisseld, dan wordt de handschoen aangehouden indien de handschoenen worden gedragen.

6. Door officieren en onderofficieren, die bij een troep zijn ingedeeld of bij een oefenende troep behoren, wordt de overjas al of niet gedragen, naar gelang de troep deze al of niet draagt.

De niet-ingedeelde officieren en onderofficieren dragen bij parades en andere officiële gelegenheden al of niet de overjas, naar gelang de troep de overjas al of niet draagt. Ter verzekering van de eenheid in tenue moet worden bevolen, of de overjas, dan wel de regenjas wordt gedragen.

Khaki-kleurige overkleding mag niet bij geklede of ceremoniële tenue worden gedragen.

Nr. 319 L-LM — Inlevering van aankoopmachtigingen.

Een militair, die met groot verlof vertrekt, behoeft de in zijn bezit zijnde aankoopmachtigingen voor kleding niet meer in te leveren.

Het personeel van de garnizoenskledingmagazijnen en het kledingmagazijn van de luchtmacht te Ypenburg mag aan de met groot verlof zijnde militairen evenwel uitsluitend *bovenkleding* verkopen.

Onder *bovenkleding* moet hier worden verstaan: overjas, baret e.q. veldmuts, veldblouse, veldbroek, overhemd, stropdas, sokken en hoge schoenen, alsmede rang-, wapen- en korpsonderscheidingstekenen.

Aangezien de hier bedoelde militairen niet meer in het bezit zijn van een *militair* legitimatiebewijs, dienen zij zich op deugdelijke andere wijze als houder van de in hun bezit zijnde aankoopmachtigingen te kunnen legitimeren.

Einde van de Officiële Mededelingen.

INZENDING VAN KOPIJ EN BRIEVEN

Wij verzoeken bijdragen voor ons blad en brieven, zowel betreffende de Redactie en de Administratie, zonder vermelding van personen, uitsluitend te adrederen:

Aan de Directie van De Militaire Spectator, Zwarteweg 1, Den Haag

Banden 1950

Dezer dagen worden geheel linnen banden beschikbaar gesteld voor de jaargang 1950 à f 2,75 per stuk.

Levering uitsluitend na vooruitbetaling per giro (nr 44715) of per postwissel. Bestellingen kunnen reeds thans worden opgegeven aan

**MOORMAN'S PERIODIEKE PERS
Zwarteweg 1 — Den Haag**

WAAR WERKEN WIJ VOOR? WAT BEREIKEN WIJ?

door Generaal Mr H. J. KRULS, *Chef van de Generale Staf*

„Men will not fight and die unless they know,
what they are fighting and dying for.”

General Mac Arthur.

XII.

Wanneer wij onze blik over het wereldgebeuren van de laatste maanden doen gaan, dan moeten wij helaas tot het inzicht komen, dat de toestand ernstig is te noemen. Er woedt een oorlog in Korea, de toestand in Indo-China is gespannen, in het Verre Oosten rommelt het overal, in de Balkan nemen de spanningen toe, terwijl in Oost-Duitsland de stemmen van hen, die roepen om het herstel van de eenheid van het Duitse Rijk — op Oost-Duitse wijze dan altijd — aan kracht toenemen.

Kortom, waarheen men ook kijkt en waarnaar men ook luistert, bijna overal in de wereld bestaat of een feitelijke oorlogstoestand of er is iets dat men „koude oorlog” pleegt te noemen. De tijd is dan ook voorbij, waarin men kon hopen dat er geen oorlog zou komen. Die oorlog is er reeds. De enige hoop, welke ons nog rest, is dat de vrede zal terugkeren vóórdát de oorlogstoestanden en de spanningen, welke er overal in de wereld zijn, kunnen uitgroeien tot een wereldoorlog waarin wij allen betrokken zijn.

Dat alleen te hopen is onvoldoende! De staten en volken die de vrede *willen*, moeten door deze wens ook hun houding doen bepalen. Zij zullen op duidelijke wijze uiting moeten geven aan hun *vertrouwen* in de toekomst. Elke vorm van provocatie dient voorkomen te worden, maar anderzijds moeten zij zich behoeden voor alles dat op *défaitisme* lijkt. Immers als het vertrouwen in de toekomst verloren is, dan geeft men zich zelf prijs aan het noodlot. Dat geldt ook voor ons, in ons dagelijks leven en bij de uitoefening van onze dienst. Wij zijn verloren als wij de houding gaan aannemen van „het gaat toch wel mis” of „het komt er niet meer op aan wat ik doe, het helpt toch niet meer”.

Naast *vertrouwen* in de toekomst is *kracht* nodig. Er is geen reden om te geloven, dat er volken zijn, die werkelijk oorlog willen, wél dat zij, die een overmacht aan *parate* kracht hebben, voor de verleiding kunnen zwichten om hen aan te vallen, die deze *parate* kracht niet in voldoende mate kunnen ontwikkelen. Daarom moeten wij in eigen kracht één der meest doelmatige middelen zien om ons voor een oorlog te behoeden.

Het is mede ons aller taak aan de opbouw van die kracht mede te werken door onze arbeid, door onze inspanning, door onze overgave aan ons werk.

Vertrouwen in de toekomst en ingespannen arbeid, dat zijn de enige wegen welke voor ons open liggen. Het heeft geen zin om te klagen, dat dit of dat er niet is, dat wij de middelen missen, welke wij zo nodig hebben. Wij moeten dat wel naar voren brengen, maar daarmee kunnen wij niet volstaan.

Erkend dient te worden, dat er vele en grote moeilijkheden bestaan bij de uitvoering van onze taak. Wij nemen die moeilijkheden echter niet weg door er over te jammeren en bij de pakken neer te zitten. Wel kunnen wij constructief werkzaam zijn door die moeilijkheden, welke wij zelf kunnen wegnemen, ook inderdaad te doen verdwijnen. Dat betekent, dat wij niet alleen slechts hard maar vooral ook doelmatig moeten werken, dat wij er steeds op bedacht moeten zijn de dingen te doen, die het meest nodig zijn en na te laten wat overbodig is, dat wij met energie moeten roeien met de riemen, die wij hebben en niet roerloos blijven zitten, omdat wij zo graag over andere riemen zouden beschikken. Ik zeg dit alles niet, omdat ik in het algemeen van mening ben, dat wij niet naar het vorenstaande handelen, maar wel omdat ik het zo belangrijk vind dit te doen, dat het niet genoeg en niet duidelijk genoeg gezegd kan worden.

* * *

Ten aanzien van de voorbereiding van onze West-Europese verdediging zijn er in de laatste tijd twee belangrijke dingen gebeurd.

In de eerste plaats is er tussen de landen van de Noord-Atlantische Unie overeenstemming bereikt over de Duitse herbewapening. Het overleg daarover met West-Duitsland wordt gevoerd. Voor velen mag de Duitse herbewapening een pijnlijke zaak zijn, maar het heeft geen zin om ons uitsluitend in het verleden te verdiepen. Het heden en de toekomst vragen van ons een nauwe en oprechte samenwerking met West-Duitsland, ook op het gebied van het gezamenlijk opbouwen van de nodige strijdkrachten.

Bij het schrijven van deze regelen valt nog niet te overzien hoever het overleg bij het verschijnen daarvan gevorderd zal zijn. Hoe het ook zij, niemand mag zich voorstellen, dat Duitse strijdkrachten nu ineens als kool uit de grond zullen schieten en dit aanleiding kan zijn om eigen krachtsinspanning te verminderen. Het tegendeel is waar. Juist in deze periode van overleg en in de tijd, die nodig is om de eerste West-Duitse effectieven gereed te maken, zal de krachtsinspanning der andere Westerse landen zo hoog mogelijk moeten worden opgevoerd.

Een tweede belangrijke beslissing is die van de integratie der Westelijke strijdkrachten tot een gezamenlijke krijgsmacht ter bescherming van West Europa en de benoeming van Generaal *Eisenhower* tot opperbevelhebber der geallieerde strijdkrachten in Europa.

Generaal Eisenhower is een man van grote reputatie, een generaal aan wie de grote taak werd opgedragen om West-Europa te bevrijden. Bij de uitvoering van die opdracht, welke hij eveneens met strijdkrachten van verschillende landen moest uitvoeren, heeft hij zich doen kennen als een uitstekend aanvoerder en een wijs man, die met veel tact niet alleen de militaire- maar ook de militair-politieke problemen, welke aan de bevrijding verbonden waren, wist op te lossen. Overleg met de Regeringen der landen wier belangen aan hem zijn toevertrouwd, is voor hem geen vreemde zaak. Het zo moeilijke tegenover elkaar uitwegen van militaire en politieke belangen heeft hij met wijs beleid gedaan.

De nieuwe en grote taak, waarvoor hij thans geroepen is, is zeker niet lichter dan die welke hij in 1944 en 1945 moest vervullen. Integendeel! Toen moest hij een bevrijding leiden, waarvoor hij beschikte over een overmacht van krachten en waarvan de voorbereiding lang te voren

met grote zorgvuldigheid ter hand was genomen. Toen kon hij zelf bepalen wanneer hij het initiatief zou nemen en werd hij niet gedwongen dat te doen, alvorens het moment was gekomen waarop zijn strijdkrachten voldoende sterk waren en de voorbereidingen voldoende gedetailleerd waren getroffen.

Zijn nieuwe taak stelt andere eisen. Het zal ditmaal niet aan hem zijn om uit te maken of en wanneer hij zal beginnen. Als hij moet vechten, dan zal dat zijn omdat een ander hem daartoe dwingt en dan zal hij het moeten doen met de strijdkrachten, die hij op dat ogenblik heeft en zal hij genoeg moeten nemen met een stand van voorbereiding, die op dat moment verkregen zal zijn.

Het zal een grote en zware taak voor onze Europese opperbevelhebber worden om de strijdkrachten der verschillende landen samen te bundelen tot één groot apparaat, dat zijn wil op de meest efficiënte wijze zal kunnen uitvoeren. Groter nog zal de inspanning worden, welke van hem wordt gevraagd om de strijdkrachten, welke de verschillende landen der Westelijke wereld te zijner beschikking moeten stellen, in voldoende mate en in voldoende staat van geoefendheid en bewapening te verkrijgen. Daartoe zal hij veel en verstandig overleg moeten plegen, niet alleen met de militaire autoriteiten, maar ook met de Regeringen dier landen. Die Regeringen zullen er niet mee kunnen volstaan in Generaal Eisenhower haar vertrouwen te stellen, maar zij zullen bovendien moeten zorgen, dat de opperbevelhebber, die zij hebben uitgekozen en die haar vertrouwen dus heeft, ook werkelijk de middelen krijgt om te doen wat van hem wordt verlangd.

Eisenhower zal ook bij onze Nederlandse Regering aankloppen of heeft dit wellicht reeds gedaan. Onze Regering zal dan moeten beslissen in hoeverre de huidige opbouwplannen voldoen aan de eis dat zij tijdig het van ons verwachte aandeel zullen leveren in de gezamenlijke strijdkrachten, die de opperbevelhebber nodig heeft. Zou dat niet het geval zijn, dan zal zij haar plannen moeten herzien en moeten aanpassen aan de eisen, welke de omstandigheden stellen. Meer dan ooit is het thans de tijd voor noodmaatregelen, welke *snel* effect sorteren!

Het is derhalve mogelijk, dat wij in dit jaar het programma kunnen uitvoeren, dat ik in het Januari-artikel heb geschetst, maar het is ook mogelijk, dat wij gedwongen zullen zijn dit te herzien en uit te breiden.

Hoe het ook zij, wij in de Koninklijke landmacht moeten ons terdege bewust zijn dat wij medewerken aan de opbouw van het gezamenlijk apparaat, dat wij ten dienste stellen van onze gezamenlijke opperbevelhebber, van de man in wie de volken van West-Europa een zodanig vertrouwen stellen, dat zij de behartiging van hun hoogste belangen aan hem overlaten. Een reden te meer om ons in te spannen, opdat het resultaat van onze arbeid aan de hoogst mogelijke eisen zal voldoen en wij — ieder voor ons — de overtuiging hebben, dat wij gedaan hebben wat mogelijk was om onze bijdrage zo goed mogelijk te doen zijn. Tevens een reden te meer voor ons om, waar een man als Eisenhower het aandurft deze hoge en verantwoordelijke post te aanvaarden, vertrouwen te hebben in de toekomst en deze niet bij voorbaat als verloren te zien

DE UITVOERING VAN DE LOGISTIEK IN OORLOGSTIJD

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf, Leraar H.K.S.*

I.

I. Inleiding.

Toen, met het invoeren van de Amerikaanse organisatie en staf-dienst, noodgedwongen, de logistiek in de Nederlandse militaire terminologie werd geaccepteerd, was dit voor velen een totaal onbekend begrip, waarvan men zelfs de bedoeling niet kon gissen. Het artikel in *De Militaire Spectator* 1950, Nr 4, van de reserve-kapitein der Artillerie Drs A. J. J. van der Made gaf enige buitenlandse definities en tevens een goed beeld van de oorsprong. De toepassing kon er, gezien de aard van het artikel, niet in tot uiting komen.

Het ligt thans in mijn bedoeling, toepassing en uitvoering, in een serie artikelen weer te geven.

Hoewel vooral de lagere onderdelen daaraan behoefte hebben, kan niet worden ontkomen aan een gelijktijdige behandeling op een betrekkelijk hoog niveau. De troepen in de voorste lijn zullen, voor hun logistieke behoeften, in de eerste plaats op het leger zijn aangewezen. De logistiek is een keten, welke ononderbroken van hoog tot laag doorloopt; elimineren van een der schakels zou dus het geheel onbegrijpelijk maken.

Binnen het leger is de logistiek in grote trekken, een routinevraagstuk, waarbij weinig of geen onderscheid behoeft te worden gemaakt tussen de verschillende wapens. Ter wille van de eenvoud zal de keten van de infanterie als voorbeeld worden genomen en ik stel mij voor deze te volgen in de lijn: leger — legerkorps/divisie — regiment infanterie — bataljon infanterie — tirailleurcompagnie.

Vooraf echter nog één opmerking: het nu volgende is niet in de eerste plaats bedoeld voor het personeel van logistieke onderdelen of inrichtingen. Het is meer bestemd voor officieren, die bij tactische eenheden en onderdelen zijn ingedeeld, hetzij als commandant, hetzij in enigerlei staffunctie. Men houde goed voor ogen: Vechten zonder gedegen kennis van tactiek lijdt onherroepelijk tot echec, maar ook indien deze kennis wel aanwezig is kan een operatie slechts succes boeken, indien zij op de juiste wijze logistiek wordt gesteund.

II. Definitie en beginselen.

1. Definities.

a. *Administratie* is dat deel van de bevelvoering, dat zich bezig houdt met de voorziening in troepen, materiaal en materieel, benevens de verzorging, het onderhoud en de verplaatsing daarvan.

b. *Logistiek* is dat deel van de administratie, dat zich bezig houdt met de bevoorrading, de geneeskundige evacuatie en verpleging, de technische diensten en diverse met het vorengaande in verband staande handelingen.

2. Beginselen.

Vaak valt het op, dat zelfs bij bekendheid met de inhoud van het begrip logistiek, een verkeerde voorstelling bestaat omtrent de uitvoering. Men ziet in de logistiek dan slechts een verzameling diensten, welke zich uitsluitend bezig houden met een snelle voorziening in personeel en materieel.

Om te beginnen is de zorg voor de aanvulling van personeel slechts een logistiek vraagstuk voor zover dit het transport betreft. Het begrip omvat echter tevens de zorg voor het op peil houden van het materieel door het uitvoeren van herstellingen en door de afvoer van alles, dat op het gevechtsveld niet gewenst is, zoals gewonden, zieken, gevangenen, buit, overtollig en onbruikbaar materieel en materiaal e.d.

Met betrekking tot de uitvoering van al deze diensten bestaan er een aantal beginselen, welke even dringend moeten worden nageleefd, als de grondbeginselen van de gevechtsvoering. Zij zijn:

- a. *De logistiek dient te allen tijde het tactische plan.*
- b. *De logistiek moet vooruit zien.*

De logistiek-officier moet rekening houden met elke mogelijke toekomstige actie en hij moet tevens zorgen voldoende middelen bij de hand te hebben om de operatiën op gang te houden. Het mag nooit voorkomen, dat het beste tactische plan niet kan worden uitgevoerd, omdat de logistiek in haar plichten te kort schiet. Dit beginsel houdt automatisch in, dat de logistiek-officier doorlopend van de tactische plannen op de hoogte moet worden gehouden, en zo vroegtijdig mogelijk moet worden ingelicht.

- c. *De logistiek moet economisch en doeltreffend werken.*

Het onder b gestelde zou gemakkelijk kunnen leiden tot het aanleggen van overbodige reserven. Dit nu mag niet voorkomen, aangezien het de tactische commandant ten zeerste in zijn bewegingen zou kunnen belemmeren. Het behoeft intussen geen betoog, dat een juiste combinatie van beide beginselen slechts zal kunnen worden bereikt door doelmatig en accuraat stafwerk, waarbij o.m. het oordeelkundig gebruik van ter plaatse aanwezig materieel en materiaal de efficiency ten zeerste kan bevorderen.

- d. *Het logistiek apparaat moet soepel werken.*

Logistieke hulpbronnen moeten in staat zijn onmiddellijk aan nieuwe behoeften te voldoen voor het geval dat versterkingen aan een eenheid zouden worden toegevoegd, dan wel de voorwaarden van het gevechtsveld zouden veranderen. Belangrijke wijzigingen in de algemene toestand moeten terstond, en zonder veel moeite, kunnen worden opgevangen.

- e. *De logistiek moet eenvoudig, en volgens routine-methoden werken.*

De taak van de logistiek groeit met de vooruitgang van de moderne middelen. Een ingewikkeld plan zou de technische uitvoering zodanig bemoeilijken, dat allerlei onvoorziene omstandigheden, hoe gering ook, tot onnodige complicaties zouden kunnen leiden. Eenvoud kan slechts worden bereikt, indien de normale behoeften duidelijk worden vastge-

legd en de voorziening daarin op de meest eenvoudige routine-methode wordt ten uitvoer gelegd.

g. *Efficiënte uitvoering van de logistiek eist samenwerking.*

Indien de logistiek efficiënt wil werken is een zeer nauwe samenwerking tussen staven, diensten en troepen onontbeerlijk. Deze eis tot samenwerking geldt niet slechts binnen een eenheid. Zij moet vooral ook in vertikale lijn werken.

De hiervan opgesomde beginselen moeten als algemene basis worden beschouwd. Er kunnen zich evenwel ook tactische omstandigheden voordoen, waarbij een bepaald risico niet slechts gerechtvaardigd, doch zelfs geboden is. Men zal dan aan een extra logistieke krachtsinspanning niet kunnen ontkomen.

In een dergelijk geval moet de tactische staf — vooral op een hoog niveau — steeds voor ogen houden, dat aan de logistiek de tijd en de gelegenheid moet worden gegeven om tot een doeltreffende reorganisatie over te kunnen gaan. Zij is georganiseerd voor de normale omstandigheden en niet voor bijzondere.

III. Algemene logistieke verhoudingen.

Hoewel de logistiek uiteraard niet haar culminatiepunt heeft in het leger en deze eenheid op haar beurt, al dan niet door middel van een legergroep, terugvalt op een etappengebied, zullen beide laatstgenoemde niveaus, om redenen in de inleiding voornoemd, voorlopig buiten beschouwing worden gelaten. De logistieke bevelsketen van het leger naar de troepen in voorste lijn volgt, met een enkele hierna te bespreken uitzondering, de hiërarchieke weg.

Elke eenheid en elk onderdeel beschikt over een aantal logistieke functionarissen, terwijl in de organisatie van de grote eenheden tevens bepaalde logistieke onderdelen zijn vervat.

Deze functionarissen zijn in twee categorieën onder te brengen: de coördinerende/leidinggevende en de uitvoerende.

Hen, die belast zijn met het verrichten van de werkzaamheden, nodig voor de bevelvoering, en die namens de commandant van de eenheid leiding geven en coördinerend optreden, treft men aan in de logistieke sectie van de Generale Staf van de eenheid ¹⁾. Bij divisie en hoger spreekt men van Sectie G 4, bij regiment en bataljon van Sectie S 4. Beneden het bataljon kent men geen scheiding en worden alle logistieke taken uitgevoerd door verschillende ingedeelde functionarissen.

Zij, die belast zijn met de logistieke uitvoering en doorgaans tevens optreden als commandant van een logistiek onderdeel, maken deel uit van de Speciale Staf van de eenheid.

Een uitvoerige beschrijving van de werkzaamheden en de samenstelling der Generale Stafsectiën is voor de practische uitvoering van de logistiek niet ter zake dienend. Zij ressorteert onder de stafdienst en zal als zodanig, in De Militaire Spectator worden behandeld in de desbetreffende serie artikelen van de Majoor van de Generale Staf J. HEIMEL.

De uitvoerende logistieke organen, welke men bij de Ameri-

¹⁾ Hieruit blijkt, dat de Amerikaanse en de Nederlandse begrippen ten aanzien van de Generale Staf uiteenlopen.

kanen in nagenoeg alle onderdelen aantreft, zullen in het verloop van mijn verhandeling, te bestemder plaatse in beschouwing worden genomen.

Bij de aanhef van dit hoofdstuk werd gesproken van een uitzondering in de logistieke bevelsketen. Deze uitzondering treft men bij de Amerikanen aan in het legerkorps voor geval dit een deel van een leger uitmaakt. Het legerkorps wordt door de Amerikanen gezien als een zuiver tactische eenheid, welke geen bepaalde organisatie kent, doch waarvan de samenstelling geheel in overeenkomst wordt gebracht met de op handen zijnde operatie. Het legerkorps vormt dan ook geen schakel in de logistieke keten en de daarbij ingedeelde divisieën vallen voor hun normale logistieke behoeften rechtstreeks terug op het leger.

Toch heeft ook het legerkorps een Sectie G 4 en wel om twee redenen.

In de eerste plaats zal deze moeten voorzien in de logistieke behoeften van de legerkorpstroepen.

In de tweede plaats zal deze, in verband met zijn tactische zeggenschap, ook ten aanzien van de divisieën in de volgende gevallen regelend op moeten treden:

1. *Toewijzing van bepaalde soorten goederen.*

Als sommige, voor een bepaalde operatie benodigde goederen slechts in beperkte mate beschikbaar zijn, zal het legerkorps de uitgifte in overeenstemming moeten brengen met de door zijn commandant verstrekte tactische opdrachten en kan het voorkomen, dat de ene divisie hiervan meer moet ontvangen dan de andere. Doorgaans betreft dit goederen als munitie en materieel, dat nodig is voor het uitvoeren van bijzondere operatiën (rivierovergang, aanval op een versterkte stelling, e.d.)

2. *Plaats van logistieke inrichtingen van het leger.*

Het kan voorkomen, dat verschillende divisieën, alsmede de legerkorpstroepen, door een enkel stel legerinrichtingen moet worden verzorgd. De eventuele voorstellen van de divisieën ten aanzien van de opstellingsplaats van deze inrichtingen moeten dan bij het legerkorps worden ingediend, dat, na deze zoveel mogelijk met elkaar in overeenstemming te hebben gebracht, zijn eigen voorstel aan het leger doet.

3. *Aanvragen tot uitbreiding van logistieke ondersteuning.*

Als deze gaan boven de normale zal het legerkorps, om hierboven genoemde redenen, regelend optreden.

4. *Aanpassen van verkeersplannen.*

Het leger stelt in het algemeen een hoofdaanvoerweg (HAW) vast. Het legerkorps moet er zorg voor dragen, dat de verkeerssystemen van de divisieën, via zijn gebied, op deze hoofdaanvoerweg aansluiten.

Nog dient te worden opgemerkt, dat een legerkorps, dat buiten legerverband optreedt, de logistieke taak van dit laatste ten opzichte van de divisieën overneemt.

(Wordt vervolgd.)

BEGINSELEN VAN MILITAIRE OEFENINGEN

door J. A. RISSEEUW, *Majoor der Artillerie.*

I.

1. Inleiding.

Een der belangrijkste taken van een legerleiding is er zorg voor te dragen, dat in vreedstijd elke man, elk onderdeel en formatie zo efficiënt mogelijk geoefend wordt voor de taak in oorlogstijd.

Bij het overwegen tot in details van de beginselen van militaire oefeningen, waardoor deze hoogste graad van efficiëntie bereikt moet worden, is het een handicap, dat in het algemeen minder belangstelling bestaat voor de techniek van het in elkaar zetten en houden van oefeningen dan voor de behandeling van een tactisch probleem. Echter, om wél uitgedachte tactische doctrines hun rendement in oorlogstijd te geven, is het noodzakelijk, dat commandanten, staven en troepenonderdelen in deze doctrine geoefend worden, met de noodzakelijkheid om zulks te bereiken op de meest efficiënte wijze en in zo kort mogelijke tijd.

De hieronder behandelde grondslagen van militaire oefeningen zijn die, welke gelden in het Britse leger, nader bezien en vergeleken met de grondslagen van onze oefeningen.

Er bestaat een grote overeenkomst in alle soorten van oefeningen, hun voorbereiding en uitvoering.

Het gebruik van Engelse woorden en uitdrukkingen is vermeden, behoudens waar vertaling een en ander minder duidelijk zou weergeven of niet mogelijk bleek.

2. Soorten van oefeningen.

a. Oefeningen zonder troepen.

- (1) Oefeningen op een gemaakte maquette („model exercises”);
- (2) Tactische oefeningen zonder troepen in het terrein („TEWT s”);
- (3) Kaderverbindingsoefeningen;
- (4) „War games”.

b. Oefeningen met troepen.

- (1) „Battle drills”;
- (2) Veldoefeningen met scherpe munitie (Field-firing-exercises);
- (3) Oefeningen met één partij;
- (4) Oefeningen met 2 partijen.

De oefeningen onder a genoemd hebben tot doel het oefenen van commandanten en hun staven in het geven van bevelen en orders en het verrichten van stafwerk. Hierbij wordt de troep niet ingeschakeld, welke intussen haar individuele training voortzet.

De stof voor deze oefeningen is onbepaald en speciaal belangrijke of nieuwe tactische inzichten kunnen op deze wijze naar waarde worden geschat. De afwezigheid van de troep maakt het mogelijk het tempo te versnellen.

De oefeningen onder b genoemd, oefenen commandanten, staven en troepen te veld e.

Een juiste volgorde zou zijn, eerst oefeningen zonder troepen voor commandanten en staven en daarna oefeningen met troepen. De omstandigheden dwingen soms tot andere oplossingen.

A. Oefeningen zonder troepen.

1. Maquette-oefeningen.

Deze voorzien in de wenselijkheid om tactische en logistieke problemen theoretisch te onderzoeken en te behandelen. De gang van zaken bv. de techniek van een gevechtsphase, kan er mee onderwezen worden en zij zijn zeer geschikt voor het beoefenen van „battle drills”, als het in stelling komen van een Regiment Veldartillerie of de aan- en afvoer regeling in een Divisie.

Volgens de Britse zienswijze zijn zij minder geschikt om tactische beginselen practisch te onderwijzen, omdat de factor „terrein” grotendeels ontbreekt.

2. Tactische oefeningen.

Hierbij kan de theorie getoetst worden aan het terrein en in dit opzicht zijn deze oefeningen meer geschikt om tactiek te onderwijzen dan de maquette-oefening. Ze lokken discussie uit en hierdoor wordt het gezichtspunt van allen naar voren gebracht.

Naar aanleiding van de oefeningen genoemd onder (1) en (2) dient de „tactische oefening op de kaart” genoemd te worden. Deze valt feitelijk onder de categorie van maquette-oefeningen, waarbij de schaal van de maquette tot een kaart wordt teruggebracht.

Volgens de Britse begrippen blijft bij het onderwijzen van tactiek het nadeel bestaan, dat het terrein niet verkend kan worden, wat zich bij de behandeling van de tactiek van kleinere eenheden, zoals Bataljons en Compagnieën doet gevoelen. Gebrek aan tijd, transport e.d. dwingt soms tot de tactische oefeningen op de kaart.

3. Kaderverbindingsoefeningen.

a. Oefeningen, waarbij de staven zich verplaatsen.

b. Oefeningen, waarbij de stafkwartieren statisch zijn.

ad a. De bedoeling van deze oefeningen (genaamd „skeleton exercises”) is om het netwerk van verbindingen en de bevelvoering speciaal onder de loupe te nemen. Ze kunnen variëren van een eenvoudige oefening van één stafkwartier tot één, waarin alle staven van formaties en eenheden ingeschakeld zijn en waarbij deze zich bovendien tijdens het gevecht verplaatsen.

De oefeningen voorzien ook in de noodzakelijkheid van het beoefenen van de verdediging der stafkwartieren, waartoe het wenselijk is een kleine beweeglijke tegenpartij aanvallen op stafkwartieren te doen uitvoeren.

ad b. Deze oefeningen (genaamd „telephone battles”) verschillen in wezen niet veel van de in a genoemde. Hun doel is hoofdzakelijk om commandanten en staven te oefenen in de gang van zaken van een stafkwartier te veld e. De stafkwartieren zijn statisch en het gevecht wordt op de kaart gevoerd. Een vijand is niet vereist; zijn taak wordt overgenomen door leider, hulpleiders en scheidsrechters (oefenstaf).

4. „War games”.

Bij deze oefeningen treden 2 partijen op zonder dat troepen zijn ingedeeld.

In de onder 3 genoemde oefeningen werd het vijandelijk optreden steeds vertegenwoordigd door hulpleiders of scheidsrechters, maar hier „leeft” de vijand. Een nadeel is, dat het moeilijk is om een bepaalde tactische doctrine te beoefenen.

Een „war game” kan de volgende doelstellingen nastreven:

I. Het oefenen van een commandant in zelfstandig optreden en het afwegen van zijn tactische en praktische inzichten tegenover de tegenstander.

II. Het oefenen van commandanten en staven in het maken van plannen en het uitvoeren daarvan.

III. Het oefenen van stafofficieren in hun werkzaamheden in staven.

IV. Het beproeven van nieuwe formaties of (en) bewapeningen.

B. Oefeningen met troepen.

1. „Battle drills”.

De opzet hiervan is de troep te oefenen in bepaalde fasen van een gevecht, onder bepaalde omstandigheden. Voorbeelden zijn: straatgevechten, bosgevechten, aanvallen op parachutisten, kazematten e.d.

2. Veldoefeningen met scherpe munitie.

Zoals de tactische oefening zonder troepen de voortzetting is van de maquette-oefening, is de veldoefening met scherpe munitie dit van de battle-drill. Ze zijn van veel waarde, vooral omdat de man gewend raakt aan het oprukken onder bescherming van eigen vuur. Bovendien komt de samenwerking tussen de verschillende wapens hierbij goed naar voren.

3. Oefeningen met één partij.

De bedoeling van deze oefeningen is, óf jonge troepencommandanten en de troep te oefenen, óf commandanten en hun staven. Zij zijn ontworpen met het doel bepaalde doctrines naar voren te brengen. De leider van de oefening leidt de oefening in bedoelde richting door het optreden van een denkbeeldige vijand (hulpleiders).

4. Oefeningen met twee partijen.

Dit is de oefening in haar meest volledige en ideale vorm. Commandanten, staven, troepenofficieren en de troep zelf worden geoefend.

De „tegenstanders” hebben praktisch carte-blanche, nadat zij van de nodige mededelingen van gegevens en bijzondere en andere oorlogstoestanden kennis hebben genomen. Toch zal de leider van de oefening de leiding moeten houden door o.a. op te treden als Commandant van een hogere formatie, flankformatie of door het aanvoeren van versterkingen.

3. Voorbereidingen.

Bij al deze oefeningen kan worden onderscheiden:

a. de training: d.w.z. het doel van de oefening, het kiezen van het terrein en het creëren van zekere problemen.

b. de stafdienst: het uitgeven van onderstellingen, kaarten, het verzorgen van administratieve aangelegenheden, het regelen van het optreden van hulpleiders en scheidsrechters, enz.

De commandant bepaalt in hoever hij de training zelf in de hand wil houden of aan zijn staf wil overlaten; de stafdienst komt ten volle ten laste van de stafofficier.

Vóór een oefening gehouden wordt, zal een commandant enige of alle van de volgende punten vastleggen.

- a. het doel der oefening (bv. Stafdienst in een Infanterie Divisie of het Verdedigend Gevecht van een Brigade Groep);
- b. welke lessen naar voren moeten worden gebracht in de oefening;
- c. het verloop der oefening;
- d. welke officieren aan de oefening deel zullen nemen en welke de oefening zullen leiden.

4. Leiding der oefening.

De commandant zal óf zelf de oefening leiden, óf een Hoofdleider aanwijzen. De Hoofdleider laat de oefening verlopen volgens zijn aanwijzingen door middel van hulpleiders en scheidsrechters. Bij kleine oefeningen kunnen deze functies gecombineerd worden. De hulpleiders laten d.m.v. bevelen van niet bestaande eenheden of formaties, de oefening zo verlopen dat de voorgestelde gang van zaken wordt gevolgd.

Bij grote oefeningen zullen afzonderlijke operationele en logistieke hulpleiders optreden.

Aan het hoofd van de scheidsrechters staat de Hoofdscheidsrechter. Hij en zijn staf moeten door verstandige en onpartijdige beslissingen het gevecht op een realistische wijze laten verlopen. Zij moeten hoofd- en hulpleiders voortdurend op de hoogte houden van hun beslissingen.

Het is van het grootste belang, dat oefeningen in de juiste atmosfeer verlopen. Er moet interesse en enthousiasme voor bestaan en vertrouwen tussen staf-officieren en troepen-commandanten. Elke tendens om de oefening te zien als een toetssteen voor de bruikbaarheid van een troepencommandant is fataal en veroorzaakt wederzijds wantrouwen.

Enthousiasme en interesse kunnen opgewekt worden door het opzetten van originele en realistische oefeningen.

5. Slotopmerking.

Uit het bovenstaande blijkt, dat officieren belast met het ontwerpen en leiden van deze oefeningen, op de hoogte moeten zijn van de diverse mogelijkheden en beperkingen en van de omvang der voorbereidingen, zodat die oefening wordt gekozen, welke de meest renderende is, ook in verband met ter beschikking staande tijd, terrein en staf.

Om dit op uniforme wijze te bereiken, wordt op de Britse Staff College een niet onaanzienlijk aantal lesuren aan deze stof besteed.

Om de lezer een indruk te geven van de techniek en omvang der voorbereidingen van bovengenoemde oefeningen in het Britse Jeger, zal ik als voorbeeld in de volgende Militaire Spectator de voorbereiding van een kaderverbindingsoefening behandelen.

(Slot volgt.)

HET OPTREDEN VAN EEN ESKADRON TANKS IN SAMENWERKING MET EEN BAT. INFANTERIE, DEEL UITMAKEND VAN EEN VOORHOEDE

door F. ROUFFAER, *Majoor der Huzaren.*

I.

(Zie Kaartblad Amersfoort O en Zutphen W uit October 1950)

Algemene Oorlogstoestand.

Een Rode Noordelijke ggr (gemotoriseerd) is onder dekking van een voorhoede ter waarde van een versterkt bataljon inf in opmars in Z richting.

Tot op heden 9 Jan. 1951 2400 werd nog geen contact op de grond verkregen met de Blauw Zuid troepen, die onder dekking van Verkenningseenheden N van de Rijn, zich Zuid van evengenoemde rivier ter verdediging inrichten.

Bijzondere oorlogstoestand (Rood).

De Voorhoede bestaande uit: 1-GRGr, 1 Afd Art (10,5 hw), 1 Esk Tanks, 1-1 Pn en twee pels GnK Cie GRGr heeft opdracht een ggr te beveiligen langs de as van beweging: *Apeldoorn—Hoenderloo—Arnhem.*

Rood en Blauw houden elkaar in evenwicht in de lucht. *Eigen* Verkenningsvliegtuigen meldden de navolgende bijzonderheden:

1. Grote vij activiteit Z van de Rijn o.a. graafwerk en evacuatie van de burgerbevolking van Arnhem in Z rg.
2. De bruggen over laatstgenoemde rivier zijn *nog* in tact.
3. N van Rijn, werden bewegingen waargenomen van vij Verkenningseenheden in N rg.
4. T.h.v. de Hooge Veluwe werden verdedigingswerkzaamheden waargenomen op en langs de kg Hoenderloo—Arnhem.

(Het Bat Inf bestaat uit oa.: BatSt, drie TirailleurCien en OstCie.

De Afd 10,5 hw uit: StBt, VzgBt en drie Btn.

Het Esk Tanks uit: EskSt waarin twee tanks en vier pleltons elk à vijf tanks.

De Cie Pioniers uit: CieSt en drie pels.)

Op 10 Jan 08.55 bevindt zich het hoofd van de Voorhoede Reserve N van Hoenderloo op de as van beweging, juist even voorbij de bocht in de weg in vt 189461.

De volgorde waarin de Voorhoedereserve zich bevindt is als volgt:
BatSt 1-GRCr plus een pel GnK Det

Cart

2-1GRGr

1 Esk Tanks (min 1 Pel)

1-1 Pn (min 1 Pel)

OstCie GRGr

1 Afd art (min ABt)

Pel Gnk Det
3-1 GRGr (min een pel)
pel 3-1 GRGr

Het hoofd van het Esk Tanks bevindt zich op dat ogenblik 800 M N van de viersprong van kgn vt 189462.

Op hetzelfde tijdstip bevindt zich het Voorste Echelon bestaande uit:

1-1 GRGr
1-1 Tanks
ABt art
1-1-1 Pn

zich bij kp 12 op de kg Hoenderloo—Arnhem.

Om 0900 stuit het Voorste Echelon nabij kp 11, op vij weerstand en ontvangt C Voorhoede (Cl GRGr) het volgende bericht: „Om 0900 hevig vij vuur o.a. antitankvuur van ht 48,5 (vt 187456) en ht 49,2 (vt 188455) ontvangen.”

Om 0930 bericht C Voorste Echelon. „Behalve eerdergenoemde vuren, bovendien zw mitr vuur ontvangen van ht 66,6 (vt 189455) en uit een lijn O-W t.h.v. kp 9 aan de kg Hoenderloo—Arnhem. Zie geen kans vij weerstand met eigen middelen op te ruimen.”

Nu is het moment voor C Voorhoede aangebroken om handelend op te treden en vergezeld door zijn S2 (Inlichtingsofficier) begeeft Lt Kol Jhr Jager van Koehoorn zich naar voren, naar het Voorste Echelon, om zich persoonlijk op de hoogte te stellen van de situatie ter plaatse.

Zodra C Voorhoede ter plaatse is aangekomen licht C Voorste Echelon hem in, omtrent Vijand — Eigen toestand en Terrein. (Zie schets no 1).

Hierop geeft de C Voorhoede de volgende opdracht aan zijn S 2.

1. Ontbiedt de OnderCn n.l. CCn, C Esk Tanks, met zijn PCn, C art en C Pn, op punt 49,5 vt 188457.

2. Licht deze Cn in omtrent de toestand.

3. Ik begeef mij naar de omgeving Z van 49,5 voor het verrichten van een terreinverkenning.

4. Ik keer z.s.m. terug naar 49,5 voor het uitvoeren van mijn orders.

Terwijl C Voorhoede zich naar voren begeeft en zijn verkenning verricht, maakt hij zijn plan op, gebaseerd op de volgende overwegingen.

1. *Opdracht.*

Beveiliging van ggr en bij stuiten op vijand, krachtig doorstoten. Agressief en snel handelen is geboden.

2. *Toestand en wijzen van optreden.*

A. *Beschouwingen welke van invloed zijn op de mogelijke wijzen van optreden.*

1) *Terrein.*

Zowel O als W van de kwg, open — golvend met zandverstuivingen. O. van de kwg twee naar voren springende hoogten nl. ht 66,6 (vt 189455) en een meer Z gelegen ht 82,4 (vt 189453), W van de kwg is het open terrein aanmerkelijk breder. Aldaar zal een uitgangsstelling kunnen worden ingenomen, welke dichter bij het aanvalsdoel is gelegen, dan O van de kwg. In het algemeen is het terrein zéér geschikt voor het optreden van tanks en biedt een uitstekende waarneming voor artillerie.

(2) *Weersgesteldheid.*

Bewolkt gepaard met een gure Noorden wind.

(3) *Toestand vijand.*

De voorste steunpunten zijn bekend, zomede de waarschijnlijke diepte.

Geen mijnen. Er is weinig tijd ter beschikking geweest voor het inrichten van de steunpunten.

Omtrent de werkelijke sterkte is weinig te zeggen. Naar schatting een ZVE (Zelfstandig Verkenningsseskadron).

Tussen kp 10 en kp 11,5 zijn de bomen op de weg gekapt, verderop zover het oog reikt is de weg in tact, vermoedelijk om een evt terugtocht langs goede weg mogelijk te maken.

(4) *Eigen toestand.*

Het voorste Echelon is na vergeefse pogingen de vij weerstand op te ruimen, vastgelopen. Het moreel der troepen is goed.

B. Mogelijkheden van de vijand.

Aangezien het gros van de vijand zich ter verdediging heeft ingericht Z van de Rijn, is het de vermoedelijke bedoeling van de vijand een gevecht om tijdwinst te voeren.

C. Eigen mogelijkheden.

Beschikt wordt over een Bat Inf en een Esk Tanks, die volkomen op elkaar zijn ingespeeld. (Zij behoren tot hetzelfde Regiment, hebben dikwijls met elkaar geoefend! en ook na de dienst het nuttige met het aangename verenigd. De EC de Ritmeester Kolf is bekend als iemand, die zijn gezelschap waard is).

Een Afd art, gecommandeerd door Lt Kol Langstaal, een man waar iedereen staat op kan maken.

Een Cie pn, onder Co van Kapt Plof, die in Indië zijn sporen verdiend heeft.

Aangevallen kan worden, hetzij frontaal à cheval van de kunstweg, dan wel W. van de kwg met een omtrekkende beweging van de tanks uit NW rg.

3. Analyse van de eigen en vijandelijke mogelijkheden.

Frontaal.

(1) De weerstanden 48,5 en 66,6 zullen bij het voortzetten van de opmars ten alle tijde een ernstige flankbedreiging blijven vormen.

(2) Indien de vijand verdragend terugtrekt, is krachtig nadringen langs de kwg mogelijk.

(3) Minder kans op tegenaanvallen.

Met een omtrekkende beweging van de tanks.

(1) Een aanval uit NW rg kan verrassend worden ingezet.

(2) Een aanval op 48,5 stuit waarschijnlijk op de meeste weerstand.

(3) Kans op tegenaanvallen.

4. Vergelijking tussen eigen mogelijke wijzen van optreden.

A. Cheval van de kwg.

(1) *Voordelen.*

Onmiddellijk aan de kwg.
Minder tijd van voorbereiding en makkelijk te leiden.

(2) *Nadelen.*

Vijand is ingeschoten.
De tanks zullen moeten worden verdeeld, over front en flanken.

B. Met een omtrekkende beweging van de tanks.

(1) *Voordelen.*

Verrassing.
Goede uitgangsstelling en gedekte nadering.
De tanks kunnen hun maximum vuurkracht, bewegelijkheid en stootkracht ontplooiën.

(2) *Nadelen.*

Meer tijd van voorbereiding.
Kans op tegenaanvallen groter.

Wanneer C Voorhoede terugkeert naar 49,5 is zijn besluit genomen! Alhier aangekomen treft hij de inmiddels ontboden OnderCn.

Bij het zien van den Ritmeester Kolf voegt hij deze toe: „Kolf, dit wordt een kolfje naar jouw hand!”

Vervolgens begeeft hij zich met zijn onderCn naar een zodanig punt in de omgeving van 49,5 dat inzicht geeft in het voorgelegen terrein.

Daarna geeft hij het volgende MONDELINGE bevel uit:

1. Gegevens.

Medegedeeld door de S 2.

2. Opdracht.

a. Na een korte inleidende beschieting van de art zal de voorhoede op een nader aan te geven uur, niet vóór 11,15 tot de aanval overgaan.

b. Plan.

De aanval zal geschieden in twee gedeelten.

(1) Het Esk Tanks aanvankelijk versterkt met een Cie Inf zet de aanval in uit NW rg en maakt zich meester van ht 48,5, welke hoogte door de Comp Inf wordt bezet. Het Esk tanks stoot vervolgens door naar ht 49,2. Tergelijkertijd valt een Cie Inf aan uit N rg, teneinde de inmiddels door de tanks genomen hoogte 49,2 te bezetten.

(2) Na hergroepering van de tanks, onder dekking van de evenge-noemde Cien, stoten de tanks door in Z rg tot de lijn O—W viersprong van kwgn vt 188453, z.s.m. gevolgd door de Cien Inf.

3. Uitvoering.

a. *Esk Tanks* (aanvankelijk versterkt), maakt zich achteréénvolgens meester van:

(1) Ht 48,5 Z van Deelensche Wasch.

(2) Ht 49,2

(3) Een lijn O—W viersprong van kwgn vt 188453 (Lijn D 1).

Uitgangsstelling: Het bedekte terrein NW vt 187456.

Startlijn: Zandweg NO—ZW vt 187456
Eerste Hergroeperingspunt: N van ht 49,2
Tweede Hergroeperingspunt: Hoefijzervormig bosperceel vt 188453.

b. 3-1 GRGr.

- (1) Tot het bereiken van ht 48,5 onder bevel van C-Esk Tanks
- (2) Zuivert en consolideert ht 48,5
- (3) Zet op mijn nader bevel opmars in Z rg voort
- (4) Consolideert in heuvelterrein N van 44,4 vt 188453

c. 2-1 GRGr.

- (1) Zuivert en consolideert ht 49,2
- (2) Zet op mijn nader bevel de opmars in Z rg voort
- (3) Consolideert W van en aangeleund aan de kwg Hoenderloo—Arnhem in de lijn D 1

Uitgangsstelling: N van Berg en Dal

Startlijn: te bepalen door CC

d. 1-1 GRGr.

- (1) Dekt uitgangsstelling 2-1 GRGr
- (2) Verzamelt zich op mijn bevel en zet op mijn nader order de opmars in Z rg O van de kwg voort.
- (3) Ruimt alle evt achtergebleven vij weerstanden, inclusief ht 66,6 op
- (4) Consolideert O van de kwg in de lijn D1

e. Ost Cie.

- (1) mitr pel in stelling in bosperceel Berg en Dal
- (2) mr pel Z van 49,5 vt 188457
- (3) pel 5,7 bij 2-1 GRGr
- (4) Ondersteunt de aanval met direct vuur in overleg met de betrokken Cn

f. Artillerie.

- (1) De aanval wordt beschermd en ondersteund door de artillerie. Het vuurplan wordt nader bekend gemaakt
- (2) Een VWO bij Esk Tanks.

g. Pioniers.

Volgt 1-1 GRGr à cheval van de kwg en maakt de kwg vrij van bomen en versperringen.

x. Bijzondere bepalingen.

Zodra de lijn D 1 is bereikt volgen nader orders, om de opmars in Z rg voort te zetten.

4. Administratie.

- a. Met uitzondering voor het ESK Tanks ongewijzigd.
- b. Aan- en afvoerlijn Esk Tanks, zandweg NW—ZO, W van de kwg Hoenderloo—Arnhem
- c. Afvoer gewonden: School te Hoenderloo.
- d. Krijgsgevangenen: Berg en Dal.

5. Verbindingen.

Ongewijzigd.

- a. Codewoorden: ht 48,5: Ajax.
ht 49,2: Beker.
Lijn D 1: Cuba.
- b. Ik bevind mij achter 2-1 GRGr.
Het is nu 1015.

IEMAND NOG IETS TE VRAGEN?

Hierop hebben de OnderCn dus de gelegenheid, hun maatregelen te treffen, alsmede de voor hen meest noodzakelijke verkenningen te verrichten.

Hierover echter verder in een volgende beschouwing!

(Wordt vervolgd.)

DE VOORTGEZETTE OPLEIDING VAN HET KADER

door J. C. BOOMSLUITER, Kapitein der Infanterie.

Na de elementaire opleiding van de soldaat wordt de voortgezette opleiding ter hand genomen. Deze is afhankelijk van vele factoren en brengt moeilijkheden mee, die zich in de eerste periode niet voordoen. De man is nu soldaat geworden, voelt dit aan en gaat zich een „militaire mening” toemeten. In dit stadium worden aan de instructieve capaciteiten van het kader andere eisen gesteld en hierover gaat dit artikel, meer in het bijzonder over de verdere vorming van kaderleden op cursussen. Immers het kaderlid heeft zijn eigenschappen moeten bewijzen door zijn werkzaamheid in de troep en onderhoudt op die wijze het noodzakelijkste van zijn militaire training. Toch acht men het nodig hem cursussen te doen volgen op verscheiden gebied om zijn capaciteit te vergroten. Hij krijgt de beschikking over meer wetenschap, kan zijn kennis beter verwerken en krijgt daardoor meer overzicht over zijn manschappen. Logisch zou het dus zijn, dat het op een cursus speciaal geschoolde kaderlid in die richting gelegenheid krijgt om zich te ontwikkelen, althans het geleerde te onderhouden en in de praktijk te brengen. Deze logica wordt echter lang niet altijd toegepast, met als gevolg dat de aan hem bestede tijd en moeite grotendeels tevergeefs zijn geweest.

Bij bestudering van de problemen der cursistenopleiding stuit men o.m. op de volgende vraagpunten:

1. Hoe moet de cursist, teruggekeerd bij de troep, les geven zonder over voldoende lesmateriaal te beschikken?
2. Hoe blijft hij „bij”?
3. Kan men aan het pas opgeleid kader improvisatie overlaten?

4. Kan bij de troep met succes gebruik gemaakt worden van de lessen in De Militaire Spectator?
5. Kan meer aandacht worden geschonken aan ideeën van jongeren, zoals dit gebeurt bij het V.O.C.?
6. Is het niet gewenst, om bij eventuele overplaatsingen meer dan voorheen onder het oog te zien of men daarmee niet onnodig de instructeur van bezielend enthousiasme ontroofd?

Deze vragen kunnen als volgt worden beantwoord:

1. De cursus moet op de praktijk gericht zijn, d.w.z. de cursusleiding dient haar lessen zodanig in te richten, dat de cursist met de minst mogelijke moeilijkheden naar zijn onderdeel teruggaat. Een van de middelen hiertoe kan zijn, de cursisten zelf, tijdens de cursus oefenen lesmateriaal te laten maken, b.v. tekeningen, eenvoudige constructies van hout of/en metaal, foto's enz. Een nevenvoordeel hiervan is, dat zij op die manier meer belangstelling krijgen en zich intensiever met het probleem bezig gaan houden, wat van grote waarde is voor de latere instructie.

Voorts, door hen tijdens de cursus les te laten geven met slechts die middelen welke bij de troep voorhanden zijn. Hierbij komen diverse oplossingen naar voren, die overgenomen kunnen worden.

2. Het probleem van het „bij”-blijven van de cursist na het verlaten van de cursus vormt het dode punt in de opleiding. Op de cursus slooft men zich uit om de cursist vol te stampen met belangrijke kost en toespits, men gaat vol verwachting de toekomst tegemoet, doch... de praktijk wijst uit, dat het geleerde in vele gevallen niet aan de verwachtingen voldoet. Waarom niet? Ten eerste omdat de cursusleiding nimmer weet wat er in de praktijk gebeurt met haar leerlingen, ten tweede doordat de leerlingen geen contact meer hebben met hun leraren. Het gevolg is, dat de ene leerling doorploetert, de ander er de brui aan geeft, de derde gedesillusionneerd wordt enz. Maar het moet é n h e t k a n anders, als het volgende geschied.

- a. De cursusleiding regelmatig verplicht contact houdt met haar oud-leerlingen, b.v. door het inzenden door hen van rapporten, waarbij de leerling gelegenheid krijgt om a l l e moeilijkheden, die hij ondervindt naar voren te brengen.
- b. De oud-leerlingen worden geholpen vorenvermelde moeilijkheden op te lossen. De grootste moeilijkheid zal soms zijn de betrokken commandant duidelijk het doel en belang van de wetenschap uiteen te zetten.
- c. Bij het constateren van achteruitgang in de animo wordt ingegrepen.
- d. Het contact met de oud-leerling mede omvat het verstrekken van de nieuwste gegevens, zo mogelijk met toelichting. Het is niet voldoende aan te nemen, dat hij in het bezit komt van voorschriften. Slechts op deze manier blijft hij „bij” en dit dient te worden gecombineerd met
- e. Herhalingscursussen, opdat ook de praktijk is verzekerd.
- e. herhalingscursussen, opdat ook de praktijk is verzekerd.
- f. Contrôle op de practische uitvoering door instructeurs van de cursus.

3. Kan men aan de oud-cursist improvisatie toevertrouwen? Handigheid, begrip en lust spelen een grote rol bij de beoordeling van deze factor. Of het gewenst is hierop zonder meer te vertrouwen, is aan sterke twijfel onderhevig. Ik acht het ongewenst de improvisatie aan de man over te laten, hoewel gezond initiatief natuurlijk niet gedood mag worden. Derhalve is het aan te bevelen, de oud-leerling op te dragen al zijn plannen te dien aanzien ter goedkeuring en zoodoorgewerkte bewerking voor te leggen aan de cursusleiding.

Dit zal de band tussen leraar en leerling verstevigen, omdat de man door het gevoel van leiding meer vertrouwen krijgt en vooral gestreeld wordt door de gedachte, dat aan zijn ideeën aandacht wordt besteed. Aan de andere kant wordt aan de cursusleiding de gelegenheid gegeven om de deskundige draad vast te houden en verkeerde interpretatie te weren.

4. De vraag, of en in hoever ten behoeve van de troep gebruik kan worden gemaakt van de lessen uit De Militaire Spectator is een aparte bespreking waard. Over het belang van deze lessen kan men weinig van mening verschillen; zij zijn er op gericht zoveel mogelijk een goede kijk op de militaire (en politieke) problemen te geven. Het is echter de vraag, of deze lessen worden benut op de manier die zij verdienen. Zij dienen daartoe, in twee categorieën, in de opleiding verwerkt te worden:

- a. bestemd voor officiers- en kaderbesprekingen,
- b. bestemd voor de troep.

Groep a zal groep b moeten omvatten.

Voor groep a zijn alle onderwerpen geschikt, met dien verstande dat de tactische oefeningen zich meer in het bijzonder lenen voor officiersbesprekingen. Dit behoeft nog niet de complete tactische oefening te omvatten, veelal kan worden volstaan met een aantal belangrijke punten uit die oefeningen (c.q. gevechten) te bespreken, toepasselijk op de taak van het eigen onderdeel.

Andere onderwerpen kunnen met het kader worden besproken en als oefening kan hieraan worden gekoppeld het maken van uittreksels, geschikt om in de troep te gebruiken, als categorie b.

Het grote belang hiervan is tweeledig nl. in de eerste plaats leert het kader zelfstandig leerstof te bewerken en daardoor beter begrijpen, en krijgen de manschappen ook een kijk op vraagstukken, die buiten hun directe opleiding vallen; in de tweede plaats wordt de gewone stof eens onderbroken en worden er frisse ideeën naar voren gebracht. Ledige uren worden opgevuld, eentonige sleur wordt verbroken, belangstelling gewekt en de zelfwerkzaamheid geprikkeld.

5. In het voorgaande heb ik reeds gewezen op de wenselijkheid nieuwe ideeën niet naast zich neer te leggen, vooral niet uit de overweging „ik moet van dat nieuwe gedoe niets hebben”. Er is weinig onaangenamer dan genegeerd te worden en niet voor „vol” te worden aangezien. Een en ander leidt tot onverschilligheid, tegenzin, zure karakters en wat al niet meer aan onaangename eigenschappen. De kankergeest kan veelal worden geweten aan tacteloosheid en weerzin van de superieur, die zich niet opgewassen voelt tegen deze „nieuwigheden”. Daardoor kunnen de verhoudingen een gevoelige knak krijgen. Scherpe tegenstellingen kunnen ontstaan door misverstanden tussen oud- en nieuw, maar de evolutie laat zich niet tegenhouden. Het is dan ook nodig het oor te lenen aan de jongere generatie en deze haar ideeën

te laten verkondigen. Zij kennen, vaak onbewust, de geest des tijds, en de eisen die deze stelt. Het opbouwen van een harmonische weermacht gelukt slechts met inspanning van alle krachten en laat geen slappe dienstvervulling toe, maar het tolereert evenmin het doden van gezond initiatief.

Helaas komt het nog te veel voor, dat de jonge kracht afhankelijk blijft van een toevallig contact met iemand, die zich voor zijn inzichten interesseert. Met het oog hierop is het wenselijk in dit militaire vakblad bij uitnemendheid een rubriek te openen voor polemieken en critieken over verschenen artikelen. Dit kan velen stimuleren om ook eens hun stem te laten „lezen” en kan onder de deskundige leiding van de Redactie een zeer belangrijke steun van de wederopbouw worden. „Krijgstuchtelijke vrijmoedigheid” is nodig om het effect te bereiken.

6. Tenslotte wil ik nog wijzen op de wenselijkheid om, in verband met het in de voorgaande punten behandelde, niet zonder meer overplaatsingen te gelasten. Het systeem van overplaatsingen, ogenschijnlijk vol willekeur, vaak voor chef en patiënt onbegrijpelijk, is wel een der meest funeste elementen voor de militaire opvoeding. Er is maar een enkeling, die enthousiast blijft als hij een deel van zijn levenstaak of liefhebberij ruw ziet verstoord door een voor hem onbegrijpelijke overplaatsing naar een onderdeel, dat hem niet trekt.

Naschrift.

Schrijver betoogt hoe noodzakelijk het is aan ideeën der jongere generatie het oor te lenen. Ofschoon de Redactie met dit axioma geheel instemt en op grond daarvan dit artikel heeft opgenomen meent zij toch, dat daarin onvoldoende belicht is, dat niet in elk inzicht van jongeren de enige mogelijke oplossing voor bepaalde moeilijkheden moet, mag en kan worden verwacht. Slechts zelden zijn jongeren in de gelegenheid om alle factoren te overzien en zij vormen zich dus een oordeel tegen een beperkte achtergrond. Indien zij zich zulks niet duidelijk realiseren schuilt hierin een groot gevaar.

De Redactie is voorts van mening, dat het maken van oefen- en les-materiaal als in punt 1 bedoeld, niet uitsluitend op de cursus, maar ook zeer wel bij de onderdelen kan geschieden. De ter beschikking van de korpscommandanten staande fondsen — die dikwijls nog te weinig worden gebruikt — laten dat toe.

Ten aanzien van het in punt 2 sub a, b, f en 3 gestelde zij er op gewezen, dat hoezeer hier ogenschijnlijk een eenvoudige oplossing wordt voorgesteld, doorvoering daarvan in de praktijk tot excessen kan aanleiding geven. Hoe gemakkelijk toch zal een ex-leerling, in stede van zich tegenover zijn eigen Commandant over vermeende minder gewenste toestanden te uiten, zich tot de buiten dat onderdeel staande Cursus-leider wenden en dus achter de rug van zijn Commandant om werken. Dat is in strijd met de goede krijgstuchtelijke verhoudingen en mitsdien ontoelaatbaar. In de praktijk hebben zich helaas reeds voorbeelden als hier bedoeld, voorgedaan.

Tenslotte zij meegedeeld, dat tegen opneming van opbouwende critieken en polemieken over verschenen artikelen in beginsel geen bezwaar bestaat.

REDACTIE.

DE POSITIE VAN DE BEROEPSOFFICIER VOORHEEN EN THANS

door L. SCHUITEMAKER, *Kapitein der Infanterie*
(met een naschrift van onze Hoofdredacteur)

In zijn artikel in het Octobernummer 1950 van *De Militaire Spectator* „Ambitie voor Beroepsofficier” besprak Res. Maj. Mr. M. H. K. van der Graaff de invloed van de gewijzigde levensinstelling van de tegenwoordige jeugd op hun ambitie om de loopbaan van beroepsofficier te kiezen. Vele lezers zullen zich daarbij hebben afgevraagd, of de schrijver niet veel argumenten gebruikt, die in dezelfde mate van toepassing zijn op vele andere beroepen, waarin de jonge man eveneens in een ondergeschikte positie werk vindt. Ook de animo voor het leger, die in de jaren na de bevrijding bestond onder de toen 18, 19 en 20 jarigen, die toch veel meer de invloed van de oorlog ondervonden hadden dan de generatie, die thans voor een beroepskeuze staat, is niet geheel in overeenstemming met de aangevoerde argumenten.

Het kan dus niet uitsluitend een andere mentaliteit zijn, die de belangstelling voor het vak van beroepsofficier heeft doen verminderen, en derhalve is het van belang om na te gaan, of er geen veranderingen zijn opgetreden in het beroepsofficierschap zelve, zodat de motieven, die vroeger een jonge man bewogen om zich op te geven voor de K.M.A., mogelijk hun geldigheid verloren hebben.

De jonge man, die vroeger officier werd, wist zich door dit beroep te kiezen bij voorbaat opgenomen in een bepaalde stand, waarin ook academici en andere mensen met vooraanstaande posities verkeerden. In de meeste garnizoenen kon de officier zich uit hoofde van zijn beroep onder de notabelen rekenen en velen in die kringen rekenden het zich tot een eer indien een dochter met een officier trouwde. In diezelfde kringen zal men thans — als de aanstaande schoonzoon overigens in de smaak valt — het heimelijk of openlijk betreuren, dat hij geen universitaire graad heeft. De opleiding van de beroepsofficier wordt dus tegenwoordig niet meer even hoog aangeslagen als de vorming aan een universiteit en de officier, die zich op een academische opleiding zou doen voorstaan, doet in veler ogen precies hetzelfde als een M.T.S.er, die beweert gelijkwaardig te zijn aan een Delfts student.

In de tweede plaats is er veel van het romantische en van de uiterlijke aantrekkelijkheid, die zelfs nog in het leger van direct voor deze oorlog aanwezig was, verdwenen. Het leger was toen anders en gemeedlijker. Een parade met bereden artillerie en huzaren bood een bekoorlijk schouwspel; een hoofdofficier te paard was een martiale verschijning en een soort belichaming van datgene, wat de jonge man ook eens hoopte te bereiken. Een kolonel, die thans in een auto rijdt, onderscheidt zich alleen door zijn uniform van de overige stervelingen.

Maar niet slechts het uiterlijk van het leger heeft sterke veranderingen ondergaan, ook het innerlijk. De gesprekken, die men soms zowel van beroeps- als reserve-officieren hoort over de toestand in

het leger, dragen er niet toe bij, om een jonge man, die een loopbaan wil kiezen, erg geestdriftig te maken voor het officiersberoep. Vóór de oorlog, en speciaal in de mobilisatie, werd ook allerwege critiek uitgeoefend, maar deze was, op een heel enkele uitzondering na, gezond, en gaf uiting aan geestdrift voor een goede zaak. Wie thans echter zijn oor te luisteren legt, hoort ook critiek, die vaak veel weg heeft van een afbrekend gekanker. En — deze vaak enigszins overdreven — critiek wordt de jonge man bevestigd in tal van couranten-artikelen en kamer-verslagen. Bovendien hebben vele reserve-officieren, voor wie vroeger een verblijf onder de wapenen een welkome onderbreking betekende in hun burgerbestaan, er na de oorlog een zeker behagen in geschept hun taak in de burgermaatschappij zeer belangrijk te doen voorkomen in vergelijking met datgene, wat hun in de militaire dienst is opgedragen en van deze overschatting een soort cultus gemaakt, die maar al te snel overgenomen werd door diegenen onder hen, die nauwelijks de H.B.S.-banken verlaten hadden. Mede tengevolge hiervan heeft de beroeps-officier — zeer ten onrechte — bij velen de naam gekregen werkzaamheden te verrichten, die eigenlijk niet veel te betekenen zouden hebben.

Hoewel het bovenstaande in genen dele aanspraak op volledigheid kan maken, zijn hier toch enkele factoren naar voren gebracht, die ertoe medegewerkt hebben, dat in vele kringen — ook daar waar het officier-zijn traditie was — de jonge man niet aangemoedigd werd om officier te worden.

Wil men dus de toeloop voor de K.M.A. stimuleren, dan moet men niet in de eerste plaats trachten met nieuwe leuzen het beroepsofficierschap weer leven in te blazen, maar de basis, waarop het officiersberoep gegrond is, vernieuwen. Dit kan alleen door de cadet een uitgebreidere opleiding te geven, zodat hij weder de gelijke wordt van zijn H.B.S.-vrienden, die een universitaire studie gekozen hebben, en daardoor weer de plaats in het leven kan innemen, die hem de laatste tientallen jaren langzaam ontvallen is.

In verband hiermee moge verwezen worden naar het artikel op blz. 571 van het Nov.-nummer van dit blad, getiteld „Het Leger als beroep”, waarbij vooral de aantekening van B.K. de aandacht verdient.

Naschrift van onze Hoofdredacteur.

De waarde van een leger hangt voor een belangrijk deel af van die van het officierskorps. De officieren, bijgestaan door de onderofficieren, vormen en bezielen in vreedstijd de vormloze massa van dienstplichtigen en van materieel en voeren de door hen geschapen krijgsmacht in oorlogstijd aan.

Uit deze erkenning, die er een is van alle legers en alle tijden, verlenen wij gaarne plaats aan een denkbeeld, dat ten doel heeft de toeloop naar het officiersberoep te vergroten, doch menen daarbij tevens te moeten aangeven, dat en in welk opzicht onze visie niet geheel met die van de schr. overeenkomt.

Voorop willen wij daarbij stellen, dat wij het door schr. geconstateerde feit, dat in intellectuele kringen de opleiding tot beroepsofficier niet gelijkwaardig wordt geacht aan een universitaire studie en zulks leidt tot een verminderde achting van de beroepsofficier en daaruit voortspuitende verminderde neiging bij zoons van intellectuelen huize

om dit beroep te kiezen, op diens gezag aannemen. Wat wij echter bestrijden is de juistheid van de gemaakte vergelijking.

Het officiersberoep is van nature van geheel andere aard dan dat van de door schr. bedoelde academici als juristen, artsen, ingenieurs, theologen enz. en vereist dus een geheel ander soort opleiding.

De officier is in de eerste plaats *soldaat*, een beroep dat vele morele waarden en veel vakmanschap eist, doch zeker geen academische vorming. In de tweede plaats moet de jonge officier *opvoeder van dienstplichtigen* zijn, dus van burgers tot soldaat, en *aanvoerder van kleine eenheden*. Dit eist nog hogere morele waarden, hij moet als soldaat „primus inter pares” zijn, en vereist verder kundigheden op het niveau van een onderwijzer, op wiens werk hij voortbouwt. Academische studie is ook hier geen vereiste. Kort na de laatste wereldoorlog en ook later nog (in lijnrechte tegenstelling dus tot Kapitein Schuitemaker) zagen velen niet verder of zelfs niet zo ver en waren verontwaardigd dat niet allen, die zich in het verzet of de strijd met de wapenerr hadden onderscheiden, zonder meer als beroepsofficier werden overgenomen. Het stellen van de eis „vijfjarige H.B.S. of daarmede overeenkomstig examen” werd taboe verklaard en als verouderd uitgekreten, hoewel dit toch de basis is van iedere academische vorming en zelfs wordt vereist voor tal van betrekkelijk eenvoudige beroepen.

De officier blijft echter geen tweede- of eerste-luitenant, commandant van een peloton of overeenkomstige eenheid, hij wordt ouder en met het klimmen in jaren en rang openen zich voor hem verschillende wegen en functies van geheel andere aard (zij het steeds op de primaire grondslag van het *soldaat* zijn) dan die van de jonge luitenant. Terwijl tussen het werk van een jong arts en een oude arts, een jonge en een oude rechter, een jonge en een oude geestelijke, enz. geen principieel verschil is, laten het werk in vredes- en oorlogstijd van een pelotonscommandant, een bureau- of sectiehoofd bij een grote staf, een officier werkzaam bij de Technische staf, een officier werkzaam bij de Militair Juridische dienst, een regimentscommandant, een divisiecommandant, om enkelen uit het gevarieerde gamma te noemen, zich nauwelijks vergelijken. Bij sommige functies, zoals pelotons-, compagnies-, bataljons- en regimentscommandant bestaat een trapsgewijze opklimming in arbeidsveld en verantwoordelijkheid, andere functies zijn van geheel andere aard dan die welke de functionaris voordien bekleedde.

Ten dele kan en moet de officier zich door eigen studie verder bekwamen en specialiseren en zijn eerste opleiding moet hem dus een grondslag hebben gegeven, waarop hij voort kan bouwen. Ten dele moet hij hiertoe cursussen volgen in binnen- of buitenland. In geen enkel vak is zoveel studie en zoveel voortgezette scholing nodig om de hogere functies te kunnen bereiken en de daaraan verbonden zware verantwoordelijkheid te kunnen dragen dan in het officiersberoep. **De opleiding van de officier is dus niet gelijksoortig aan die van de academici, doch fundamenteel anders.** Terwijl de academische opleiding ineens op het einddoel is gericht, het vormen van een jurist, arts, ingenieur enz. is de officiersopleiding trapsgewijs, gevarieerd voor de verschillende richtingen, en overschrijdt voor de hogere en gespecialiseerde functies in totale lengte en omvang die der meeste academici.

Het ware geheel onjuist de a.s. tweede-luitenant reeds op een peil

te brengen, waarop hij zich misplaatst en te kort gedaan zou achten in de eenvoudige, maar mooie en moeilijke taak, die hem aanvankelijk wacht. Dit verschijnsel doet zich reeds thans voor bij adsp. res. officieren, die uitstel hebben gekregen en worden opgeleid na het bereiken van een academische graad. Er is dan een neiging om te werk worden gesteld in een functie, die de verkregen kennis tot haar recht doet komen en zich te goed te achten voor leider van een kleine afdeling strijders.

Wel moet de officiersopleiding — ook in dit opzicht anders dan de academische studiën, die éézijdig zijn gericht — de a.s. opleider en aanvoerder, die met tal van mensen in aanraking zal komen, een brede basis geven, wat betreft algemene ontwikkeling, talenkennis, sociaal inzicht, e.d. Wij weten dat op de K.M.A. reeds veel in dit opzicht wordt gedaan en dat plannen in overweging zijn om deze inrichting in dit opzicht nog beter aan haar doel te laten beantwoorden.

Tenslotte nog enkele woorden over het verschijnsel dat de oorzaak van het onderwerpelijke artikel en dat van Mr. van der Graaff vormde: *de niet geheel bevredigende toeloop tot de officiersopleiding.*

In de eerste plaats zij gezegd, dat hier niet moet worden overdreven, want dat zich gelukkig nog vele flinke en geschikte jonge mannen aanmelden. Niettemin, het zij erkend, wij zouden er graag meer zien, ten einde nog betere selectie nogelijk te maken. Het zelfde geldt voor de toeloop tot beroefsonderofficier. Wij zijn, wat betreft de mogelijkheid daartoe niet pessimistisch op grond van onze diagnose betreffende de oorzaak.

In Mei 1950⁽⁹⁾ werd het Nederlandse leger, waaraan zoveel generaties officieren en onderofficieren hun leven hadden gewijd, in vijf dagen weggevaagd. Het doet er in dit verband niet toe wat de oorzaak was, het feit bestaat. Velen vroegen zich af of het de moeite loonde om — indien de omstandigheden dit mogelijk zouden maken — hun leven verder te wijden of te gaan wijden aan de voorbereiding van een nieuwe vijf dagen.

Toen kwam de bevrijding. De eerste geestdrift voor de grootse taak door de Geallieerden volbracht, overspoelde het uit 1940 overgebleven défaitisme en er onstond een stroming naar het leger toe, waarbij werd gedacht aan een nieuw en beter leger dan dat van vóór 1940, dat deel zou uitmaken van het grote Geallieerde geheel, de wachter op de drempel naar een betere tijd.

Deze geestdrift werd opgevangen, doch voerde in een geheel andere bedding. Er was geen tijd voor regelmatige legeropbouw, voor opleiding van beroepskader. In geforceerd tempo werden eerst tienduizenden oorlogsvrijwilligers en daarop lichte na lichte, haastig gevormd en met Britse steun bewapend, naar het toenmalige Nederlands-Indië gezonden, want — zoals Minister Meynen het uitdrukte — „het bestaan van het Koninkrijk is er mede gemoeid”.

Wat is er van dit Koninkrijk overgebleven? Ook hier past het niet te vragen „waarom?” noch of een ander resultaat mogelijk zou zijn geweest. Het leger keerde terug, wederom — zij het uit andere oorzaak dan in 1940 — practisch ontwapend en weder vroegen velen zich af: „loont het de moeite hieraan zijn leven te wijden?”

De stroom van geestdrift was verebt en weer vroegen velen zich af of zij niet beter hun leven konden wijden aan een beroep, dat meer tastbaar resultaat belooft.

Intussen is het rad van de tijd weder gedraaid en staat het Nederlandse leger voor een geheel nieuwe taak. Nederland moet een waardige bijdrage leveren in een geïntegreerde Atlantische krijgsmacht, die onze levenssfeer zal beschermen en, moet het zijn, verdedigen tegen de bedreiging met een totalitaire communistische wereldheerschappij. Onder de denkbaar moeilijkste omstandigheden moeten wij ons hierop voorbereiden. Verarmd door de bezetting, door de vierjarige Indonesische expeditie en door het verlies van het verreweg grootste deel van het Koninkrijk, met geheel onvoldoende bewapening en uitrusting en voor het verkrijgen daarvan afhankelijk van buitenlandse steun, met te weinig geschoold beroepskader, staan wij voor een taak, die eerst in de allerjongste tijd omlind begint te worden. Een taak, die tot dusver weinig uitzicht op succes bood en eerst uitzicht gaat bieden nu ook anderen en sterkeren bereid blijken zich in te zetten en offers te brengen.

Aan de kant staan de critici, die meestal de moeilijkheden niet kennen of begrijpen, die slechts de onvoldoende weerbaarheid zien en in de couranten artikelen en Kamerverslagen, door Kapitein Schuitemaker genoemd, hun onlust afreageren. In eigen boezem roeren zich de slappe broeders, de twijfelaars en criticeren mee in stede van de hand aan de ploeg te slaan.

Verbaast men zich dat onder deze omstandigheden de Nederlandse jongelingschap niet toesnelt om zijn leven aan het leger te wijden en de loopbaan van beroepsofficier te kiezen?

Wij verbazen ons niet, doch wij hebben tevens vertrouwen omdat wij weten, in de kentering te staan. De Atlantische gemeenschap gordt zich aan. De fundamenten zijn gelegd, er wordt gebouwd en — niet door, maar ondanks de critici — herrijst ook het Nederlandse leger. Bij elke nieuwe lichting, bij elke herhalingsoefening blijkt de goede volkswil. Onze wapenbroeders van het voormalige K.N.I.L. versterken de gelederen van het beroepskader en zullen weldra de nodige scholing voor hun nieuwe taak hebben, de bewapening wordt verscheept en is deels reeds ontscheept.

Indien ons de tijd wordt gegeven om het resultaat zichtbaar te maken, zal het vertrouwen toenemen, zullen de critici een ander doelwit zoeken en zal de Nederlandse jeugd zien, dat in het leger een internationale taak ligt, die de moeite loont om zich hieraan te wijden. Dan zal de diepere oorzaak van de onvoldoende toeloop van adsp. beroepsofficieren en onderofficieren zijn weggenomen.

CALMEYER,

Luitenant-Generaal van de Generale Staf

We are confident that any war of the future — as never before — will be total and will touch whole populations to a degree hard for us in the U.S. even to imagine. Certainly, we know from the last two world wars that they were not fought solely by people in uniform. And even the greatest proportion of people who fought it in uniform were civilians a few short months or years before the pay-off. It cannot then be considered as just a responsibility of the regular forces. It is the responsibility of all of us.

General Collins.

MARECHAUSSEEDIENSTEN IN LEGERVERBAND

door J. VAN WANING, *Luitenant-Kolonel der Koninklijke Marechaussee*

In het Augustusnummer 1949 van dit periodiek, wijdde kolonel der Koninklijke Marechaussee W. Kist, enige beschouwingen aan het onderwerp: „*Militaire politie in Nederland*”.

De strekking van het artikel zeer bekort weer te geven kan zijn nut hebben met het oog op hetgeen hierna volgt. Kolonel Kist dan, adstrueert de stelling, dat in onze legerorganisatie een naar verhouding grote plaats zal moeten worden ingeruimd aan Marechaussee-eenheden, met de verwijzing naar de legerpolitiediensten in een Nederland, dat etappegebied is, voor verder van de eindhavens strijdende legers. Het gehele betoog concentreert zich op de diensten in etappegebieden en de verschillende soorten van diensten die de Marechaussee dan zal hebben te verrichten worden onder vijf punten gebracht. In aansluiting daaraan wordt gemotiveerd, dat deze marechausseedienst in legerverband specialisatie in de Marechaussee eist, waarbij het van belang is, dat iedere Marechausseeafdeling met een speciale taak, de dienst in beginsel daartoe zal moeten beperken. Hier moge dan aan worden toegevoegd, dat het m.i. aanbeveling verdient, om bij de vijf taken, er nog een belangrijke afzonderlijk te vermelden, namelijk die welke door de Amerikanen en Engelsen met S.I.B. wordt aangeduid — d.w.z. de justitiële onderzoeken. Hiermede zullen in een gemobiliseerd leger speciale leden van de Koninklijke Marechaussee, verdeeld over de diverse Marechaussee-eenheden, moeten belast zijn, ervan uitgaande dat we te doen zullen hebben met een dienstplichtleger, met daarin Marechaussee met beroeps- en dienstplichtig personeel. Maar kolonel Kist zal deze functie wellicht gerekend hebben als behorend tot, wat deze als de „provoostdienst” aanduidt. Voorts zou m.i. nog eveneens vermeld kunnen worden, dat in alle Marechaussee-eenheden ingedeeld bij legeronderdelen, een of meer specialisten van het Wapen dienen te zijn, ervaren in en belast met contrainlichtingendienst. Teneinde misverstand te voorkomen zij hierbij toegelicht, dat ik de zo juist genoemden zie als de vertakkingen in de Marechaussee en daartoe behorend, van de apparatuur, welks taak in de legerafdelingen onder de supervisie valt van de G 2 secties (inlichtingendienst en veiligheid) van de staven. Hier wil ik op dit laatste niet ingaan — reeds de vredesdienst heeft het grote nut van dergelijke specialisten in de Marechaussee, m.i. afdoende aangetoond. (Waarmede dus niets gezegd wordt inzake de noodzaak van afzonderlijk inlichtingen en veiligheidspersoneel ten dienste van de G 2 activiteiten- dat is een afzonderlijke aangelegenheid die ik onbesproken laat.)

In aansluiting op het betoog van mijn oudere Wapengenoot, moge ik nog het een en ander in het midden brengen over de Marechausseedienst in de legerstaven, of liever gezegd, de wijze waarop in die staven leiding dient te worden gegeven, aan de Marechaussee in het geheel van de desbetreffende legereenheid: leger, legerkorps, divisie, regiment, etappecommando, legerluchtmacht. Toen de opzet was, dat in aanslui-

ting op de plannen om deel te nemen aan de strijd tegen Japan in 1945, Nederlandse *divisies* zouden worden gevormd, is aanvankelijk dit idee van divisieverbanden behouden toen de doelstelling na de Japanse capitulatie veranderde. In die Nederlandse divisiestaven was een functionaris, die in navolging van, bijvoorbeeld Divisieartilleriecommandant e.d., werd aangeduid met Divisiemarechausseecommandant (D.M.C.). Daarnaast, had men bij de Divisie dan de Divisiemarechaussee-compagnie, uiteraard met zijn eigen compagniescommandant (men had, wegens de zeer eigenaardige taak in Indonesië, bij de 7 Decemberdivisie en bij de 2e Divisie, van huis uit, aan ieder dier divisies twee van dergelijke compagnieën toebedeeld, met extra indeling van personeel voor justitiële onderzoeken).

De D.M.C. had de beide Cn. der Marechaussee-compagnieën niet onder zijn tactische bevelen. De voor hen bestemde bevelen kwamen van de Divisiecommandant of wel namens deze van de Chef van zijn Staf. Deze bevelen werden voorbereid door de hoofden van de G. Secties van de Algemene Staf, waarbij werd gebruik gemaakt ook van de diensten van de D.M.C.

De D.M.C. behoorde tot de Speciale Staf van de Divisie Staf en verrichtte zijn bureauwerkzaamheden daar waar die Speciale Staf was ondergebracht.

Sedert dien zijn de opvattingen over het juist vermelde gewijzigd. Tegenwoordig spreken we van de Divisiemarechaussee-officier (D.M.O.). Hoewel nu de aanduiding „Commandant” uit deze benaming dus is vervallen, is de functie evenwel veel meer commanderend geworden dan die van de vroegere D.M.C. Nu fungeert namelijk de D.M.O. als hoofd van de marechausseedienst in de Speciale Staf en als de commandant van de C. der bij de Divisie ingedeelde marechaussee-compagnie. De D.M.O. krijgt dus van de Divisiecommandant of zijn Chef van de Staf zijn bevelen en zet mede ter voldoening aan de marechaussee-paragraaf uit de operatie- en administratieve bevelen die zelf weer om in bevelen voor de *hem onderhebbende* C. marechaussee-compagnie. Dit betekent dus een wijziging met het jongste verleden. Verder is ook de samenstelling van de Divisiemarechaussee-compagnie sterk vergroot en veranderd. Meer nog dan voorheen valt nu de nadruk op de verkeersregeling. De motoren hiervoor, voorheen in groten getale ingedeeld, worden vervangen door jeeps en is voorts gerekend op een eigen radionet, waarin de D.M.O., de Compagniescommandant en Pelotonscommandanten der Divisiemarechaussee-compagnie hun eigen posten kunnen hebben en waarin tevens uiteraard de D.M.O. is ingeschakeld in het bevelsnet van de Divisiecommandant. De bewapening is voorts meer geëigend voor het politiedoel der Divisie-marechaussee-compagnie, nu eensdeels de geweren zullen worden vervangen door karabijnen, terwijl voorts in de commandogroep enige zware mitrailleurs worden ingedeeld teneinde zo nodig ook meer krachtdadige vuurkracht te kunnen uitbrengen.

De D.M.O. zal zijn bureau hebben bij dat van de Commandant der marechaussee-compagnie, die bij de desbetreffende Staf is ingedeeld. De bureaux van beide Commandanten zullen weer onderdeel uitmaken van het legeringsrayon der commandopost van de Divisie. De marechaussee-compagnie maakt in Divisieverband deel uit van de „Divisietroepen”, dus samen met de Divisiestaf-compagnie, verbindingscompagnie, materieelcompagnie enz. De D.M.O. zal bij een verdeling van een

Staf over een commandopost en een stafkwartier bij eerstvermelde zijn ingedeeld en zal hij bij het uit de Staf vormen van een gevechtsstaf, tot deze behoren. Uiteraard zullen bij verdeling van een Staf over een commandopost en een Stafkwartier, onderdelen van de marechaussee-compagnie tot de desbetreffende eenheid behorend, legeren zowel bij de commandopost als bij het Stafkwartier; verdeling dier marechaussee onderdelen zal geheel van de tactische omstandigheden afhangen. In de Speciale Staf onderscheidt men — behoudens het artilleriecommando en de officier van de luchtdoelartillerie — administratieve diensten (zoals dienst adjudant-generaal, voorlichting, militaire administratie, militair gezag enz.) en technische diensten (zoals verbindingdienst, matereeldienst enz.). De marechausseedienst behoort tot eerstvermelde diensten.

Bij het werken in geallieerd verband zal de D.M.O. zich m.i. hebben aan te duiden als Assistant-Provost-Marshall (A.P.M.).

In het Etappengebied zal bij het desbetreffend Nederlands commando een Etappe Marechausseeofficier zijn in te delen, beschikkend over een of meer marechaussee-compagnieën, welke samenstelling afhankelijk kan zijn van de verschillende politiediensten die de marechaussee aldaar zal hebben te verrichten (verkeersregeling, politietoezicht, het verrichten van justitiële onderzoeken, transporten van krijgsgevangenen, toezicht op de burgerbevolking in samenwerking met de plaatselijke politie, medewerken aan de contraspionnagedienst), in de geest van de Military Police Processing Comp. van het Amerikaanse leger.

In beginsel is er geen onderscheid tussen de taken van een marechausseeofficier bij Staven van verschillende aard, al kan b.v. bij een Divisie Staf het accent wat anders liggen dan b.v. bij een Staf van een Etappecommandant of een commandant van een legerluchtmachtonderdeel. Welke die taak nu is, zal hieronder worden aangegeven:

1. het geven van advies aan de commandant en aan zijn staf nopens de marechaussee-taak en de handhaving van de krijgstucht;
2. handhaving van de algemene en bijzondere bevelen inzake het verkeer;
3. regeling van de aanhouding en verzameling van achterblijvers, deserteurs en onwettig afwezigen;
4. verzameling en bijeenhouding van krijgsgevangenen (niet bij de lagere onderdelen);
5. handhaving van de bepalingen van politie onder de leden van de krijgsmacht en in door troepen gebruikt gebied;
6. samenwerking met het burgerlijk gezag nopens maatregelen en regelingen inzake politionele bescherming, de verduistering, avondklok, contra-sabotage en dergelijke;
7. toezicht op de burgerbevolking, met inbegrip van het zich verplaatsen van personen, en, indien nodig, de evacuatie van vluchtelingen;
8. indien nodig, toezicht op vluchtelingenkampementen en de voeding van non-combattanten;
9. justitiële onderzoeken, benevens aanhouding en bewaring van kwaadwilligen;
10. coördineren, binnen de grenzen die de commandant heeft aangegeven, van het optreden van de Marechaussee in de tot de eenheid of het Commando behorende onderdelen;

11. het doen van aanbevelingen betreffende de plaats van de contrôlelijn inzake uitvallers en voor het bepalen van de verzamelplaatsen van krijgsgevangenen.

Hiertoe is, naast contact met de gelijknamige functionarissen van neveneenheden en van tot de eigen eenheid behorende onderdelen, rechtstreekse samenwerking van de hoogste Marechausseeofficier in de Staf nodig met diverse secties van het algemene deel van de staf. Met sectie G 1 (Personeel) samenwerking inzake de uitvallers en de krijgsgevangenen, de militair-politionele diensten en de handhaving van de wet en van de krijgstucht in het algemeen. Met sectie G 1 zal het meeste contact bestaan.

Met sectie G 2 zal contact bestaan inzake de regelingen nopens de geheimhouding en de handhaving der desbetreffende regelingen, en inzake de werkzaamheden van de veiligheidsonderofficieren, voorzover tot de marechausseeonderdelen behorende. Eveneens is er met die sectie contact inzake de krijgsgevangenen, omdat G 2 hun ondervraging verzorgt.

Met sectie G 3 (operatiën en opleiding) kan het contact o.m. bestaan inzake opleidingsaangelegenheden van de Marechaussee, de vaststelling van de uitvallerscontrôlelijn en van de verzamelplaatsen van krijgsgevangenen en technisch advies inzake te maken verkeersregelingen.

Met secties G 4 (logistiek) is veel samenwerking nopens de verkeersdienst, de regeling van de verkeerscontrôle te land, op spoor- en waterwegen, inzake technische bewakingsaangelegenheden van voorraden, haveninstallaties, aanvullingsplaatsen, bergplaatsen van munitie, benzine e.d.

Met sectie G 5 (militair gezag) dient inzake de uitvoering van verordeningen van het militair gezag samenwerking te bestaan en zal tevens het advies van de D.M.O. bij het ontwerpen van dergelijke verordeningen nuttig kunnen zijn, evenals de verdere samenwerking inzake de verhouding tot burgerautoriteiten en instanties en tot de bevolking en de handhaving van openbare orde, veiligheid en rust, voor zover dit militaire aangelegenheden zijn of deze daarbij zijn betrokken. Indien geen afzonderlijke sectie G 5 bestaat, zal sectie G 1 een en ander verzorgen.

De samenwerking van de hoogste Marechausseeofficier bij de Staf met de G secties van de staf is als volgt samen te vatten:

- het geven van technisch advies, en het doen van voorstellen aan de commandant, de chef van de staf en de G secties van de staf;
- voorbereiding van, of hulp bij de voorbereiding van overzichten, tabellen, schema's, statistieken, bevelen, teneinde de G secties te ontlasten van routineaangelegenheden;
- coördinatie van marechausseediensten, voorbereiding van regelingen voor het geval van bijzondere ontwikkelingen.

Na het bovenstaande, dat geenszins pretendeert volledig te zijn, zal het m.i. overbodig zijn nog aan te tonen, dat een combinatie van de functie van commandant van een marechausseecompagnie, met de functie van Marechausseeofficier in de staf onbestaanbaar is, ondanks ik op de taak van eerstgenoemde niet in ben gegaan.

Wel dient nog de aandacht gevestigd te worden op twee punten. En wel allereerst, dat in een staf van de Marechausseeofficier het werk zoda-

nig is — het moge in het bovenstaande zijn aangetoond — dat het raakt aan alle stafsecties. En in de tweede plaats, dat het zowel voor de politiedienst in en met betrekking tot het leger, als voor het vredesbedrijf en voor de voorbereiding voor oorlogstijd, nodig is dat in vreedestijd in de hogere staven van het leger en legerluchtmacht, een Marechausseeofficier permanent is ingedeeld en wel om de volgende reden. Marechausseedienst, voor zover die hierboven werd besproken, is politiedienst. Deze laatste — ook die in en ten behoeve van de krijgsmacht — is een afzonderlijke werkzaamheid ten bate van de bevelvoering van de krijgsmacht-onderdelen en van de troep. Deze werkzaamheid is noch te identificeren met „Juridische Dienst”, noch is deze uitsluitend een verlengstuk van de taak van de auditeur-militair, noch is deze uitsluitend een verlengstuk van de bij sectie G 4 te behandelen verkeersaangelegenheden, noch valt deze specifiek onder enig algemeen of speciaal stafonderdeel.

NIEUWE UITGAVEN

De V.O.G. — Tijdschrift van de Vereniging van Officieren der Genie — December 1950 No. 1.

Reeds sinds lang bestaat een Vereniging van Officieren der Cavalerie; jonger is de Vereniging van officieren der Artillerie. Thans dient zich aan, voorlopig in bescheiden gewaad, een Tijdschrift van de Vereniging van Officieren der Genie, uitgegeven door het Voorlopig Bestuur.

Met het oprichten dier Vereniging is een Nederlands equivalent ontstaan van de Britse Institute of Royal Engineers en de Amerikaanse machtige (hoe zou het anders kunnen) Society of American Military Engineers.

De voornaamste doelstelling van dergelijke Verenigingen, nl. het vergroten van de binding tussen Wapenigenoten, kan worden nagestreefd door het uitgeven van een periodiek. Dit vormt dan ook de volkomen rechtvaardiging van deze verschijning.

In dit eerste nummer komen artikelen voor, die in een dergelijk nummer thuis horen, nl. van de Chef van het Wapen, van het oudste Verenigingslid en het één na oudste lid met hartelijke welkomsgroeten. Voorts een beschrijving van enige recente gebeurtenissen het Wapenleven betreffende, en een zeer interessant artikel van de Kolonel L. J. Spanjaardt Speckman met korte, maar scherp getekende tijdsbeelden van de stand van zaken op inundatie- en versterkingsgebied in 1850, 1900 en 1950.

In verschillende der bijdragen worden

de snaren der historie op luchtige en speelse wijze betokkeld.

Voorts een suggestie om de humor het tijdschrift binnen te halen, een uitnodiging waaraan, naar recensent hoopt, in de ruimste mate zal worden gevolg gegeven. Humor werkt, om een geniebeeld te gebruiken, als een drijfzak: wordt de uitwendige belasting groter, dan neemt de opwaarts gerichte kracht toe.

Wellicht zou de geschiedenis van het ontstaan der Vereniging, zoals deze aan enkele insiders bekend is, mits gezien van de juiste gezichtshoek uit, een belangrijke bijdrage kunnen vormen in de zin, zoals de redactie van het tijdschrift dat wenst.

Niettemin wenst de redactie ongetwijfeld niet deze periodiek te zien uitsluitend als, wat ik zou willen noemen, een maandelijks landelijke genie borreltafel; de mens kan bij humor alleen niet leven. Ook ernstige artikelen, sommige daarvan reeds in portefeuille, heeft de redactie in uitzicht gesteld.

Voor bijdragen op geniegebied, waarvan het kennismaken van algemeen belang is, blijft de Redactie van dit 119-jarig tijdschrift, dat een verspreiding heeft, ongeveer honderd keer groter, dan die van de jonggeborene, zich aanbevolen houden.

De beste wensen van de oudere broeder vergezellen de jongere op zijn levenspad.

De W.

JULIANA REGINA 1950. Uitgeverij en Drukkerij Hollandia, Baarn. Prijs f 1.90. (Verbeterde prijsopgave).

GREPEN UIT DE WERKELIJKHEID

EEN AMERIKAANS BATALJON IN KOREA

door B. KONING, *Luitenant-Kolonel van de Generale Staf.*

Zij leerden lopen en klimmen, en klimmen en lopen toen zij dachten dat zij geen stap meer konden doen.

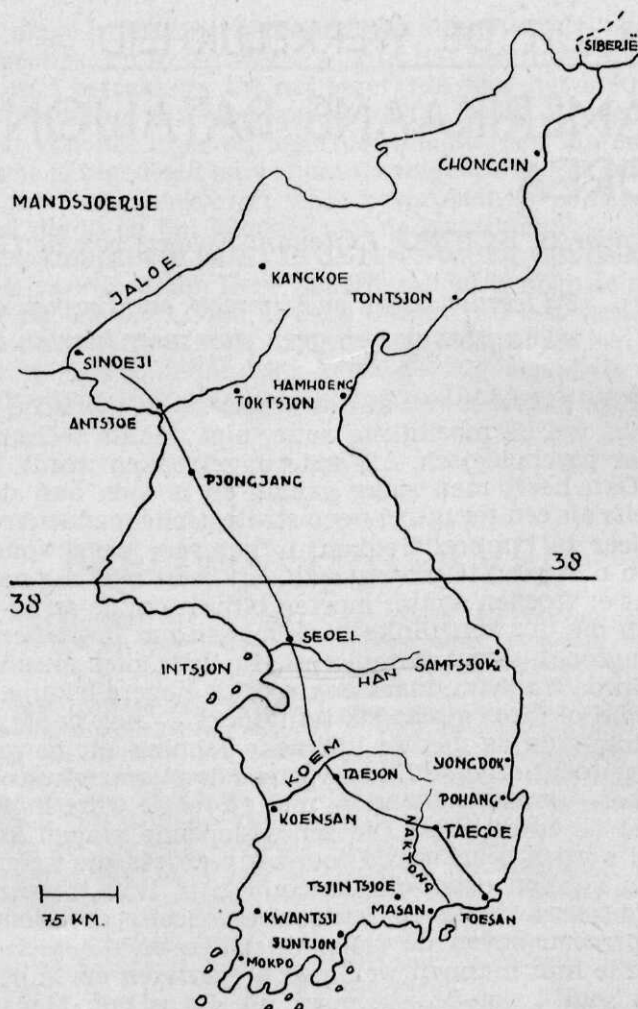
Zonder enige twijfel is van alle strategische en tactische handelingen, de *terugtocht* wel de moeilijkste actie, niet slechts technisch, maar in het bijzonder psychologisch. Als er teruggetrokken wordt, is dat bittere noodzaak. Dan heeft men slaag gehad, en is men aan de verliezende hand. En zelfs als een terugtocht een strategische manoeuvre is om elders beter van leer te kunnen trekken, is het voor de gewone man in de frontlijn een niet goed te praten zaak. Hij keert zijn rug naar de vijand. Hij weet dat er troepen achter moeten blijven om de *terug-tocht* te dekken, troepen die dus een flinke kans maken om opgeofferd te worden.

De terugtocht sloopt het moreel. En hier niet alleen voor de gewone man in de frontlijn, maar ook voor de hogere leiding. Zal de troep — na een min of meer geslaagde terugtocht — nog in staat zijn om de nieuwe opdracht in de nieuwe lijn naar behoren uit te voeren? Zal de troep de terugtocht ordentelijk en volgens de plannen kunnen uitvoeren. Zal de vijand — succes ruikend — niet op fatale wijze ingrijpen, terwijl men toch al de zwakste is? Die zenuwslopende vragen kunnen alleen bevredigend worden beantwoord door aanvoerders, die weten wat zij met hun troepen kunnen doen, die vertrouwen in hun troepen hebben, en in wie omgekeerd de troep vertrouwen heeft, die door hun voorbeeld en optreden boven de troep uitsteken en die toch één zijn met hun troep, die hun mannen weten te begeistere en te bezielen. „Give the army a soul!” riep Montgomery uit. Zo is het. Mensen zijn geen machines. Een bezielde mens is tot wonderen in staat. Aanvoerders die dat kunnen, zijn een leger op zich zelf waard.

De geest van Mac Arthur.

Het was de onbuigzame geest van Mac Arthur, die de Yanks op Korea bezielde en die hen in staat stelde om ongelooflijke prestaties te leveren. Op de tweede dag van het Korea-conflict stond „Old Mac” — met vechtpet — in de frontlijn en toen de hem begeleidende officieren hem op het gevaar wezen dat hij liep, antwoordde hij: dat hij in zijn zeventig jaren wel voor hetere vuren had gestaan. Een man, die niet slechts in de tweede wereldoorlog bewezen had, dat hij een strategisch genie was, maar die naast grote persoonlijke moed, onder alle omstandigheden aan zijn soldaten dacht. Daarom hadden de jonge G.I.'s zulk een groot vertrouwen in hem. Zij wisten, dat wat hij vroeg, noodzakelijk was en dat hij hen niet nodeloos ter slachtbank zou voeren.

Het vertrouwen van de soldaat in zijn leiding is allesbeheersend.

Afb. 1 Overzicht van Korea

Dan kan hij de geweldige spanningen, die de oorlog van de mens eist, doorstaan en overwinnen.

Dat bewezen ook de G.I.'s van het 1e bataljon van het 19 Regiment Infanterie bij het veel omstreden Tsjindjoe bij het beroemd geworden bruggehoofd van Poesan op Korea. Het bruggehoofd, waarvan wij ons wekenlang in Juli, Augustus en September 1950 angstig afvroegen: „zouden ze het houden?” Zij hielden het, net als die kerels op de rots van Mortain in Augustus 1944 en in Bastogne in December 1944. Kruisvaarders voor de vrijheid, toen en nu! En Mac Athur *wist*, dat ze het zouden houden, want terwijl de slag rondom het bruggehoofd van Poesan woedde, bereidde hij zijn schitterende landingsoperatie bij Seoel voor, die geen zin zou hebben gehad, als de vijand ondertussen het bruggehoofd bij Poesan had opgeruimd. Dáár moest juist diens hoofdmacht gebonden worden, vastgehouden worden. Dán pas kon het een

pracht van een afleidingsmanoeuvre worden. En de knapen in het bruggehoofd hielden stand, gingen tot verwoede tegenaanvallen over en de landing bij Seoel werd een groot succes, want alle troepen — zowel bij Poesan als bij Seoel — waren bezield met het devies van „Old Mac”: „Zoek ze op, grijp ze aan en vernietig ze”.

Standhouden.

Ruim 200 km was 1-19 R.I. teruggegaan, voortdurend achterna gezeten door een fanatieke vijand. (Zie afb. 1.) Er waren verliezen geleden aan de Han en de Koem. De grootste vrees was bij die terugtocht in handen van de vijand te vallen. Doodmoe waren die mannen, want de overmachtige vijand viel ze dag en nacht aan, wat hij kon doen dank zij zijn massa's. Maar de G.I.'s waren dag en nacht in touw. En steeds maar terug, soms ook al had men zelf ter plaatse stand gehouden, zodat de G.I.'s niet de noodzaak inzagen om alweer terug te gaan.

En dan kwam eindelijk het bevel: „standhouden”, niet meer terug! Standhouden. Het klonk als een verlossing. Niets is zo zenuwslopend, als de ongewisheid. Nu was men blijkbaar zo ver, dat er voldoende krachten aanwezig waren, om de vijand te kunnen opvangen, want Mac Athur zou zijn mannen nooit laten standhouden als er geen goede reden voor was en geen redelijke kans om de dans te ontspringen, of, zelfs weer tot de aanval over te gaan.

De G.I.'s waren het terugtrekken moe. Ook waren zij over hun eerste vrees heen. De bataljons commandant, de Majoor Forrest Kleinman — flinke vent, zijn naam wijst op Nederlandse komaf, zoals er zo talloos velen in de Verenigde Staten Nederlands bloed in de aderen hebben — kon zijn Regiments Commandant dan ook melden dat de stemming in zijn bataljon prima was. Goud waard zo iets. Het beste materieel der wereld in handen van mannen, die geen vertrouwen meer hebben in zich zelf en hun commandanten is niets — maar dan ook niets — waard. Het is en blijft de mens, die figuurlijk gesproken van het materieel maakt een witte vlag of een heldenzwaard.

De tijd van terugtrekken was er echter niet voor niets geweest. Strategisch had Mac-Arthur de tijd gewonnen die hij nodig had voor de opbouw van het bruggehoofd Poesan en tactisch hadden de G.I.-s geweldige ervaring op gedaan. Het bataljon leerde, dat men dan pas veilig was, wanneer men zich naar alle kanten verdedigde, de vijand kwam van alle kanten. Niet in front, maar ook de flanken en de rug moesten afdoende worden bezet. Zij leerden dat heel gauw, want reeds de tweede dag, dat het bataljon aan het front was, werden zij al in de rug aangevallen. En niets is onaangenamer dan dat. Vuur naar alle kanten. Ook leerden zij zich zeer snel aan het terrein aanpassen, hoewel ze nog nooit in een terrein als Korea hadden geoefend. Verder leerden zij pas te schieten, als ze zeker wisten, dat het raak zou zijn. Zij schoten nu niet meer in het wilde weg en op vermeende doelen, die alleen maar in hun verhitte breinen bestonden. Zij schoten niet meer om zich zelf af te reageren en zich een misplaatst gevoel van veiligheid te geven. Dat leerden ze heel gauw af, want de munitie kwam niet zo gemakkelijk bij hen als op de schietbanen. En met de munitie die ze hadden moesten ze het zien te doen. Zij wisten nu, wat één kogel die men had nog kon betekenen, want het handgemeen was vrij hopeloos. De vijand was dapper, fanatiek, en zijn overmacht was groot. In het hand-

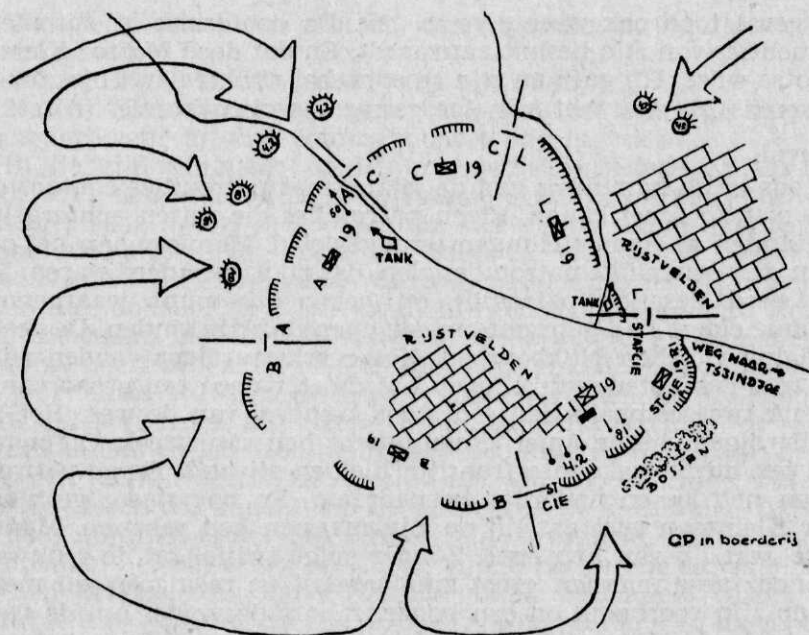
gemeen stond men meestal 1 tegen 3 of 4. Dat was geen doen. Het was het welgerichte vuur dat het hem moest doen. En voor goed gericht vuur had ten slotte ook deze tegenpartij respect. Dat bemerkten de G.I.'s ook al heel gauw. Nu begrepen zij, wat vuurdiscipline wilde zeggen. En daarnaast kwamen zij tot de overtuiging, dat zij konden lopen en klimmen, en klimmen en lopen, zelfs wanneer zij dachten, dat ze geen stap meer konden doen! Maar nu moesten ze standhouden.

Merkwaardige tactische oplossing.

Het was een mooie stelling om in stand te houden. Het was een heuvelreeks in de vorm van een hoefijzer, met de open kant naar eigen zijde. Mooie hoge heuvels, van dat soort, dat moordend is voor je longen als je er tegen op rent, maar die je leven sparen als je er goed gebruik van weet te maken.

Het bataljon van de Majoor Kleinman, dat onder meer versterkt was met een tirailleurcompagnie, twee tanks en enige stukken lichte luchtdoelartillerie, had de zware taak om de hoofdweg van Suntsjon van Tsjindjoe af te sluiten. Op steun van neven eenheden viel in feite niet te rekenen. Het front dat door het 19e Regiment moest worden bestreken, was akelig groot. Dit was niet minder dan 10 km. Er liep maar één grote weg door, die van Suntsjon naar Tsjindjoe. Maar er waren talrijke wegen, die niet op de Koreaanse kaarten stonden, wegen, die je zelf ook altijd vindt als de vijand je op de hielen zit, wegen die de vijand ook vindt, als hij het op je vernietiging voorzien heeft. Elk bataljon had zijn handen meer dan vol aan zijn eigen opdracht.

Met het oog op de grote weg naar Tsjindjoe, waar in elk geval een zware aanval te verwachten was — dat had de tegenpartij tot nu toe nog steeds gedaan — werd het 1e bataljon versterkt en kreeg het een betrekkelijk smal vak nl. slechts 2 km. Maar van aansluiting bij de nevenonderdelen was geen sprake, omdat de Bataljons-Commandant, door de ervaring wijs geworden, een bataljons steunpunt deed inrichten, dat naar alle kanten verdedigbaar was, zodat belangrijke delen van het toegewezen vak niet werden bezet. De Majoor Kleinman bekeek het terrein en overzag zijn middelen. De hoefijzer had aan de binnenvoet van de heuvels nog een totale frontlijn van ruim 2 km, de open zijde meegerekend. Dit was te doen. Bovendien zat men nu aan de oplopende helling, wat ook tactisch zijn grote voordelen had, daar de helling vrijwel geen begroeiing had en over de kam stormende tegenstanders zich goed aftekenden. In het midden van het hoefijzer waren rijstvelden, evenals aan de open zijde. Aan de Noord-Oostzijde waren de heuvels bebost en stond een eenzame boerderij. Het zwaartepunt van de verdediging legde Majoor Kleinman rondom de grote weg naar Tsjindjoe en daarnaast stelde hij zijn bataljon op, compagnie naast compagnie. Tot zelfs de stafcompagnie kwam in de frontlijn. Wij zien dus, dat de Bataljons Commandant hier geen reserve had. Zelfs zijn beide tanks verdeelde hij nog. Eén bij het Zuidelijke en één bij het Noordelijke deel van de weg naar Tsjindjoe. De zware mitrailleurs werden ingedeeld bij de compagnieën die de toegang tot de grote weg beheersten, evenals de lichte luchtdoelartillerie. Hier zien wij dus het gebruik van luchtdoelartillerie voor zijn neven taak, de strijd tegen gronddoelen. Dit kon, omdat de vijand practisch gesproken in de lucht niets te beweren had. Merkwaardig blijft het besluit om alles in voorste lijn te brengen en er geen

Afb. 2 Opstelling van 1-19 RI en de aanvallen der Noord-Koreanen

reserve op na te houden. Dit kan alleen verklaard worden uit het feit, dat men het van het vuur, van zoveel mogelijk vuur, en niet van het handgemeen, de tegenstoot of tegenaanval, moest hebben, tegen deze in massa aanstormende tegenpartij.

Tactiek is nu eenmaal de kunst van het mogelijke. Elk geval vraagt om zijn eigen oplossing. Ieder commandant is verantwoordelijk voor zijn eigen oplossing. In theorie — de praktijk niet hebbende meegemaakt — zouden wij het niet aanwezig hebben van een reserve veroordelen. Maar wij zullen zien, dat Majoor Kleinman uiteindelijk succes had. De Fransen zeggen dan ook zo aardig „le succès approve tout”. Tegenover de niets en niemand ontziende massa-aanvallen is een zo dicht mogelijk vuur inderdaad het enige antwoord. Had Majoor Kleinman b.v. één compagnie in reserve gehouden, dan was het front der overige compagnieën zo lang geworden, dat de noodzakelijke vuurdichtheid in het gedrang was gekomen. Bij de verdediging is de uitspraak „la défense c'est le feu qui arrête” nog steeds van groot belang. Wat niet weg neemt, dat een opstelling zonder enige reserve, veel risico's in zich bergt. Evenwel Majoor Kleinman nam die risico's. Hij kende zijn mannen en zijn mannen hem. Zij hadden diep vertrouwen in hem, wat uit het verdere verloop van de strijd wel zou blijken. De mortieren van 81 mm en 4,2 plaatste hij bij elkaar en in de binnenrand van de beboste heuvels. Zij konden van daaruit op drie fronten van het hoefijzer vuur brengen. Ook tegen het niet bij elkaar laten van de beide tanks zou men bezwaar kunnen hebben. Maar er was toch geen reserve om met de tanks tot de tegenaanval over te gaan. Ook hier werd de vuurkracht van de tanks in eerste instantie benut. Goed gedekt met zandzakken vormden ze een bijzondere vuurkracht. Wel is waar een zeer bijzonder gebruik, maar

in dit geval toch ook weer niet zo gek. De hoofdzaak is, dat men de consequenties van zijn besluit aanvaardt. En dat deed Majoor Kleinman op grootse wijze. Hij gaf aan zijn troepen het strikte bevel niet te schieten alvorens hij daar het sein toe gaf, groene lichtkogels. (Afb. 2).

De aanval.

Reeds in de namiddag had de vijand met patrouilles contact opgenomen met de Amerikanen. Eigen patrouilles die waren achtergelaten, waren binnen de eigen stellingen teruggevloeid. Men kon aan het optreden van de vijandelijke patrouilles zien, dat zij verwonderd waren. Meermalen werd dezelfde patrouille op het zelfde punt waargenomen, nadat deze elders had getracht om een open flank te vinden. De gesloten verdediging viel hen blijkbaar op. Nog merkwaardiger vonden zij het, dat er niet geschoten werd. Tegen het duister deed een groep van vermoedelijk twee compagnieën een stoot à cheval van de weg. Het absolute stilzwijgen van de Amerikanen bracht hen van streek. Op ongeveer 300 m van de Amerikaanse frontlijn hielden zij halt. Enige patrouilles maakten zich los en naderden behoedzaam. En nog steeds geen schot. Majoor Kleinman wist dat hij op zijn mannen kon rekenen. Maar het was veel wat hij van hen eiste. Zonder enige twijfel zal de zenuwspanning onder deze mannen groot zijn geweest en menigeen zal met het zweet op zijn voorhoofd en een bonzend hart de vinger om de trekker hebben gelegd. Maar zij wisten zich te bedwingen. Twee patrouilles kwamen over de heuvelkam. Het was duister. Zij kropen nader. Dit hadden ze nog nooit meegemaakt. Met loopgraafdolk en bajonet werden ze buiten gevecht gesteld. De verkenningsgroep, die vermoedelijk de opdracht van een gewelddadige verkenning had gekregen, had de terugkomst dezer patrouilles niet afgewacht. Ze waren reeds teruggegaan.

Wat ook de conclusie van dit stilzwijgen bij de Noord Koreanen mag zijn geweest, een feit is het dat ze het verkeer hebben beoordeeld. Vermoedelijk hebben ze gedacht, dat vrijwel totale uitputting en zeer groot munitiegebrek daarvan de oorzaak waren, want hun reactie was wel zeer merkwaardig. Zonder enige voorbereiding van de artillerie of mortieren, gingen ze in het duister op 7 punten onder oorverdovend gehuil tot de aanval over. Zij kwamen van achter een beboste heuvelrug die op 600 m voor de Amerikaanse frontlijn lag. Zij kwamen vrijwel van alle kanten. Deze strijd zal gauw gestreden zijn, zullen zij hebben gedacht. Ongetwijfeld lag het zwaartepunt van de aanval langs de weg naar Tsjindjoe. Maar Majoor Kleinman had hier op gerekend. Hoe goed was het overigens, dat hij naar alle kanten front had gemaakt. Als hij dat niet had gedaan, was hij nu verloren geweest.

Op de bataljons commandopost kwamen de berichten binnen, per radio of per telefoon.

Able 3 hier Fox 6, naar schatting 1000 Koreanen komen op mijn stelling af. Zij zijn nog op 500 m.

Able 3 hier Easy 6, zeer sterke afdelingen Koreanen komen uit de bosrand.

Able 3 hier Zebra 6, massa's vijanden nog op 400 m.

En zo ging het door. Majoor Kleinman grinnikte. Het ging zoals hij verwacht had. De vijand onderschatte hem. Zij zochten geen dekking meer. Zij kwamen in massa's om hen te overrompelen. Zijn troepen hielden zich kranig. Er klonk geen schot.

Wat een vertrouwen moeten deze mannen in hun commandant hebben gehad!

Able 3 hier Charly 6, de vijand is nog op 250 m.

Majoor Kleinman kwam naar buiten, uit de eenzame boerderij in de bosrand waar hij zijn commandopost had ingericht.

Hij hief zijn seinpistool op. Hij ging de hel ontketenen, maar het was „zij of wij”. Een knal en in het volgende ogenblik ontplofte een groene lichtkogel hoog boven de hoofden der G.I.'s. Nog een en nog een. Maar het was niet meer nodig om er nog meer te verschieten. De hel barstte inderdaad los. Uit honderden vuurwapens sloegen de vlammen en zij zonden hun dodende kogels in de dichte gelederen der Noord Koreanen, die dit helemaal niet hadden verwacht. Toch gingen zij door met nieuw aanstormende troepen, die de terugvloeiende enkelingen opvingen en met hen voorwaarts stuwden. Nieuwe drommen vulden de geslagen gaten op. De G.I.'s vuurden als duivels. De mitrailleurs ratelden, de granaten der tankkanonnen barstten met daverende knallen uit elkaar, het lichtspoor der luchtdoelartillerie speelde als een spookachtige waterstraal op de gelederen der aanvallers. De automatische karabijnen tikten. Het duurde 8 minuten, maar het scheen een eeuwigheid. Bij de weg gaven de Koreanen het het eerste op. Ongetwijfeld hadden de aanvallers moed. Maar zij kregen geen kans. Slechts enkele aanvallers wisten tot de voorste schuttersputten door te dringen. Loopgraafdolck en bajonet deden daar de rest. De terugvloeiende vijanden werden met handgranaten achterna gegooid, wat hun verwarring nog deed toenemen. En die verwarring was groot. Het was de eerste keer, dat zij met zulke bebloede koppen waren teruggeslagen.

De stilte die na het hevige vuren weer inviel, deed vreemd aan. Deze stilte werd alleen onderbroken door het gegil en gekerm der gewonden. Ook bij de Amerikanen kwam de reactie, na de zenuwslopende minuten die ze hadden meegemaakt. De brokken in hun keel schoten los, het misselijke gevoel in hun maag verdween, beetje bij beetje. Zij konden het anders zo vervloekte gekwaak der kikvorsen plotseling waarden en het gezoem der muskieten klonk hen een ogenblik als muziek in de oren. Zij ontdekten plotseling dat ze nog konden spreken en elkaar konden horen. De sigaret kwam weer in de mond. De spanning brak. Deze was wel zeer groot geweest, zelfs bij deze mannen, die toch al verschillende keren in het vuur waren geweest, maar die een absoluut vertrouwen in hun commandant hadden. Uiteindelijk waren het toch ook heel gewone mensen.

De aanval was afgeslagen, de eigen verliezen bedroegen 4 doden en 13 gewonden, de verliezen van de vijand vele honderden. Hij was zo geschokt, dat er drie dagen geen actie van zijn kant was te bespeuren.

Conclusie.

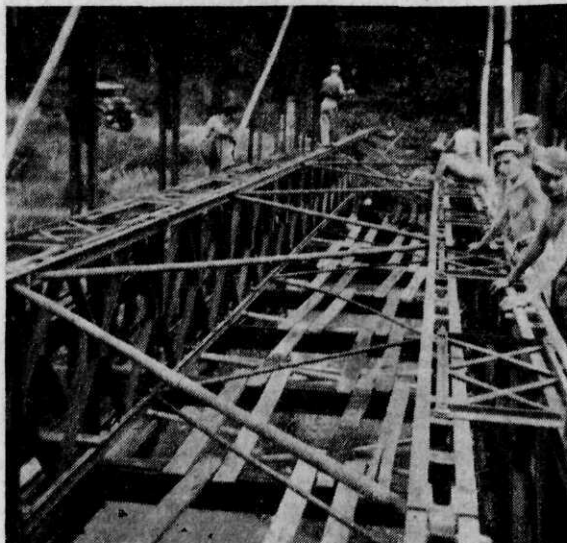
Deze greep uit de wel zeer recente werkelijkheid toont aan, wat goede vuurdiscipline en goede aanvoering waard zijn. Bovenal toont dit geval de waarde van het team — de eenheid van commandant en al zijn medewerkers. De Noord Koreanen waren zeker niet minder moedig dan de jongens uit Texas, Kansas of Brooklyn. Maar de zelfbeheersing van de laatsten en hun aanvoering was beter. En dat gaf de doorslag.

DRIE VOORBEEDEN VAN HET GEBRUIK VAN BAILEYMATERIEEL BIJ MONTAGE

door B. F. PORTIER, Kapitein der Genie.

Na de tweede politionele actie boekten de vernielingsploegen van de vijand maar al te vaak successen op de kwetsbare verbindingswegen van de militaire posten in Midden Java. Juiste keuze van het object, alsmede een goede technische uitvoering van de vernielingen stelden onze Genieveldcompagnieën dikwijls voor de taak rivierovergangen van 20 tot 40 m wederom te overbruggen, hetgeen op korte termijn alleen mogelijk was door de inzet van Baileymaterieel. De beperkte voorraad van dit materieel maakte het echter noodzakelijk, dat geslagen baileybruggen zo spoedig mogelijk weer werden vrijgemaakt, d.w.z. vervangen door vaste bruggen, al dan niet met tussensteunpunten. Hierdoor en vooral ook, toen na de „ceasefire” de opdracht werd gegeven in te ontruimen gebieden zo min mogelijk baileymaterieel achter te laten werd een ruime ervaring opgedaan in de mogelijkheden van het gebruik van dit materieel bij montage. Gezien de belangrijkheid van het montagevraagstuk — de hierbij optredende factoren kunnen bepalend zijn voor een brugontwerp — is het wellicht dienstig iets omtrent pionierervaringen op te tekenen. Hieronder volgen drie voorbeelden van door de Eerste Genieveldcompagnie van het K.N.I.L. toegepaste methodes. Als algemene eis gold bij de brugvervangingen, dat het verkeer zo min mogelijk mocht worden gestremd.

I. In het meest voorkomende geval werd de permanente brug *op, om, tussen* of *onder* de baileybrug gebouwd. Bij de bouw over de Seraju bij Bandjarnegara van een houten boogbrug, lang 41,40 meter, zoals door

Afb. 1 Verband tussen beide baileyhoofdliggers

de firma „Javahout” in de handel gebracht, werden de beide paraboolliggers gemonteerd om de daar geslagen 13 velds 2—1 baileybrug.

De baileybrug onderging de volgende bewerkingen. In de eerste plaats werden de uit panelen bestaande hoofdliggers meer naar de brugas verplaatst door in de oneven velden de dwarsdragers los te maken van de linkerligger, in de even velden van de rechterliggers en de liggers beurteelings door middel van takels naar de as te trekken. De wrijving tussen dwarsdragers en panelen

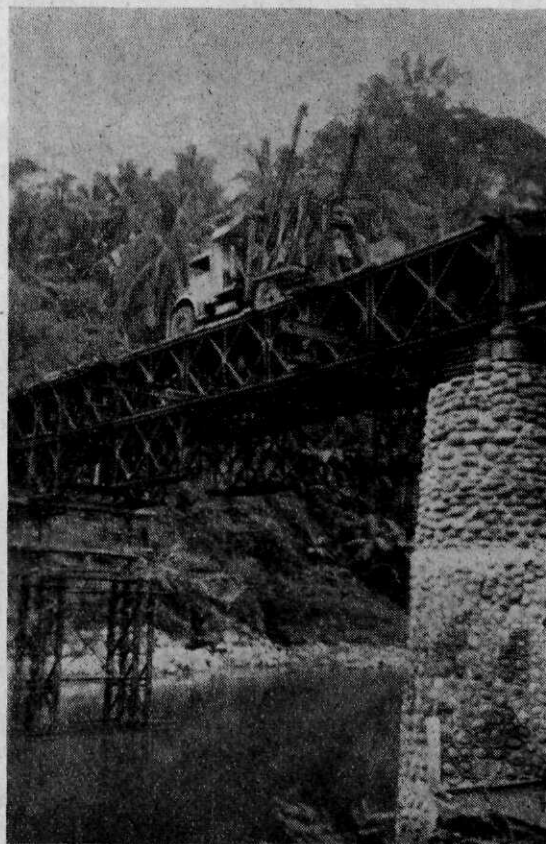
Afb. 2 Baileybrug met hooggelegen rijvloer

bleek zo groot, dat de liggers, welke aan de einden gleden over stalen bailey opritliggers, in het midden achterbleven en dus krom stonden. Met kricks werd ook het middengedeelte in beweging gebracht.

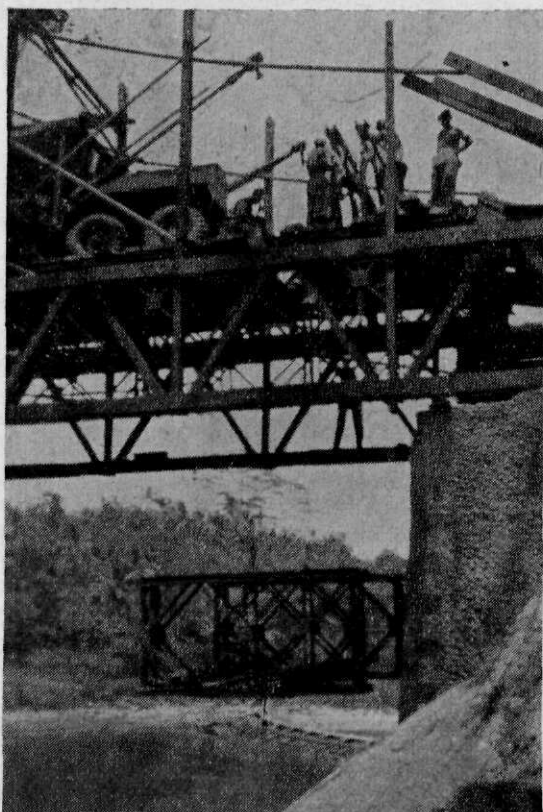
Hierna werd tussen de beide liggers, met hoekstaal en waterleidingbuizen een horizontaal en verticaal verband gelast (zie afb. 1).

Door de versmalling van de brug kon de normale rijvloer niet gehandhaafd worden. Een hooggelegen rijvloer ontstond door de dekplanken van de Javahoutbrug op de panelen te klemmen. De onderlinge afstand van de baileyliggers, welke hart op hart 2,40 meter bedroeg maakte een verdere ondersteuning van dit dek overbodig. Twee geïmproviseerde houten opritten gaven aansluiting met de aanwegen. (Zie afb. 2).

Door onder de oneven velden van de baileyliggers

Afb. 3 Voorbereiding werkvloer en baileypier

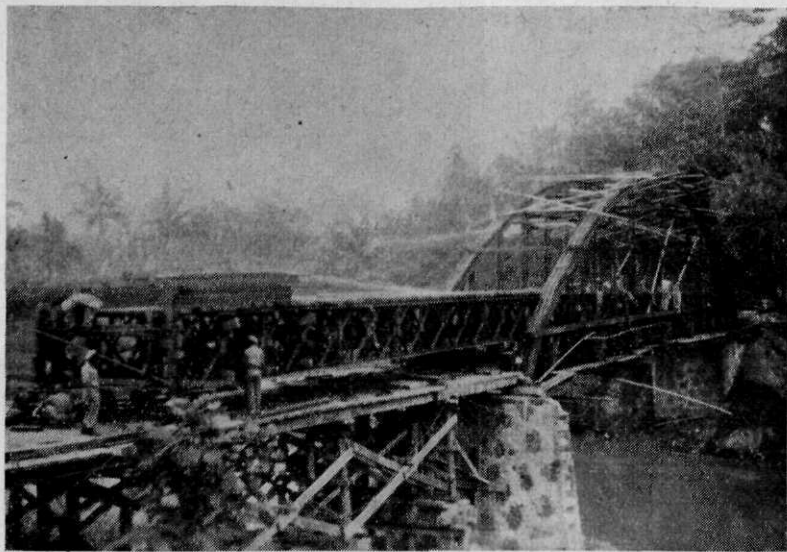

Afb. 4 *Demontage werkvloer. Op achtergrond vernielde oorspronkelijke brug*

panelen te hangen (zie afb. 4) kon een werkvloer worden gebouwd liggend op dwarsdragers welke door deze panelen werden gedragen. Laatstbedoelde dwarsdragers steunden tevens de onderranden van de houten bogen.

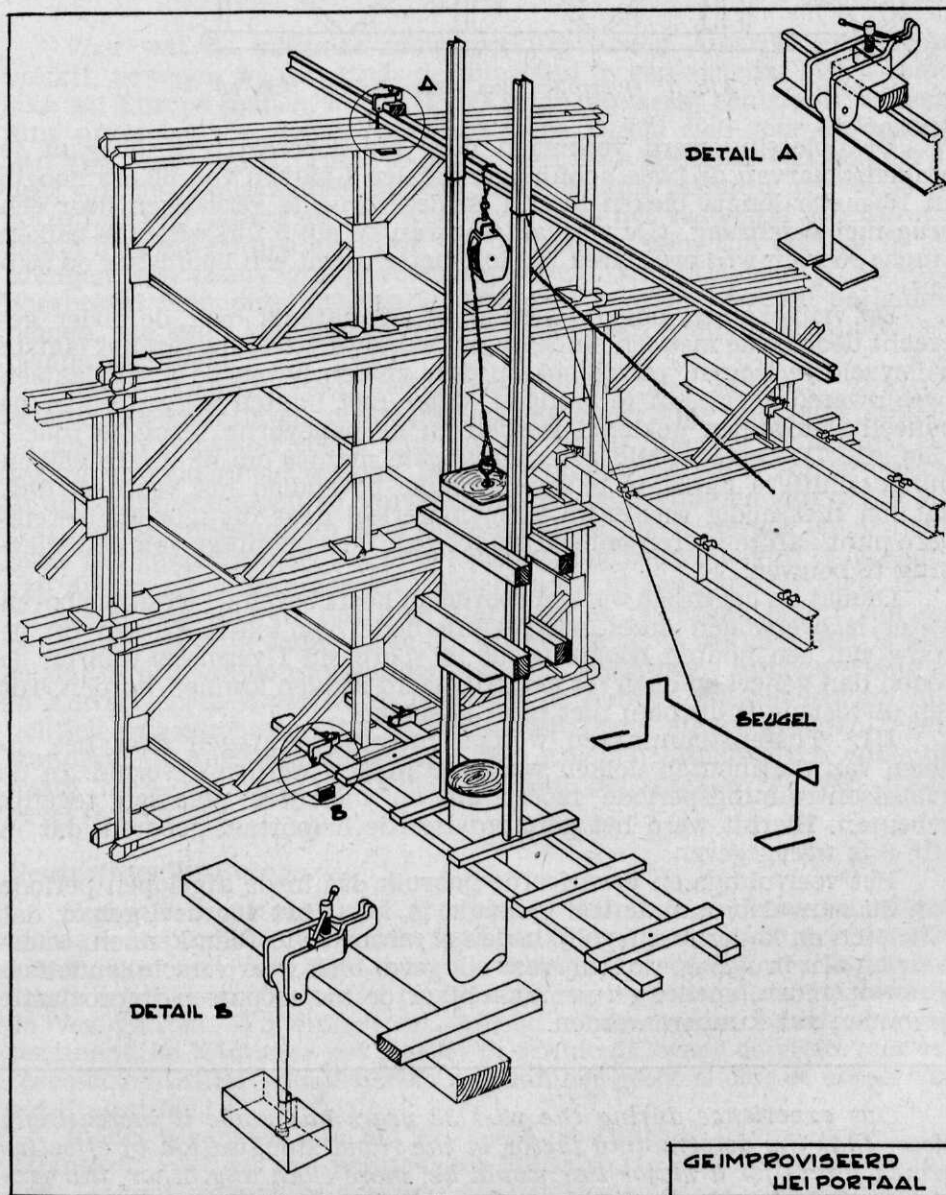
Aangezien uit een berekening volgde dat de bailey-brug in deze vorm niet sterk genoeg was voor de combinatie van het gewicht van houten bogen en te verwachten verkeerslasten werd een middenondersteuning geconstrueerd uit bailey-panelen en stapellichamen (zie afb. 3).

Nadat de verzwaarde onderranden van de bogen — de verstijvingsliggers — gereed waren konden de ondergehangen panelen verwijderd worden. (Zie afb. 4). Na voltooiing van de bogen werd de montagebrug er tussen uitgerold en afgebroken. (Zie afb. 5).

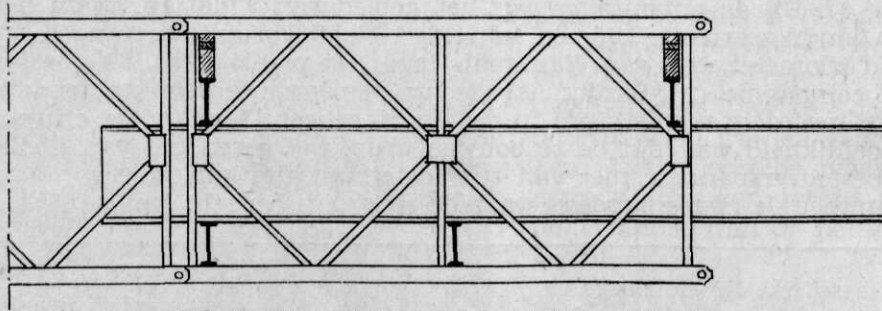

Afb. 5 *De bailey heeft zijn plicht gedaan*

II. Bij de ontruiming van het gebied van Tjilatjap kwam het er op aan in zeer korte tijd een zes velds 1-1 baileybrug te vervangen, welke een kilometer west van Wanaredja lag. Deze plaats was uit de basis van de compagnie (nl. Banjumas) slechts per spoor te bereiken tengevolge van meerdere vernielingen in de weg daarheen. Een andere en grotere moeilijkheid was, dat de te bouwen brug, welke een gat van 15 meter moest overspannen, niet van tussensteunpunten kon worden voorzien, vanwege de zware bandjirs waar de rivier om berucht was.

Afb. 6 Het geïmproviseerde heiportaal

Afb. 7 Overrollen van stalen balken N.P. 60

De oplossing werd verkregen door bij Bobotsari een brug af te breken, waarvan de twee hoofdliggers stalen I-balken van 60 cm hoogte en 16 meter lengte bleken te zijn en deze brug te vervangen door een brug met A-schraag. (De verplaatsing van de elk 5 ton wegende balken langs spoor en weg over circa 150 kilometer vormt een hoofdstuk op zich zelf).

De vrijgekomen liggers werden bij Wanaredja over de rivier gebracht door beide met een einde op de twee dwarsdragers van het laatste baileyveld te leggen, vervolgens op deze einden boven de oplegplaatsen twee dwarsdragers aan te brengen, welke met houten wiggen onder de paneelbovenranden geklemd werden en de baileybrug terug te rollen. (Zie afb. 7). Ongetwijfeld de eenvoudigste manier om de zware balken hun definitieve ligplaats te geven, welke bovendien het voordeel had, dat het niet nodig was extra baileymateriael naar dit moeilijk bereikbare punt aan te voeren om een staart voor de demontage van de baileybrug te bouwen.

Omdat op het droge werken voordelen heeft boven de montage boven water is overwogen deze „overrol“-methode ook toe te passen bij de bouw van een houten boogbrug als in voorbeeld I vermeld, waarbij de bogen dan geheel op de oever geconstrueerd zouden kunnen worden. Tot een uitvoering is dit plan niet meer gekomen.

III. Tussensteunpunten werden meestal verkregen door het inheien van djatihouten dolken waarmee jukken werden gevormd. In de gebiedsontruimingsperiode moest dit op meerdere plaatsen tegelijk gebeuren. Hieruit werd het geïmproviseerde heiportaal geboren, dat in afb. 6 is weergegeven.

Het veelvuldige en gevarieerde gebruik dat in de afgelopen periode van dit aanvalsbrugmateriael gemaakt is, heeft het voordeel gehad, dat officieren en kader de mogelijkheden ervan beter leerden kennen, waardoor bij een brugslag, waarbij voor elk geval toch weer verschillende factoren optreden, sneller en gemakkelijker de toe te passen improvisatie gevonden zal kunnen worden.

Our experience during the past 32 years has made it increasingly clear, that the determining factor in the rapid mobilization of effective armed forces for a major war would be, more than any other, the provision of the mechanical aids and equipment where by our manpower can be made effective in combat.

General Collins.

WEERSTANDEN TEGEN DE UITVOERING VAN HET ATLANTISCH PACT

door F. C. SPITS, *Reserve Kapitein der Infanterie.*

Voor wat de militaire samenwerking tussen Amerika en Europa betreft, bewegen we ons sinds geruime tijd in een vicieuze cirkel. Amerika wil Europa helpen, mits het zelf ertoe meewerkt een sterke verdediging op te bouwen. Omgekeerd is Europa bereid zich voor de opbouw van zijn verdediging offers te getroosten mits Amerika een belangrijk deel van de noodzakelijke inspanning voor zijn rekening neemt in de vorm van veel dollars en veel Am. troepen op het vasteland van Europa. Zowel in West-Europa als in de Ver. Staten wil men zijn partner in het brengen van offers graag voorrang geven. Het probleem is nu: hoe doorbreekt men deze cirkelgang. Wie gaat vooraan, wie zal de leiding nemen, wie komt het eerst over de brug met een belangrijk aanbod, een belangrijke daad?

Het Atlantisch Pact, het Marshall-plan, het M.D.A.P. zijn drie belangrijke initiatieven, die de politiek van onderlinge hulp ondersteunen en die een zichtbaar teken zijn, dat er tussen Amerika en Europa een zekere verbondenheid bestaat. Deze verbondenheid vindt zijn grondslag in de gemeenschappelijke aanvaarding van de beginselen van een democratische samenleving en deze verbondenheid wordt sterker beseft naarmate het gevaar groeit, dat deze samenleving bedreigt. Van de dreiging van dit gevaar is men zowel in Amerika als in Europa overtuigd, maar dit houdt nog niet in, dat men algemeen de noodzaak beseft van een gemeenschappelijk samengaan om dit gevaar af te wenden. Het is zelfs zo, dat de overtuigde voorstanders van een Atlantische samenwerking èn in Europa èn in Amerika voortdurend de handen vol hebben om hun politiek van samenwerking te verdedigen tegen sterke groepen tegenstanders. In Amerika kunnen we deze groepen samenvatten onder de naam *neo-isolationisten*, in Europa spreken we van *neutralisten*.

Neutralisme in Europa.

Wat alle neutralistische groepen — van uiterst links tot uiterst rechts — verbindt, is het streven Europa op te vatten als een derde macht tussen Oost en West, een neutrale zelfstandige macht, die de verbindende schakel vormt tussen de beide grote tegenstanders, Rusland en de Ver. Staten. Wij vinden dit streven in de meeste landen van het continent, en tot dusver het sterkst in Frankrijk, waar de vrees voor een „coca-colonisation” van Amerika niet minder groot is dan de afkeer van het Stalinisme.

In het algemeen ziet het Europese neutralisme in het streven het Atlantisch Pact tot een politieke en militaire realiteit te maken weinig heil. De revolutionaire dreiging uit het Oosten is aanzienlijk meer te vrezen dan de militaire dreiging. Rusland zal niet tot een openlijke oor-

log overgaan, maar de strijd blijven voeren door politieke agitatie, burgeroorlog, beperkte agressie. Hiertegen moet West-Europa zich teweestellen. Daarom zal het een te grote militaire inspanning moeten vermijden om niet de kans te lopen de koude oorlog te verliezen.

Beperkte strijdkrachten in eigen land om vijfde-colonneactiviteit en beperkte agressie tegen te gaan — de zorg dus voor de interne veiligheid — zijn naast de strategische luchtmacht en de atomische wapens van Amerika de middelen, waarop West-Europa voor zijn veiligheid moet vertrouwen. Het is mogelijk, dat een omvangrijke herbewapening in het kader van het Atlantisch Pact de verdedigbaarheid van Europa vergroot. Maar deze mogelijkheid is meer dan twijfelachtig en weegt in elk geval niet op tegen het vergrote risico van een oorlog, dat door provocatie van de Sowjet-Unie ontstaat. Het Atlantisch Pact moet dan ook, volgens Franse neutralisten als Gilson, Mauriac, Servan-Schreiber, Beuve-Méry, e.a. niet meer zijn dan een garantie van de Ver. Staten aan West-Europa, die verenigbaar is met b.v. het Frans-Russische non-agressiepact. Onder een dergelijke tweevoudige garantie zou Europa het best zijn onafhankelijkheid kunnen behouden.

Duitsland trait d'union tussen Oost en West.

Met het Franse neutralisme, waarover in verband met Frankrijks streven om in een zelfstandig West-Europa een rol van betekenis te vervullen (wij herinneren aan het plan-Schuman en aan het plan-Pléven tot vorming van een Europees leger) nog heel wat te zeggen zou zijn, gaat min of meer parallel een neutralistische stroming in West-Duitsland, die — hoe kan het anders! — op een herstel van Duitslands eenheid is gericht. Een volmaakte formulering van de beginselen en de motieven vinden we in een recent werk van de bekende auteur Rauschning, dat de titel draagt „Deutschland zwischen West und Ost”. De titel geeft het thema aan. Voor Duitsland is er geen keuze, geen alternatief. Het kan noch voor het Oosten, noch voor het Westen beslissen, omdat het tot geen van beide behoort. Het kan als het centrum van Europa slechts aangewezen zijn om een middenpositie in te nemen tussen beide wereldmachten, de Ver. Staten en de Sowjet-Unie. In een dergelijke bemiddelende functie ligt Duitslands eigenlijke taak.

Daarom, aldus Rauschning, kan een inschakeling van West-Duitsland in de defensie van het Westen en deelname aan het Atlantisch Pact voor het Duitse volk geen oplossing zijn. Het leidt verder dan ooit af van Duitslands eigenlijke functie en taak. Het bevordert, dat de scheidingslijn, die midden door Duitsland loopt tot een definitieve scheidingslijn wordt. Het bestendigt de verdeling van Duitsland en met de verdeling van Duitsland ook de verdeling van Europa. Hoe kan Duitsland, wanneer het voor zijn Westelijke helft deel gaat uitmaken van het Atlantisch Verbond ooit zijn eenheid herwinnen? Hoe kan het ooit een stabiele factor worden in een krachtig Europa? Betekent toetreding van West-Duitsland tot het Atlantisch Pact niet een definitief afstand doen, niet alleen van de gebieden ten Oosten van Oder en Neisse, maar ook van geheel Duitsland ten Oosten van de Elbe? Staat dit voor Duitsland niet gelijk met een gedeeltelijke zelfmoord? Of is dit misschien juist de opzet van de Atlantische politiek? Is het misschien een schrede dichter bij het doel: een Duits volk, dat tot minder dan 40 miljoen is teruggebracht?

Was dit niet naar het woord van Clemenceau de onontbeerlijke voorwaarde voor Frankrijks veiligheid?

Daarom is het eigenlijke probleem, waarvoor de politici een oplossing zullen moeten vinden de hereniging van Duitsland en het herstel van continentaal Europa als een zelfstandig gebied tussen de Angelsaksische mogendheden en Rusland. Slechts in die richting ligt de kans voor een vreedzame oplossing van het conflict, dat de wereld — en ditmaal buiten Duitslands schuld — aan de rand van een nieuwe oorlog heeft gebracht.

Verband met het Amerikaanse neo-isolationisme.

In een voorrede geeft Rauschning aan, wat hij met het schrijven van zijn boek beoogd heeft. Het is tevens een antwoord op de vraag, wat dan wel het alternatief is van een politiek als die van het Atlantisch Pact, die Rauschning met zoveel afschuw verwerpt. „Mein Vertrauen”, zo schrijft hij, „gilt einem Manne vom Format des echten Staatsmannes: Senator Taft. Er war der einzige, der in kritischer Stunde die Unzulänglichkeit der Atlantikpaktspolitik vorfühlte und den Gedanken einer „Monroe-Doktrin” für Europa in die Debatte warf. Noch war diese Idee nicht gereift. Ihr helfen auszureifen, ist der eigentliche Zweck dieser Schrift.”

Deze woorden van Rauschning zijn in zoverre verhelderend, dat zij duidelijk aangeven wat wij als een Amerikaans tegenstuk van het Europese neutraliteitsstreven kunnen zien. Het is het zogenaamde neo-isolationisme, dat onder invloed van de tegenslag in Korea, als reactie op de weigering van Europa om Amerika in zijn Azië-politiek te volgen, maar ook als de weerslag op Europa's passiviteit en defaitisme, juist in deze dagen aan betekenis wint. We moeten het bepaald niet op één lijn stellen met het traditionele isolationisme, het streven om zich achter de veilige oceanen op het Westelijke halfrond terug te trekken. Dat dit isolationisme nog niet dood is, blijkt uit redevoeringen als b.v. van de oud-ambassadeur Kennedy, die niet alleen Azië, maar ook Europa eenvoudig wenst af te schrijven. Beide werelddelen zijn gedoemd om in de machts sfeer van het communisme te worden opgenomen. Maar wij kunnen gerust zijn! Een communistisch imperium, dat Europa, Azië en Afrika zou omvatten, zou stellig door een complex van inwendige oorzaken als nationaal-communisme e.d. vanzelf uiteenvallen en te gronde gaan.

Geen „containment”.

Neo-isolationisten als oud-president Hoover, de republikeinse Senator Taft, en de bekende publicist Walter Lippmann, nemen een middenpositie in tussen het extreme isolationisme van Kennedy en wat zij noemen het globalisme van Truman en Acheson, dat gebaseerd is op de z.g. Truman-leer, volgens welke Amerika verplicht is overal ter wereld in te grijpen, waar de tegenstander tot agressie overgaat. Dit gaat naar hun inzicht te ver. Wel willen zij dat met vastberadenheid tegen de Sowjet-Unie opgetreden wordt en verdere machtsexpansie wordt beperkt, maar dit dient dan te gebeuren met inachtneming van de middelen en mogelijkheden waarover Amerika beschikt. Onmogelijk en onuitvoerbaar, gezien de geringe mankracht der V.S., achten zij een politiek, die

in overeenstemming met de Truman-leer communistische agressie overal ter wereld gewapenderhand bestrijdt. Amerika zal zich wat mankracht betreft nooit kunnen meten met de gewapende massa's van Eurazië en onmogelijk alle gebieden langs de 20.000 mijl lange Sowjetgrens ontogankelijk kunnen maken. Immers een numeriek geringe macht kan een macht, die over een onuitputtelijk mensenreservoir beschikt niet insluiten. Met deze beperking zal de Amerikaanse regering rekening moeten houden, wanneer zij overgaat tot het formuleren van een nationale doctrine.

Deze doctrine, die opgesteld zal moeten worden zonder rekening te houden met het rumoer en misbaar van partijpolitici, ideologen, lobbyisten en propagandisten, zal als centrale beginselen moeten stellen: 1. het feit, dat Amerika een eiland is en 2. dat het over een grote technische superioriteit beschikt. Hieruit volgt, dat Amerika zijn verdediging zal moeten baseren: 1. op zeemacht en 2. op luchtmacht. En op de macht, die Amerika met deze middelen tot gelding kan brengen, moet berusten een diplomatie, die van de voordelen en beperkingen van zeemacht en luchtmacht een duidelijk besef heeft.

Een Monroe-doctrine voor Europa.

Gematigde neo-isolationisten nu, als b.v. Taft, zien als oplossing een uitbreiding van de Monroe-doctrine tot Europa. Amerika staat dan voor de verdediging van Europa in die zin, dat een aanval op Europa beschouwd zal worden als een aanval op de Ver. Staten. Maar Taft beschouwt het Atlantisch Pact als een gevaarlijke vergissing. Hij wil onder geen beding, dat reeds nu Amerikaanse troepen naar Europa worden gezonden. Dit roept het oorlogsgevaar op. Amerika zou evenmin kunnen dulden, dat b.v. in Mexico een sterke Russische strijdmacht wordt gevormd.

Tegen stromingen als neo-isolationisme en neutralisme, welke beide in Amerika en in Europa van niet te onderschatten betekenis zijn, moeten degenen oproeien die in een gemeenschappelijke Atlantische verdediging de beste waarborg voor de vrede zien. Tegen deze invloeden zal ook Gen. Eisenhower moeten vechten, wanneer hij zijn opdracht — de vorming van een Atlantische strijdmacht — tot uitvoering zal brengen. Het is zeer wel mogelijk dat de bevindingen, die hij opdoet tijdens zijn inspectiereis door Europa van doorslaggevende betekenis zullen zijn. Komt hij tot de conclusie dat Europa verdedigbaar is — en dit hangt voornamelijk af van onze bereidheid om daarvoor offers te brengen — dan zal hij de Am. regering steun kunnen geven in haar strijd tegen het neo-isolationisme. Mocht dit niet het geval zijn, mocht het defaitisme en de gereserveerdheid van de neutralisten hier in Europa dermate sterk zijn doorgewerkt dat hij van zijn reis slechts ongunstige bevindingen naar huis brengt, dan zal ook de Am. regering geen argumenten vinden om de weerstand in eigen land te bestrijden. Dan zal het Atlantische Pact blijven wat het totnutoe in hoofdzaak geweest is: een schijn en een illusie, een vorm waaraan werkelijke kracht ontbreekt.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

Duitse oorlogsgassen.

Hoewel er in de tweede wereldoorlog geen gifgas is gebruikt, bleef de dreiging toch steeds bestaan. De hoofdreden daarvoor was wel dat men zich tegen de bekende oorlogsgassen heel goed — zowel individueel als collectief — kon beveiligen. De andere middelen — brisant- en brandbommen — waren „doeltreffender”. Het gevaar zat hem echter daarin, dat men wel eens met een gas zou kunnen komen, waartegen men zich niet kon beveiligen. Inderdaad hebben Duitse chemici op dit gebied nieuwe en uiterst gevaarlijke gifgassen gemaakt, die zij de „Trilons” noemden.

Er bestaan drie soorten Trilons en wel.

Tabun of monoethyl-dimethylaminocyanophosfaat.

Sarin of monoisopropyl-methylfluorophosfaat.

Soman of monopinacoline-methylfluorophosfaat.

Deze producten werden ontdekt tijdens onderzoeken naar insecten dodende middelen. 2.000 ton aan dergelijke stoffen werden door de A.G. Farbenlaboratoria te Leverkusen en Höchst gemaakt.

De chemische dienst van de Wehrmacht bestudeerde in het bijzonder de drie hierboven genoemde producten. Toen tot de fabricage op grote schaal werd besloten, werd te Dygenfurth, 40 km Noord van Breslau, midden in een bos met de bouw van een fabriek begonnen. De fabriek was zo goed gecamoufleerd en zo goed beschermd, dat ze nooit is ontdekt, dan na dat de Russen er ter plaatse kwamen, tijdens hun grote winteroffensief in 1945. Hun opmars was toen zo snel, dat de gehele fabriek volkomen onbeschadigd in hun handen is gevallen. Zij hebben de fabriek geheel gedemonteerd en naar Rusland overgebracht. In 1940 werd tot de bouw besloten. Volgens de plannen zou de gasproductie in 1942 moeten beginnen. Maar dit gescaieelde pas einde 1943 en de productiecapaciteit was toen ver beneden verwachting als gevolg van gebrek aan grondstoffen en geschoolde arbeidskrachten.

Het tabun is een bruine, olieachtige vloeistof, zwaarder dan water en weinig vluchtig. Het is een gas met een algemene werking. Het werkt via de ademhalingsorganen en via verwondingen. Ook dringt het door via de slijmvliezen in het bijzon-

der langs die rondom het oog in het lichaam. De vergiftigingsverschijnselen demonstreren zich door braken, ademhalingsstoornissen en tetanusverschijnselen. De dodelijke dosis is 6 mgr. per kg van het gewicht van het proefdier. De dood trad in binnen 15 minuten. De dodelijke dosis per m³ lucht bedroeg voor een hond in 30 minuten 75 mgr. De voor de mens dodelijke dosis schijnt niet te zijn vastgesteld.

Het Sarin heeft een zeer grote invredende werking, zodat de fabricage en opleg zeer moeilijk was. Er werd slechts een heel kleine hoeveelheid — slechts een paar ton — van gemaakt. Het is kleur- en reukloos alsmede zeer vluchtig. De werking is drie maal zo giftig als die van Tabun.

Het Soman — eveneens veel giftiger dan het Tabun, verkeerde in de laboratorium-onderzoekingsperiode. Het was nog niet in grote hoeveelheden geproduceerd.

Van het Tabun is ongeveer 10.000 ton geproduceerd.

La Nature, April 1950

B. K.

De Duitse doorbraak in 1940.

In een mooi artikel bespreekt „Cees” de doorbraak van de Duitsers van de Maas naar Abbeville in Mei 1940. Zeer interessant zijn de beschouwingen, waarin hij de beweringen van de Franse opperbevelhebber Gamelin weerlegt. Volgens Gamelin waren de oorzaken van de Franse nederlaag de volgende:

1. Door de Franse opvattingen, was het Franse leger tot het defensief verplicht.

2. De Frans industrie was te laat begonnen met de oorlogsproductie, zodat er te weinig modern materieel was.

3. De opleiding van de soldaat duurde slechts één jaar hetgeen onvoldoende was. (Wij zouden voor de oorlog de handen hebben dichtgeknepen als wij steeds een opleidingstijd van een jaar hadden gehad. B. K.).

4. Het hoge moreel en de uitstekende opleiding der Duitsers.

5. Het over het algemeen lage moreel van de Fransen

„Cees” merkt hierbij op dat:

1. De Fransen een totaal verkeerde strategie hebben gevoerd. Zij hebben de invloed en de macht van de tanks en de

luchtmacht niet ingezien en begrepen. Zij beschouwden hun Maginotlinie als onneembaar. Bovendien waren ze van mening, dat de Ardennen zich niet leenden voor de inzet van tanks (een fout die de Amerikanen in den beginne ook in Korea hebben gemaakt. „Wishfull thinking” speelt degene die er deze gedachten op na houdt, maar al te vaak lelijk parten. Wij kunnen als krijgsman niet genoeg met beide benen op de grond staan. In de harde werkelijkheid van de strijd, slaan alle luchtkastelen volkomen in elkaar. B. K.).

De Fransen hebben geloofd in een „verbeterd plan Schlieffen” Daarom stelden zij hun troepen in enorm lange versterkte posities op, met hun reserves ook al weer helemaal verspreid achter het gehele front. Voor de Duitsers betekende dit, dat ze konden aanvallen wanneer ze wilden, waar ze wilden, hoe ze wilden en met de middelen, die ze wensten.

De grote les die hier uit moet worden getrokken is, dat het defensief zonder agressiviteit en dynamisme tot onbeweeglijkheid en dus tot de nederlaag, leidt. Het was hier de persoon van de opperbevelhebber die voor de nederlaag verantwoordelijk was. Hij is er niet mee af door te zeggen, dat de politiek hem tot een defensief optreden dwong. Dan had hij de portefeuillekwestie moeten stellen. Maar Gamelin was een „koud licht”. Hij was niet dynamisch, hij had zelfs een zekere troepenvrees. De ongeennaakbare, die zich verschool in Parijs en met papieren orders alles trachtte te regelen, die er niet aan dacht om er op uit te trekken, om zelf tot in het hart van de troep door te dringen en met niets ontziende juistheid de rotte plekken er uit te snijden, het moreel te verheffen en de troep een offensieve geest bij te brengen. Wat een verschil met een Montgomery, een Eisenhower en een Mac Arthur. Maar de respectievelijke resultaten zijn er dan ook naar. (Wij wijzen er in dit verband op, dat von Rundstedt, die de grote doorbraak naar Abbeville leidde, op het hoogtepunt van de strijd — n.l. de doorbreking van het Maasfront — zich in de voorste lijn aan de Maas bevond, terwijl de generaal Giraud, de commandant van het VII Franse leger krijgsgevangen werd genomen, toen hij — op last van Gamelin — zich op weg bevond van zijn eigen hoofdkwartier naar dat van Gamelin, de Franse opperbevelhebber, die op 19 Mei 1940 moest verklaren, dat hij niet meer op de hoogte van de situatie was en deze niet meer beheerste. B. K.).

2. De Fransen hebben de snelheid waarmee moderne operaties zich konden ontwikkelen geheel onderschat. Daarom konden de Duitsers hun stempel vrijwel volmaakt op het beloop der operaties zetten. Het waren niet alleen de Luftwaffe en de tanks, maar ook de andere wapens en diensten, die hier de doorslag gaven. De snelheid waarmee bruggen geslagen werden, hindernissen werden opgeruimd, verbindingen werden gelegd en de aan- en afvoer geschiedde, zijn daar het bewijs voor.

3. Het gebruik der beschikbare middelen heeft zeker veel te wensen overgelaten.

De Duitsers beschouwden hun luchtmacht als vliegende artillerie. Geweldige en verrassende vuurconcentraties konden daardoor tot stand worden gebracht. De Geallieerden gingen te midden van de Duitse opmars Duitse centra ver achter het front, Essen, Aken, Keulen enz. bombarderen. Zij remden de Duitse opmars daar in geen enkel opzicht mee. De Duitse Stuka's daarentegen verbuielden de snelheid van de Panzers.

„Cees” haalt ten slotte een uitspraak van Keitel aan, waarin deze zegt, dat van het ogenblik af, dat Frankrijks militaire leiding zich voor het defensief had uitgesproken (in de z.g. Dijle linie B. K.), en wetende dat Holland en België niet over voldoende strijdkrachten en middelen beschikten om het Duits offensief stop te zetten, het Grote Franse Hoofdkwartier had moeten voorzien, dat de veldtocht in Frankrijk zou worden uitgevochten. Oprukken naar België en aldaar zijn beste krachten laten omsingelen was méér dan een onherstelbare vergissing, het was een fout. De Fransen hadden ten Noorden van Parijs een sterk offensieve en gemechaniseerde macht moeten concentreren, om op het juiste ogenblik een groots tegenoffensief op touw te kunnen zetten, (Strategie is in theorie een buitengewoon gemakkelijk vak, in de practijk is het wel het moeilijkst denkbare vak. Eén verkeerde beslissing en het leven van duizenden, ja het lot van een gehele natie kan in de waagschaal worden gesteld. De beste garantie, dat het in de ure der beproeving goed gaat, is dat men mannen aan het hoofd heeft, die „karakters” — gawe karakters — persoonlijkheden zijn. *Het Leger, de Natie, September 1950.*

B. K.

Ondergrondse fabrieken.

De eeuw van de totale oorlog — aldus kapitein commandant Brou — maakt het noodzakelijk om de industrieën volkomen

te beschermen, anders zijn zij aan totale vernietiging prijs gegeven.

De bescherming moet reeds in vredes-tijd aanwezig zijn, daar men er in tijd van oorlog geen gelegenheid voor zal hebben. Dit maakt grondige verandering van bestaande installaties noodzakelijk, alsmede toepassing van nieuwe beginselen in de bouwkunde. Dit vergt een oplossing die tegelijkertijd aan militaire, technische en economische eisen moet voldoen.

Hierbij onderscheidt men drie mogelijkheden en wel:

a. de bescherming van „open” fabrieken door verspreiding en sterke luchtverdediging.

b. het bouwen van „gesloten” fabrieken, zonder vensters.

c. het inrichten van „ondergrondse” fabrieken.

ad a. Hierover valt weinig te zeggen. Het voorbeeld van Duitsland bewijst dat de luchtverdediging, noch verspreiding, de invloed van het vijandelijke luchtwapen kunnen te niet doen.

ad b. De eerste gesloten fabriek werd in 1937 gebouwd. Hij was in het bijzonder wat de verwarming betrefte 10 maal economischer dan de gewone open fabriek. Het beginsel hierbij was de werkmans te onttrekken aan de weersomstandigheden die zijn productiecapaciteit nadelig beïnvloeden en zijn comfort te vergroten. In zeer veel bedrijven blijkt dat verwarming in de winter, afkoeling in de zomer, verdrijving van stof en schadelijke gassen onvoldoende zijn.

De gesloten fabriek biedt in dit opzicht de volgende voordelen:

1. De kunstmatige verlichting is steeds volkomen constant en wordt niet beïnvloed door dagverlichting, waardoor vaak „vals” licht ontstaat.

2. Door „air-conditionning” kan voortdurend een zo zuiver mogelijke lucht, tevens op de juiste temperatuur worden aangevoerd.

3. Bij luchtalarm behoeft niet verduisterd te worden.

4. De structuur van de gebouwen is steviger, zodat een groter weerstand aan luchtdruk kan worden geboden. Branden kunnen beter bestreden worden, door uitsluiten van de ventilatie. Het risico van paniek en verstikking is echter groter. Talrijke hulpuitgangen, hulpverlichting, brandvrije kamers, brandblusstelsel zijn noodzakelijk.

ad c. Tijdens oorlog werden vooral in Duitsland, maar ook in de Sovjet Unie,

Engeland, Zweden en zelfs in de Verenigde Staten ondergrondse fabrieken gebouwd. Men onderscheidt hierbij twee grote bouwstelsels:

1. In bergstreken. De bescherming en de camouflage kunnen hier volmaakt zijn. De moeilijkheid hierbij is, dat bergstreken meestal zeer dun bevolkt zijn, zodat het vraagstuk der arbeidskrachten hier een groot probleem vormt, alsmede ook het meestal dunne wegennet. De Duitsers pasten bijna uitsluitend dit bouwstelsel toe. Van 1943 af stelden zij in grote hoeveelheden politieke gevangenen, verplaatste personen en krijgsgevangenen in deze fabrieken te werk. Voor deze categorieën hadden zij niet veel maatregelen met het oog op comfort te nemen.

2. De inrichting van ondergrondse fabrieken in de nabijheid van grote steden. De uitgravingswerkzaamheden zijn zeer omvangrijk, ook de flauw hellende toegangswegen vereisen veel graafwerk, terwijl de toegangswegen moeilijk zijn te camoufleren. De nabijgelegen stad heft echter de problemen der arbeidskrachten en wegen op, maar de nabijheid van de stad heeft het enorme bezwaar dat een tegenpartij de ondergrondse fabriek kan neutraliseren, door de stad, die de werkrachten levert, te bombarderen.

De Zweden hebben het in de bouw van ondergrondse fabrieken zodanig ver gebracht dat deze tegen dezelfde kostprijs der producten kunnen werken als de bovengrondse. Dit was het gevolg van: besparing op verwarming en onderhoud en vergroting der arbeidsprestaties door betere verlichting en betere luchtvoorziening. (Air conditionning).

Verder geeft schrijver de verschillende boor- en graafmethoden aan, alsmede een omschrijving van het materiaal dat men er voor kan gebruiken. Ook het vraagstuk der luchtverversing wordt besproken, terwijl ten slotte het probleem van de bescherming der toegangen onder de loupe wordt genomen. (Een actueel en vooral voor onze genisten een zeer interessant en leerzaam artikel. B. K.).

Het Leger, de Natie, September 1950.

B. K.

De Duitse V wapens.

„Hugo” zet zijn beschouwing over de geheime wapens voort, met een verslag over de V wapens.

De VI — de eerste uit een serie „Vergeldingswapens” tegen de bombardementen der Geallieerden op Duitse steden — was in feite geen geheim wapen. De reeks geheime wapens begon met de V 2.

Bij de V 1 werd voor de eerste maal de „reactiemotor” op grote schaal gebruikt. De snelheid van de V 1 is helemaal niet indrukwekkend, zulks in tegenstelling met wat de Duitse propaganda wenste te doen geloven. Het wapen bereikte een maximum snelheid van 650 km. De start ging met moeilijkheden gepaard. De aanvangssnelheid moest minstens 250 km per uur bedragen. Op een totaal gewicht van 3 ton voerde de V 1 één ton springstof mee. Met hun jachtvliegtuigen hebben Engelse piloten talloze V 1 projectielen boven de Noordzee neergehaald. Op Engeland kwamen in totaal 5340 projectielen neer, waardoor 4735 personen werden gedood, 14.000 gewond en 17.000 huizen werden geheel of gedeeltelijk vernield. De meeste V 1 wapens werden gemaakt in een fabriek in de omstreken van Wenen, die thans in de Russische bezettingszone ligt.

Op 8 September 1944 viel de eerste V 2 op Londen. De schade was zeer groot. Dit wapen was echter geen verrassing voor de Engelse regering, daar de Engelsen reeds enkele maanden over een compleet projectiel beschikten. In Juli 1944 was een V 2 van zijn baan afgeweken en zonder te ontploffen op Zweeds grondgebied terechtgekomen. De Zweedse regering stond het exemplaar aan de Engelsen af, die het per vliegtuig naar Engeland voerden.

De V 2 werd geconstrueerd in Peenemünde op het eiland Usedom. Nadat de R.A.F. Peenemünde in de nacht van 17 op 18 Augustus 1943 zwaar had gebombardeerd, werd een tweede constructiecentrum opgericht in Cuxhaven, aan de monding van de Elbe.

Is de V 1 als het ware een klein vliegtuig met reactiemotor, de V 2 daarentegen is een echte raket.

Er werden in totaal 4300 projectielen op Engeland verschoten, waarvan er 2100 op dat land terecht kwamen. Er werden daardoor 2760 mensen gedood en 6750 gewond.

De V 2 was veel gevaarlijker dan de V 1, omdat er geen doeltreffend verdedigingsmiddel tegen bestond, daar zijn snelheid die van het geluid overtrof en men hem zodoende ook niet kon horen aankomen, daar de raket zich vrijwel gedurende de gehele vlucht op 25 à 30 km hoogte voortbewoog, zodat het onmogelijk was hem te onderscheppen. De eindsnelheid van het projectiel bedroeg 800 m per sec.

Maar de Duitsers beschikten ook nog over andere V wapens. Zij wilden de Geallieerde vliegtuigen gaan bestrijden met

raketten. De „Rheintochter” was een reeks „R” wapens die een totale omwenteling teweeg moesten brengen in het gebruik van luchtdoelartillerie.

Andere exemplaren waren de „Schmetterling”, een product van de Junkersfabrieken en een uitvinding van prof. Wagner, die er een overweldigend succes mee verzekerde. Volgens prof. Wagner zou elke raket een vliegtuig met onfeilbare zekerheid neerhalen. In April 1945 begon de productie aan de lopende band. Toen was het net te laat. Eer ander soort was de „Feuerllie”, waarvan de productie in Mei 1945 moest beginnen, zodat deze raket niet aan bod kwam. Het zelfde was het geval met de „Enzlon E 1”. Een kleine V2 was de „Wasserfall”. De raketten waren veel goedkoper dan vliegtuigen. Zonder twijfel zouden de Geallieerden nog lelijke ogenblikken hebben doorgemaakt als de Duitsers eerder over al hun V en R wapens hadden beschikt.

Het Leger, de Natie, September 1950.

B. K.

De dubbele raket A 9 — A 10.

Reeds lang bestond in de leidende Nazikringen na 1941 de wens, om ook het Amerikaanse grondgebied in de oorlog te betrekken. Om dit te kunnen bereiken, werden wapens uitgedacht, die begin 1945 het proefstadium volkomen voorbij waren en dus in de praktijk konden worden toegepast. Hun grootste verwachtingen hadden de Nazi's gebouwd op de A 9/A 10 raket, die in Duitsland verschoten over een afstand van 5000 km een bepaald stad in Amerika zou kunnen treffen. Dit wapen was volledig startklaar in 1945. De A 9/A 10 vormden een twee-eenheid, een „moeder” en dochter-raket”. Bij de start werd alleen de moederraket A 9 ontstoken. Op het ogenblik dat de moederraket is uitgeput, komt de dochter-raket A 10 los en wordt tevens automatisch ontstoken. Bij de start had de moederraket reeds een snelheid van 1500 m/sec. De Vo van de dochter-raket was dus reeds 1500, zodra deze alleen haar tocht begon, die nu gemakkelijk haar eigen snelheid tot 3000 m/sec kon opvoeren. De Amerikanen hebben de ontwikkeling der raketten met kracht ter hand genomen, evenals de Russen. Er schuilen (helaas, B. K.) ongekende vernietigingsmogelijkheden in, en wel in het bijzonder als deze projectielen met atoomspringstof worden geladen. Het Amerikaanse instituut voor rakettenbouw „The California Institute of technology” heeft onlangs medegedeeld, dat de grootste snelheid die tot nu toe met raketten is

bereikt 9600 km per uur bedraagt. Tevens werd er bij gezegd, dat de ontwikkeling met rasse schreden voortging

Het Leger, de Natie, October 1950.

B. K.

Radar.

Reeds vanaf het begin van de tweede wereldoorlog heeft Radar (Radio Detecting and Ranging, hetgeen vrij vertaald wil zeggen, waarneming richting- en afstandbepaling door middel van radiogolven) een belangrijke rol gespeeld (o.a. in de slag om Engeland en de daarop volgende periode der Duitse nachtbombardementen. B. K.). De verrassing, een factor die in de oorlogvoering van zulke grote betekenis is, wordt daarmee ernstig benadeeld. Radar trekt zich niets aan van duisternis, mist of wolken. Radar is niet alleen de basis van de verdediging tegen vliegtuigen, ook zeeslagen kunnen worden geleverd en schepen tot zinken gebracht zonder dat ook maar één man een vijandelijk schip heeft gezien. Concentraties van vechtwagens kunnen met grote nauwkeurigheid worden vastgesteld en daarna worden gebombardeerd.

Vóór dat radar werd toegepast kon mistig weer het opstijgen van vliegtuigen ernstig bemoeilijken of het bombarderen van bepaalde centra onmogelijk maken. Thans leidt de radar het vliegtuig nauwkeurig naar het vastgestelde doel. Ook voor de scheepvaart is de mist geen beletsel meer. Een typisch voorbeeld hiervan wordt gedemonstreerd door de opstelling van Radar Stations langs de oevers van de Theems, waardoor alle opdoemende gevaren tijdig en met zekerheid op het radar scherm verschijnen.

De radar berust op het verschijnsel van de echo, toegepast op de radio. Het lijkt zo op het oog eenvoudig.

Een radarstation bestaat uit een zender en een ontvanger, in één toestel samengevoegd. Gedurende een fractie van een seconde zendt de zender korte golven uit — pulsen genaamd. Na het uitzenden wordt automatisch overgeschakeld op de ontvanger, die de echo van de uitgezonden pulsen opvangt. Voorwerpen welke zich dichtbij bevinden geven de echo vlug terug, voorwerpen die wat verder zijn, doen dit wat later. De tijd die verloopt tussen het uitzenden van de puls en het ontvangen van zijn echo geeft een maat voor het bepalen van de afstand tot het voorwerp dat de echo teruggaf.

De pulsen hebben een snelheid gelijk aan die van het licht, nl. 300.000 km/sec of 300 m per miljoenste seconde. De afstand radartoestel—doel wordt door de

puls tweemaal afgelegd (heen en terug zoals de echo) in b.v. 6 miljoenste seconde. Wij weten dan dat het doel zich op 900 m bevindt. De tijdmetingen geschieden met een nauwkeurigheid van ongeveer het dertigste deel van een miljoenste seconde, wat een nauwkeurigheid betekent tot op 5 à 10 m. Theoretisch is dit alles heel eenvoudig, doch voor de verwezenlijking hiervan waren wonderen van techniek nodig, die moesten werken met een tot nu toe ongekende nauwkeurigheid.

Wij zien dus, dat het mogelijk is om de afstand tot een bepaald doel te berekenen. Maar nu moet nog de richting, waarin het doel zich bevindt, worden bepaald. Dat is in theorie ook weer eenvoudig, maar in de practijk komen er de meest ingewikkelde instrumenten bij te pas. De zender zendt een puls uit, die — als echo — scherp of zwak geregistreerd wordt, al naar gelang de puls volledig of slechts gedeeltelijk op het doel valt. De verplaatsbare antenne wordt nu zolang gedraaid, tot dat de zuiverste en sterkste ontvangst plaats vindt en een wijzer op het radarscherm geeft onmiddellijk de gezochte richting aan.

De idee van de radar ontstond vrijwel gelijk in Engeland, Amerika, Frankrijk, Duitsland en Japan. In Engeland was men in 1940 het verste. Gedurende de winter 1934—1935 stelde het Ministerie van Luchtvaart een wetenschappelijke commissie in, om het vraagstuk der radar in het raam der luchtverdediging te bestuderen. De eerste proefinstallatie werkte reeds in de lente 1935. In Maart 1938 werkten 5 radarstations onder leiding van R.A.F. personeel.

De ontwikkeling van radar gaat steeds verder. Er zijn nu drie groepen van radartoestellen, die elk een bepaalde functie vervullen en wel:

- a. radartoestellen voor luchtwaarneming en het leiden van vliegtuigen;
- b. radartoestellen aan boord van vliegtuigen zelf;
- c. radartoestellen voor het gevecht te land en ter zee.

ad a. Deze toestellen bewaken ieder een bepaalde sector van het luchtruim en melden daarin elk naderend vijandelijk vliegtuig. Alle toestellen zijn met een centraal bureau verbonden waar de inlichtingen geregistreerd worden en van waaruit de benodigde bevelen worden gegeven — per radio — aan de jachtvliegtuigen.

ad b. Deze werden vooral gebruikt in de strijd tegen de Duitse onderzeeërs. Het staat vast dat 70 % van de onderzeeërs

door toedoen van radar konden worden vernietigd. Radar werd zowel op jachtvliegtuigen als op bommenwerpers aangebracht. Wanneer een jachtvliegtuig in de nabijheid van een vijand kwam, schakelde het zijn radar in en kon de piloot de vijand precies localiseren. Bij de bommenwerpers verscheen, als een foto de te bombarderen doelen op het scherm, zodat de bombardementen met veel groter juistheid konden geschieden dan in het begin van de oorlog.

ad c. Niet alleen dat hierdoor ook de luchtstrijdkrachten op zeer nauwkeurige wijze kunnen worden ingeschakeld, maar ook de artillerie en de luchtdoelartillerie kunnen er uitstekend gebruik van maken.

Radar zal ongetwijfeld grote diensten kunnen bewijzen in een eventueel toekomstig conflict, waarin V-wapens of door radio geleide projectielen zullen worden gebruikt, die zich met duizelingwekkende snelheid door het luchtruim bewegen.

Het Leger, de Natie, October 1950.

Ondergrondse fabrieken.

Kapitein Commandant W. Brou zet zijn beschouwingen over ondergrondse fabrieken in „Het Leger, de Natie” voort, met het bespreken van de organisatie van genie-eenheden, die de bouw van dergelijke fabrieken kunnen verzorgen. Italië, Zwitserland, Duitsland, Canada en Engeland beschikken reeds voor de oorlog over dergelijke eenheden.

Vervolgens bespreekt schrijver de verwarming, luchtverversing, verlichting, drijfkracht, watervoorziening, bescherming tegen brand en oorlogsgassen, en de camouflering der toegangen.

De temperatuur is zeer goed op 18 tot 20° te houden, terwijl de vochtigheids-toestand gemakkelijk op 50—60 % kan worden gehandhaafd. De luchtverversing geschiedt — al naar gelang de soorten van werkplaatsen — 1 tot 14 maal per uur.

De fabrieken worden aangesloten op het bovengrondse hoogspanningsnet, waarna transformatoren de gewenste voltages geven. De fabriek moet echter — bij uitvallen van de buitenstroom — over een generator-dynamo met Dieselmotoren beschikken.

De verlichting moet zoveel mogelijk gelijkwaardig zijn aan het natuurlijke zonlicht, zowel wat betreft de sterkte en de samenstelling van het spectrum als de hoeveelheid der biologisch actieve ultra violetten stralen. Verblindende of hinderlijke schaduwen moeten vermeden worden. In Zweden gebruikt men de volgende systemen: Gemengde verlichting

in een verhouding van twee gloeilampen en één kwiklamp, bij kwiklampen worden extra buizen aangebracht, die ultra violetten stralen uitzenden, de muren en zolderingen worden in lichte kleuren geverfd, terwijl tenslotte visuele harmonie tot stand wordt gebracht door lichte kleuren op wanden en zolderingen en groene kleuren van de installaties. Door de ultra violetten stralen worden de fysiologische nadelen van het werken onder de grond geheel ondervangen.

De watervoorziening moet autonoom zijn. In een fabriek met 1000 man, is per dag 40.000 liter water nodig. Daarnaast komt het water voor de industrieoelinden zelf. Naast de gewone brandblusmiddelen, moet een brand gelocaliseerd kunnen worden. Zodra een controlepost brand in een lokaliteit meldt, wordt de luchttoevoer afgesneden en het elektrische licht uitgeschakeld, waarbij automatisch een hulpverlichting op accu's aangaat. Zodra het personeel het lokaal verlaten heeft worden de brandvrije deuren vergrendeld en de brandt dooft vanzelf. Bestrijding van oorlogsgassen kan geschieden, door in de zuiginstallaties filters te plaatsen. De ingang van de fabriek kan worden gecamoufleerd, door deze het aanzien van een gewoon huis te geven.

Schrijver bespreekt vervolgens enige bestaande ondergrondse fabrieken. Eerst de fabriek van de Mittelwerke bij Nordhausen in de Harz. De Duitsers bouwden er vliegtuigen. Toen de Geallieerden de fabriek bezetten werkten er 7.000 arbeiders. De nuttige grondoppervlakte bedroeg 120.000 m².

De Zweedse Boforsfabriek te Bervestud is een model van een ondergrondse fabriek. Voor het aanleggen van deze — kleine — munitiefabriek werd 83.000 m³ rots uitgegraven. De fabriek werd in 1940 gebouwd.

De voordelen van de ondergrondse fabriek zijn zeer groot. De kosten van aanleg zijn echter hoog, maar men kan er in deze tijd van superforten en raketten met onbepaalde actieradius niet meer buiten.

Een grote hoeveelheid mooie foto's verduidelijkt dit artikel op fraaie wijze, welk artikel vooral voor onze genisten heel interessant is.

Het Leger, de Natie, October 1950.

B. K.

Taalcursussen in het leger der Verenigde Staten.

Aan de „Army Language school” te Presidio wordt les gegeven in één en

twintig vreemde talen, aan meer dan 600 militairen van leger, vloot en luchtmacht.

De bedoeling is bevoegde taalkundigen te vormen.

a. voor de functies van militaire attachés, leden militaire missies,

b. voor de inlichtingsdiensten,

Slechts zij, die reeds van een of andere taal min of meer op de hoogte zijn, kunnen als leerling in aanmerking komen. De leertijd varieert van 4 maanden tot een jaar, al naar gelang de moeilijkheid der taal.

De klassen zijn maximaal 7 man, zodat een zo goed mogelijk individueel onderwijs kan worden gegeven. Er wordt 45 uur per week les gegeven. Het onderwijs is geheel op de praktijk ingesteld.

Infantry Journal, September 1950

B. K.

Pleidooi voor tactische luchtmacht.

Generaal Davet wijst er op, dat er een groot verschil is tussen de strijd op Korea en de wereldoorlog, die zal uitbreken wanneer de Elbe van het oosten uit zou worden overschreden. Het tijdverlies tengevolge van de afstand tussen de Amerikaanse bases en het front blijft echter hetzelfde. Als de Elbe linie — die evenzeer theoretisch is als de 38° parallel in Korea — zou worden overschreden, dan vraagt men zich af waar het vijandelijke offensief tot staan zou kunnen worden gebracht. Het kost 25 uur om de atoombom te gebruiken, zelfs voor Amerikaanse vliegtuigen, die in Engeland zijn gestationeerd. Het kost 6 dagen om licht materiaal door de lucht van de Verenigde Staten naar Europa te vervoeren en drie weken om het zwaardere materiaal te brengen. Het zou zeker drie maanden duren voordat er voldoende uitrusting en bewapening in Europa zouden zijn. Al deze cijfers houden geen rekening met actie van vijandelijke duikboten en vliegtuigen. De Amerikaanse hulp zou aanvankelijk slechts kunnen bestaan uit strategische bombardementen zoals op Korea, ditmaal echter met atoombommen. Dit zou een vijandelijke opmars op zijn gunstigst iets kunnen vertragen. Tot stilstand kan hij alleen worden gebracht door een tactische luchtmacht, die kan voorkomen, dat een doorbraak fatale gevolgen krijgt. Het is thans wel zeker, dat het bezit van een goede tactische luchtmacht de Zuid-Koreanen niet alleen de zo snelle vernietiging van hun front had bespaard, maar ook hun moreel heel wat beter had doen zijn. Mac Arthur heeft gedurende de eerste twee maanden alleen

stand kunnen houden dank zij een geïmproviseerde tactische luchtmacht.

Nu is de waarde van een dergelijk wapen nihil bij slechte weersomstandigheden en bij nacht. Daarom is op de grond een afgrendeling noodzakelijk. De thans aanwezige Amerikaanse, Engelse en Franse divisies zijn daartoe veel te gering in aantal. Maar zelfs al wordt hun aantal op korte termijn belangrijk uitgebreid, dan zullen zij nog steeds in aantal verre de mindere zijn van de Russen.

Zij zullen echter kans hebben om met succes op te treden als zij een overmachtige tactische luchtmacht ter beschikking hebben.

Journal de Genève, October 1950.

B. K.

Een bataljon in Korea

Majoor Forrest Kleinman geeft zijn ervaringen als bataljonscommandant over de strijd op Korea. De Majoor beschrijft wat er omgaat in hem en de mannen, als zij voor het eerst onder vuur komen, de gevoelens die hen beheersen bij de terugtocht, bij het bevel om in het bruggehoofd van Poesan stand te houden. Is dit een begin van een tweede Duinkerken? Dan de beklemming als de grote aanvallen beginnen en de ontspanning die optreedt als blijkt, dat de verwoede aanvallen zijn afgeslagen. „De stilte die optrad na dit helse concert, werkte op onze zwaar beproefde zinnen als een heilzame balsem. De brokken in onze keel, het miselijke gevoel in onze maag verdwenen en het zoemen der duivelse muskieten kwam ons een ogenblik als hemelse muziek voor”.

Deze kerels uit Korea leerden veel in de harde praktijk. Maar dat zij daar zo snel konden leren, hadden zij te danken aan hun opleiding. Zij leerden, dat men zich steeds naar alle kanten moet beveiligen. (Steunpuntverdediging. B. K.), zij leerden dat de uitbuiting van het terrein ter plaatse zelf moet worden beoordeeld (Vooral oefeningen buiten het opleidingsgarnizoen houden. B. K.). Zij leerden, dat zij konden lopen en klimmen, klimmen en lopen, als zij dachten dat zij geen stap meer konden doen. Zij leerden, dat men alleen moet schieten, als het ook werkelijk raak zou zijn. Eén kogel — de laatste — kan het eigen leven nog redden. Zij leerden bij avond en nacht niet meer te schieten op schaduwen en denkbeeldige vijanden. Zij leerden het nut van goed werkende verbindingen en de waarde van samenwerking met de artillerie en tot

slot leerden zij vertrouwen te krijgen in zich zelf.

In klare en duidelijke taal, zonder er doekjes om heen te winden, vertelt Major Kleinman hoe zijn bataljon stand hield, door de intense samenwerking van alle hun toebedeelde en toegevoegde wapens.

Combat Forces, October 1950.

B. K.

Nieuwe tanks in Amerika.

Generaal Collins, de Amerikaanse Chef Staf verklaarde dat met grote kracht wordt gewerkt aan de productie van nieuwe tanks. Vóór Korea werden tanks alleen maar in één fabriek in Detroit gemaakt. Nu geschiedt dit in 16 verschillende fabrieken, die over het gehele land verspreid liggen. De nieuwe tank is de Patton tank, van 47.5 ton. Hij was — hoewel in geringe mate — ook reeds op Korea aanwezig, waar hij zich de volkomen meerdere van de Russische T 34 toonde. De Patton lijkt veel op de Pershing, die ook de T 34 kon hebben, maar de Patton is breder, heeft een lager silhouette, zwaardere pantsering en een sterker motor. Het 90 mm kanon heeft een grotere Vo dan dat van de Pershing Zodra er voldoende Pattons zijn, zal de Pershing de aangewezen infanterie tank worden.

Combat Forces, October 1950.

B. K.

De bacteriologische oorlogvoering.

Een Letlands bacterioloog — thans in Amerika werkzaam — heeft verklaard, dat de Russen zich op zeer intensieve wijze bezighouden met de mogelijkheden van de bacteriologische oorlogvoering. Het grote gevaar van deze wijze van oorlogvoering is echter, dat het gebruikte middel als een boemerang kan werken, daar men losgelaten bacteriën nu eenmaal niet in de hand heeft. Maar in de voedselvergiftigingsbacterie meent men de oplossing van dit probleem te hebben gevonden. Immers deze is niet in staat om een epidemie te veroorzaken. De Russische bacteriologen zijn er in geslaagd om de voedselvergiftigingsbacterie te isoleren. Zij kunnen hem in een luchtledige ruimte jaren bewaren. Onder bepaalde vochtigheidstoestanden kan hij weer tot leven worden gebracht en dan worden verspreid, per vliegtuig door middel van speciale sproeiërs of door middel van speciale bommen neergelaten aan parachutes, of aan het front met speciale granaten. De geïsoleerde en weer

tot leven gebrachte bacteriën zijn zeer virulent. Behoudens via de mond door besmet voedsel kunnen zij ook door de neus en ogen in het lichaam komen en veroorzaken binnen de drie dagen een smartelijke dood. Deze bacteriën kunnen echter niet lang leven. Na 5 à 6 dagen zijn zij verdwenen en kan het getroffen gebied door een aanval rustig worden doorgeschreden. (Laten wij eerlijk en oprecht hopen, dat deze duivelse machinaties nooit werkelijkheid zullen worden. Maar hoe groot de gevaren en dreigingen ook mogen zijn, deze zullen ons nooit mogen intimideren. B. K.).

Intellig. Digest, October 1950.

B. K.

De mankracht der Britse koloniën.

De mankracht in de Britse koloniën is zeer groot. De bevolking over deze gebieden kan als volgt worden aangenomen:

West Afrika (Nigeria, Sierra Leone, Goudkust en Gambia)	27.500.000
Oost Afrika (Kenya, Uganda, Tanganika, Niyassaland, Noord Rhodesia, Somaliland en Zanzibar)	16.500.000
Soedan	6.000.000
Malakka	2.000.000
West Indië	2.500.000
Overige gebieden (Cyprus, Serawak, Falklandeilanden, eilanden in de Pacific en Atlantische Oceaan)	2.000.000

De Afrikaanse soldaat is goed, maar hij heeft een groot bezwaar. Hij is in hoge mate gehecht aan zijn officieren. En het duurt veelal lang, voordat hij zijn vertrouwen geeft. Uitvallen van officieren kan het moreel zeer sterk beïnvloeden, ook al zou men direct plaatsvervaarders hebben. Het taalprobleem levert ook moeilijkheden op, maar dat is geen groot bezwaar. Het overgrote deel der officieren en onderofficieren zal uit Engeland moeten komen. Zeer vele volksstammen zijn echter niet tot goede soldaten te vormen. Zij hebben er nu eenmaal de eigenschappen niet voor.

Volgens schrijver kunnen nu worden gevormd:

Oost Afrika	1 Divisie
West Afrika	2 „
Gurkhas	1 „
Soedan	1 „
Malakka	1 Brigade
Overige gebieden	1 Divisie

Deze eenheden moeten allemaal verplaatsbaar zijn door de lucht. Daarnaast moeten er nog territoriale veiligheids-troepen zijn, die tevens de verdere vor-

ming en opleiding van reserves zijn belast.

De vraag of Afrikaanse troepen op een Europees strijdtoneel kunnen worden gebruikt kan bevestigend worden beantwoord. Wel is waar is dit in de tweede wereldoorlog van Britse zijde niet gebeurd, maar bij de Fransen wel. Zij hadden er de beste ervaringen mee, ook in de winterperioden. Hun vechtcapaciteit was goed. Schrijver haalt nog een uitspraak aan van Letton Vorbeck, die in de eerste wereldoorlog op zulk een buitengewone wijze in voormalig Duits Oost Afrika — tot na de wapenstilstand wist stand te houden — welke uitspraak luidde: geef de Afrikaanse soldaat een goede opleiding en een goede aanvoerder en hij doet voor geen enkele soldaat ter wereld onder. Bij een goede organisatie kan Engeland inderdaad zeer veel mankracht uit zijn overzeese gebieden putten.

The Army Quarterly, October 1950.

B. K.

De aanvoerder.

Het is een misvatting, wanneer men zegt, dat aanvoerders als zodanig worden geboren en dat men ze niet kan kweken. Er zijn twee wegen om aanvoerders te kweken en wel die van de ervaring en die van zeer nauwkeudige theoretische voorbereiding. De weg der ervaring is een lange en soms uiterst pijnlijke en kost in tijden van oorlog mensenlevens. De systematische theoretische voorbereiding kan zonder pijn zeer goede resultaten opleveren.

Schrijver gaat dan na wat de voorname eigenschappen van een goede aanvoerder moeten zijn. Daarbij acht hij „tact” van het grootste belang. Tact is de kunst om zodanig met mensen om te gaan, dat men ze niet kwetst, zij zich niet in hun eigen waarde voelen aangetast en toch doen wat de aanvoerder wenst en dan nog wel zodanig, dat ze het graag doen. Voortdurende zelfcontrole is daarbij nodig. Zodra de aanvoerder weet of bemerkt, dat iets scheef gaat, moet hij eerst bij zichzelf te rade gaan, of hij soms geen verkeerde maatregelen heeft genomen. Met tact hangt de kwestie der hoffelijkheid samen. Hoffelijkheid is het smeermiddel van de sociale machinerie en is niet aan sociale grenzen gebonden. De officier die geen hoffelijkheid bezit, kan nooit een goede aanvoerder zijn. Het is volkomen verkeerd te denken, dat de militair niet hoffelijk kan zijn bij de uitoefening van zijn beroep. (Volkomen juist, B. K.). Energiek optreden en hof-

felijkheid sluiten elkaar helemaal niet uit.

Ook initiatief kan ontwikkeld worden. Wilskracht en zelfvertrouwen zijn nauw met elkaar verbonden. Verhoogt men het zelfvertrouwen, dan komt dat beslist door een grotere daadkracht tot uiting. Door het vergrote zelfvertrouwen neemt ook de moed om verantwoordelijkheid te willen en te durven dragen toe. Durf aan Uw ondergeschikten verantwoordelijkheid te geven. Het levert zijn rente dubbel en dwars op.

Ook moet de aanvoerder weten en zich er diep van bewust zijn, dat hij dag en nacht voor zijn mensen verantwoordelijk is. Daarbij moet hij in zijn ondergeschikten in de eerste plaats de mens zien. Dat wil helemaal niet zeggen, dat men „frère et compagnon” met zijn ondergeschikten moet worden. Maar tussen volkomen misplaatste „Bruderschaft” en wederzijdse achting, is een groot verschil. Dit leidt er toe, dat men in zijn ondergeschikten waardevolle medewerkers gaat zien, en de ondergeschikten gaarne hun krachten aan „hun” chef geven, waarbij wederzijds vertrouwen een belangrijke rol speelt.

Het geheim van de goede aanvoerder ligt verder ook daarin, dat hij ook de geringste tekenen van ontevredenheid weet te onderkennen en aanvoelt. Met een ontevreden troep moet men niet gaan vechten. Al deze eigenschappen zijn aan te leren en te ontwikkelen, waarbij zelfcontrole van het grootste belang is.

Allgemeine Schweizerische Militärzeitschrift, October 1950.

B. K.

Angst voor mijnen.

De landmijn — zowel tegen tanks als personeel — is een uiterst belangrijk afweermiddel. Reeds in de eerste wereldoorlog werd hij toegepast, maar zijn gebruik in ongekende massa's kwam pas in de tweede wereldoorlog tot zijn recht. Men paste ze overal toe, in de meest geraffineerde vormen. Hun invloed op de troep was groot. Mijnevelden waren heel vaak oorzaak, dat aanvallen in elkaar stortten of zodanig werden vertraagd, dat van een doorbraak geen sprake meer kon zijn. Een troep, die eenmaal op een mijneveld was gelopen, was heel moeilijk weer tot een aanval te brengen. Het gevoel van onzekerheid, niet alleen in de gevechtzone zelf, maar ook bij staven achter het front — die bij een opmars steeds met goed verborgen mijnen in gebouwen, die zich goed voor een stafkwartier lenen moeten rekening houden — werkt funest

op het moreel en vertraagt de snelheid der operaties. Daarom moet een ieder van hoog tot laag op grondige wijze vertrouwd worden gemaakt met de landmijn. Het is in de eerste plaats de taak van de pioniers om de mijnen op te ruimen. Maar er zijn vrijwel nooit pioniers genoeg om dit te doen. Daarom moet een ieder er mee vertrouwd zijn. Dat is bovendien het beste middel om de angst voor mijnen te overwinnen. Na deze algemene inleiding geeft „N” tal van voorbeelden uit de praktijk, wat de invloed van mijnen op verschillende gevechtshandelingen is geweest en toont hij aan de hand van deze praktijkgevallen aan, dat een goed geöefende troep, ook die moeilijkheid kan overwinnen.

Allgemeine Schweizerische Militärzeitschrift, October 1950.

B. K.

De wil om te strijden.

In een hoofdartikel bespreekt de kolonel van de generale staf van het Zwitserse leger Uhlmann, de kwestie van zijn van aanvoerder, van officier en onderofficier.

Hoewel schrijver grote waarde hecht aan een zo modern mogelijke uitrusting, is voor hem toch het belangrijkste, dat het moreel zowel van officieren als soldaten zo hoog mogelijk staat. Een ieder moet zich bewust zijn van zijn plicht en bezield door de vaste wil om voor zijn vrije bestaan als volk en als mens te vechten. Het opleidingssysteem is goed. Het staat en valt echter met zijn uitvoerders. Nog steeds is er een tekort aan goede beroeps-officieren en onderofficieren. (Ook bij ons. B. K.). Een speciale commissie gaat na wat de oorzaken hiervan zijn. De voorwaarde is, dat het beroep van officier materieel nooit verlokend kan zijn. Ook zijn de mogelijkheden van de beroepsmilitair betrekkelijk beperkt. Wil men daar overheen stappen, dan moet het „feu sacré” aanwezig zijn. Daarnaast kan de opleiding tot beroeps-officier en beroeps-onderofficier er ontzaggelijk veel aan doen. Ook tijdens de verdere vorming van het beroepspersoneel bij de troep, moet hieraan voortdurend aandacht worden geschonken. Dit is van het grootste belang. Want ondanks de grote betekenis van het materieel, is en blijft het de mens, die de doorslaggevende factor is. Slechts de mens is in staat om tot gezond „teamwork” te komen, om daarmee van het materieel te maken, wat er van te maken is. waardoor en waarmee elke deelnemer van het team het beste geeft wat in hem is. Om tot

deze geestesgesteldheid te komen is het voorbeeld van elke meerdere — van hoog tot laag — doorslaggevend. (Volkomen juist. B. K.).

Allgemeine Schweizerische Militärzeitschrift, October 1950.

B. K.

Bouw van schuilkelders is noodzakelijk.

Luitenant-kolonel Isler is er van overtuigd, dat de bouw van schuilkelders voor de burgerbevolking reeds nu, van het grootste belang is. Laat men dit na, dan kan de achterstand, als het eenmaal zover is niet meer worden ingehaald en zal het aantal slachtoffers onder de burgerbevolking zeer groot zijn. Ook voor het leger te velde is het van zeer groot belang te weten, dat voor zijn gezin, zijn familie een redelijke kans bestaat, dat men de gevolgen van een bombardement kan overleven.

Zweden gaf in het afgelopen jaar voor 650 miljoen kronen uit voor het bouwen van schuilkelders. Maar het moet niet alleen bij openbare schuilkelders — die van gewapend beton moeten zijn — blijven.

In de huizen zal men de kelderruimten moeten versterken. De bewoners moeten daartoe worden verplicht. Bij nieuwbouw moeten de kelders als schuilkelder worden ingericht, met gewapend beton dek en meer dan één uitgang. (Volkomen juist. Zware verliezen aan het gevechtsfront demoraliseren de troepen, zware verliezen in het thuisfront demoraliseren de gehele bevolking. In dit verband willen wij ook nog wijzen op het nadeel van hoogbouw, dat thans — als gevolg van gebrek aan grondruimte — nogal wordt gepropageerd. Het is in strijd met het goede beginsel der verspreiding van doelen. En dat is in een moderne oorlog een van de belangrijkste voorwaarden om er doorheen te komen. B. K.).

Allgemeine Schweizerische Militärzeitschrift, October 1950.

B. K.

Havens en atoombommen.

De moderne oorlog is een materieel verslinder van ontstellende grootte. In Antwerpen alleen werden tijdens de oorlog per week \pm 140.000 ton goederen aangevoerd. 95 % van het benodigde geallieerde materieel ging via Antwerpen, Boulogne, Le Havre, Cherbourg en Marseille. De Duitsers hebben alles in het werk gesteld om de Geallieerden het gebruik van deze havens te ontzeggen. Niet alleen in hun pogingen om ze te verde-

digen, dan wel gesloten te houden — zoals Antwerpen — maar ook door het aanbrengen van geweldige vernielingen en tenslotte door luchtaanvallen en voornamelijk door V 1 en V 2 projectielen. Op Antwerpen vielen in 5 maanden ruim 2.000 V 1 en V 2 bommen, waardoor in Januari 1945 de ontschepping terugliep tot 74.000 ton per week.

Een absolute luchtverdediging bestaat niet. Men kan een zware tol heffen van de vijandelijke luchtstrijdkrachten, maar verrassende aanvallen blijven altijd mogelijk. In September 1943 verklaarde luchtmaarschalk Coningham, dat hij het als een persoonlijke belediging zou beschouwen, als de Luftwaffe er in zou slagen aan een haven in Zuid Italië grote verliezen te weeg te brengen. De volgende dag werd Bari gebombardeerd. Alle 16 transportschepen die daar in de haven lagen gingen met hun kostbare lading naar de kelder.

De opeenhoping van schepen in de grote West Europese havens was soms enorm. Schrijver vraagt zich af, wat het resultaat zou zijn als op een dergelijke concentratie een atoombom viel. Niet alleen zonder vele schepen verdwijnen, maar ook het kadematerieel, de kranen, loodsen e.d. zouden onbruikbaar worden. Het zou daarom fout zijn, alle transport langs enkele grote havens te leiden, zoals dat in de tweede wereldoorlog is geschied. Verspreiding en nog eens verspreiding, is het enige wat te doen staat. Naast de grote havens, moet óók gebruik worden gemaakt van de kleinere en zelfs moet niet worden geaarzeld om — waar de kust daartoe gunstig is, ook rechtstreeks van die kustgebieden gebruik te maken.

Daardoor kan een zodanige verspreiding van doelen tot stand worden gebracht, dat de doelen daardoor niet meer lonend zijn voor een atoombom. En een zeer belangrijke nieuwe mogelijkheid ziet schrijver ten slotte in de helicoptère, die — gebruikt in grote hoeveelheden — geweldige verspreidingsmogelijkheden van een transportvloot toelaat. (Ongetwijfeld is het een nadeel voor West Europa dat zeer veel materieel van overzee moet komen. Maar er zijn vele havens en bovendien moeten wij niet vergeten, dat een agressor uit het oosten dan wel is waar niet het nadeel van het zeevervoer heeft, maar wel het nadeel van enorme lange en kwetsbare landverbindingen.)

Het uitvallen van enkele belangrijke verkeerscentra kan het spoorwegvervoer over honderden kilometers lam leggen.

Hoe dunner het wegen- en spoorwegen-

net — en dat is in Oost Europa niet zo dik gezaaid — des te kwetsbaarder is het in de knooppunten. Wat dat betreft is de weegschaal wel zo'n beetje in evenwicht, als het onverhoopt tot een grote strijd mocht komen. En daarnaast is door alle eeuwen heen nog de spreuk bewaarheid: „De victorie komt van overzee”. Wij kunnen er voor het heden nog aan toevoegen „en door de lucht”. B. K.).

Military Review, October 1950.

B. K.

De inwendige veiligheid in tijd van oorlog.

Het vraagstuk van de inwendige veiligheid van een land in tijd van oorlog is zeer veel omvattend. Het gaat niet alleen om vijfde colonnes, maar ook om kleinere en grotere acties van de tegenpartij, die door de lucht is aangevoerd.

Het werk der vijfde colonne kan zeer omvangrijk en hoogst bedenkelijk zijn, als men er niet met kracht tegen optreedt. Het funeste is, dat dit werk reeds in tijd van volle vrede nabij de gevaarlijke punten kan worden voorbereid. Bovendien zullen vele vijfde colonnisten uiterst fanatiek zijn, daar wij leven in een tijd van ideologische tegenstellingen. Deze vijfde colonnisten kunnen ook samen werken met gelande vijandelijke troepen. Het beste middel om de actie der vijfde colonnes in tijd van vrede te ondermijnen, is de sociale omstandigheden zodanig te doen zijn, dat vrijwel een ieder er van overtuigd is, dat een ander regiem beslist geen verbetering kan brengen en tevens zelf het eigen regiem op de voor elk eerlijk mens, als mens aanvaardbare grondslagen te doen opbouwen. Op deze wijze gaan de geestelijke en materiële basis van die strijd samen. Daardoor komen zij, die deze acties nog willen steunen, wel in een bijzonder kwalijk daglicht te staan. Bovendien moeten de inlichtingsautoriteiten zo goed mogelijk op de hoogte zijn van de organisatie der vijfde colonne, wat een moeilijke opgave is. Maar naarmate men de geestelijke en materiële omstandigheden beter kan maken, zal ook dat werk gemakkelijker worden.

Voor de verdediging van het binnenland zijn zeer goede eenheden nodig, want parachutisten en luchtlandingseenheden zijn hooggetrainde troepen. Die bestrijdingseenheden moeten zeer mobiel zijn en beschikken over tanks, artillerie en vlammenwerpers daar de vijand zich wel merendeels in fabrieken en bewoonde oorden zal trachten vast te zetten, de fabrieken

om ze te vernielen, de bewoonde oorden omdat het wegenknooppunten zijn, waardoor het verkeer wordt ontwricht. Van zeer veel belang is hierbij eensdeels de sterkte der luchtdoelartillerie, anderdeels — en die is in feite doorslaggevend — de sterkte der eigen luchtstrijdkrachten. Niettemin moet men steeds met „luchtraids” rekening houden.

Military Review, October 1950.

Burgerlijke verdediging.

De burgerlijke verdediging moet een officieel deel zijn van het totale defensiesysteem. Het thuisfront is even belangrijk als het gevechtsfront. De voornaamste taak van een burgerlijke verdediging is, de gevolgen van een luchtbombardement zo klein mogelijk te doen zijn. Wing commander John Hodsoil stelt echter op de voorgrond, dat als te tegenpartij de baas is in de lucht, de taak van de burgerlijke verdediging hopeloos is geworden. Als men eenmaal in oorlog is, dan is het noodzakelijk om offensief te gaan optreden, daar de vijand slechts door het offensief kan worden verslagen. In het leger moet dus zoveel mogelijk en zo goed mogelijke krachten zitten. De burgerlijke verdediging zal het moeten doen met de ouderen, en het voor het grootste deel van vrijwilligers moeten hebben. Bij de organisatie der burgerlijke verdediging moet er allereerst een uitgebreid mogelijk net van lokale verdedigingen zijn, om de eerste schokken te kunnen opvangen. Daarboven moeten sterke — zeer mobiele — eenheden staan, die de plaatselijke korpsen snel kunnen versterken, waar dit nodig is. Er moet een algemeen hoofdkwartier zijn, dat de mobiele reserves op de juiste wijze kan dirigeren. Daarnaast moeten er veiligheidssecties — die de plaatselijke politie kunnen versterken, reddingsploegen — lichte en zware — de lichte om zo snel mogelijk hulp te bieden, de zware met zwaar opruimingsmaterieel, ambulance-sectie, voor verpleging, evacuering en eerste hulp; de pionierssectie, voor het opruimen van gevaarlijke ruïnes, herstelwerkzaamheden en een verzorgingssectie die de getroffenenen van het nodige tracht te voorzien, zowel voedsel, als kleding, huisraad e.d. Tenslotte kan — indien zulks mogelijk is — een beroep op het leger worden gedaan voor bepaalde hulpacties. Het is van het hoogste belang, de korpsen der burgerlijke verdediging grondig te trainen. Ook moet de burgerij grondig worden voorgelicht omtrent de gevaren, die haar kunnen dreigen. Hierbij

moet men de waarheid vertellen en vooral niet trachten de mogelijke gevaren te verdoezelen of te kleineren. (Zeer juist. Men moet de moed hebben om ook onaangename zaken aan ons volk te vertellen en men moet de gevaren onder ogen durven zien. Slechts dan kan men er iets op de juiste wijze tegen doen. B. K.).

Military Review, November 1950

B. K.

De Russische luchtstrategie.

De Russen hebben in de afgelopen oorlog zeer weinig strategische bombardementen uitgevoerd. Zij zochten het veel meer in de tactische inzet van hun luchtstrijdkrachten. Het vliegtuig was volgens hen ideaal om snelle en verrassende vuurconcentraties tot stand te brengen, die van veel invloed op de troepen der tegenpartij waren. De Russen zeiden, dat zij vochten om de oorlog snel tot een goed eind te brengen. Zij verweten en verwijten de Anglo-Amerikanen, dat deze hun strategische bombardementen alleen uitvoerden, om de industriële objecten te vernietigen, die lastig voor de Amerikaanse en Engelse kapitalisten waren. Volgens de Russen werd de oorlog in de lucht door de Rode luchtmacht gewonnen terwijl de R.A.F. en A.A.F. slechts de belangen der trusts verdedigden. (Dat is wel volkomen in strijd met wat Stalin tijdens zijn eerste onderhoud met Churchill in Moskou in Augustus 1942 heeft gehad, bij welk onderhoud ook de Geallieerde bombardementen op Duitsland ter sprake kwamen en Stalin zich zeer verheugd over deze bombardementen toonde. Hij ging er zelfs zo ver op in, dat hij samen met Churchill in minder dan geen tijd heel Duitsland door middel van deze bombardementen had vernietigd. Bovendien ried hij Churchill aan zich niet te beperken tot de oorlogsindustriën, maar alles te vernietigen wat er te vernietigen viel. B. K.).

Schrijver toont aan, dat de strategische bombardementen der geallieerden van enorme invloed op het beloop van de strijd zijn geweest. In 1944 liep de productie van synthetische benzine in Duitsland van Januari tot Juli met 80 % terug. Op 15 Februari waren alle raffinaderijen in Duitsland stilgelegd en waren er nog slechts 4 fabrieken voor synthetische benzine in bedrijf. De benzine schaarste was voor Duitsland dodelijk. De gemotoriseerde artillerie kon zich nog maar heel moeilijk verplaatsen, tanks liepen vast, autovervoeren werden steeds minder. In Februari 1944 was

het grootste deel der Duitse vliegtuigfabrieken vernield. De Duitsers moesten ondergrondse fabrieken gaan bouwen. In Japan werd dit alles op groter schaal herhaald. Vrijwel de gehele Japanse vliegtuigindustrie werd vernietigd. De Amerikaanse strategische bommenwerpers brachten in een jaar veel zwaarder slagen aan de Duitse en Japanse luchtstrijdkrachten toe, dan alle Russische Yaks en Stormoviks in 4 jaar. Ook de bombardementen van het wegen-, spoorwegen- en waterwegennet had zeer veel invloed en benadeelde de oorlogseconomie ten zeerste. De ware reden waarom de Russen niet tot strategische bombardementen op grote schaal zijn overgegaan is dat zij maar zeer weinig daartoe geschikte bommenwerpers hadden. De kwestie van luchtmacht is geen vraagstuk van kapitalistische of Stalinistische strategie. Er zijn wel verschillende graden van luchtmacht n.l. de „superieure”, waarbij een oorlogvoerende mogendheid in staat is om vliegtuigformaties van allerlei aard en soort boven het gebied van de tegenpartij te doen optreden en daarnaast de „inferieure”, waarbij de oorlogvoerende mogendheid slechts in staat is om zijn luchtstrijdkrachten als een soort artillerie in te zetten. Hij die de superieure methode kan toepassen is in staat om met weinig eigen verliezen, talloze miljoenen van de tegenpartij te vernietigen, hij die het moet zoeken in de „inferieure” methode kan — ten koste van talloze miljoenen een oorlog na 4 jaar winnen. (Schrijver wil hier eigenlijk mee zeggen, dat de Russen nooit een zodanig luchtoverwicht hebben gehad, dat zij de superieure methode konden toepassen. De geallieerden konden dat wel, omdat zij wel het luchtoverwicht hadden. Ongetwijfeld is hij die de superieure methode kan toepassen de overwinnaar. Maar voor hij zover is zal er eerst veel moeten worden gevochten, ook op de grond in samenwerking met luchtstrijdkrachten die de inferieure methode toepassen. Maar wij zijn het met schrijver eens, dat het uiteindelijke doel moet zijn op onbeperkte schaal de superieure methode toe te kunnen passen. Dan zijn wij er. B. K.).

Military Review, November 1950

B. K.

Valt er met Rusland te praten?

Luitenant-kolonel du Moulin gaat aan de hand van de geschiedenis na of er wellicht met Rusland te praten is. Hij constateert dan via Iwan de Verschrikkelijke Peter de Grote, Catharina de Grote, Paul, Alexander I, Nicolaas I en II, Lenin

en Stalin, dat er ten aanzien van de algemene buitenlandse Russische politiek niets veranderd is. De politiek is imperialistisch. Dat is ze onder het communistische regiem — hoe gek dit ook moge klinken, daar de communisten vóór 1917 altijd beweerden anti-imperialistisch te zijn — zelfs nog in veel sterker mate geworden. Zochten de Tsaren in het algemeen het „testament van Peter de Grote” te verwezenlijken, n.l. alle „Slaven” bij Rusland (het Pan Slavisme) en bovendien de Bosperus in Russische handen, de communisten nemen daar op geen stukken na genoeg mee. Hun doel is alles omvattend, n.l. de wereldrevolutie en via die wereldrevolutie de stichting van een wereldunie van Sovjet-republieken onder leiding van Moskou. Dat is hun enige doel. Om dat te bereiken staan zij voor niets. Zij hebben de mond vol over vrede, maar zij doen geen enkele poging om in de praktijk de vrede te bevorderen. Integendeel. Zij doen alles om overal onrust te verwekken. Het kost Moskou slechts één woord en de oorlog op Korea zou niet eens begonnen zijn. Maar alle pogingen om tot rust en opbouw te komen, worden overal ter wereld gesaboteerd. Overal waar brandstof is, brengen zij vuur aan en waar geen brandstof is, slepen zij die wel aan, met het zaaien van onrust. Systematisch tracht men de tegenpartij te ondermijnen, financieel, economisch en daardoor sociaal en moreel. En om het moreel nog meer te ondermijnen wordt de wereld in een permanente sfeer van vrees gehouden. De gehele politiek van het communistische imperialisme is van haar eerste bestaan zo berekend sluw geweest, dat men er beslist geen vertrouwen in kan stellen.

Ondanks het feit dat de Sovjet Unie steeds over vrede en ontwapening spreekt, heeft zij de grootste strijdmacht ter wereld, wroet zij door middel van de cominform en vijfde colonnes in alle landen ter wereld en zet zij met haar propaganda de mensen tegen elkaar op. En het Russische volk, eeuwenlang gewend aan slavernij, neemt ook het regiem van de Rode Tsaar, dat nog hardvochtiger en geraffineerder is, dan het regiem van welke reactionaire Tsaar ooit is geweest. De politiestaat is daar vervolmaakt. De macht van de M.V.D. — de nieuwe naam voor de oude GePeOe — is geweldig. Door deze M.V.D. houdt een zeer kleine minderheid het hele Russische volk in zijn macht. Hoe opportunistisch de Sovjet politiek sinds haar bestaan is geweest blijkt wel uit de historie. Wij kunnen daarin de volgende perioden onderschei-

den. 1. het oorlogscommunisme van 1917-1921 (zeer linkse periode), 2. De periode van de Nieuwe Economische Politiek (N.E.P.) van 1921—1927, waarin een herleving van het kapitalisme in gematigde vorm werd toegestaan (rechtse ommezwaai), 3. De periode der vijfjarenplannen van 1927—1936 met niets ontziende pogingen tot een zo ver mogelijk doorgevoerd collectivisme (linkse periode), 4. De periode van het volkfront van 1936—1939, onder invloed van de opkomst van het Fascisme, Nationaal Socialisme en Japans imperialisme, waarvoor men bereed was (rechtse ommezwaai), 5. Het accord met Hitler 1939—1941, waarin medewerking werd gegeven aan de doods-vijand, ondanks het feit dat juist in die tijd zeer radicale maatregelen werden genomen die deze periode als zeer links kunnen bestempelen, 6. De Teheran-pe-riode 1943—1945 (rechtse ommezwaai om zoveel mogelijk van de kapitalistische landen te kunnen profiteren), 7. De huidige periode aanvangende 1945, wederom een zeer linkse periode. Voortdurend zwenkte de Sovjet Unie — zeer welbe-wust van links naar rechts en omgekeerd, al naar gelang het in haar politieke kraam te pas kwam. De Sovjet Unie be-hoeft niet bang te zijn dat ze wordt aan-gevallen. Geen enkel land of combinatie van landen is daartoe in staat. Geweldig zijn de winsten die de Sovjet Unie na de oorlog heeft geboekt. Een gordel van sa-tellietlegers beschermt haar. En toch houdt de Sovjet Unie de wereld voort-durend in vrees en belet zij een normale sociale opbouw en herstel van de slagen van de tweede wereldoorlog. Dat geschiedt welbewust, omdat zij op deze wijze meent haar doel, de wereldheerschappij, op de gemakkelijkste wijze te kunnen bereiken. Daarom valt er met de Sovjet Unie niet te praten. En valt er geen zaken mee te doen. De enige weg om met Moskou tot overleg te komen is te zorgen, zelf min-stens net zo sterk te zijn als de Sovjet Unie, de eigen partij immuun te maken voor de verderfelijke imperialistische communistische propaganda en alle lan-den, die worden aangevallen die tonen vrij te willen zijn, te helpen. (Een zeer interessant artikel, dat zorgvuldige be-studering ten volle waard is. B. K.).

Military Review, November 1950

B. K.

Militaire notities rondom de wereld.

Verenigde Staten.

Er is voorlopig uranium genoeg in Amerika. Als het moet kunnen de V.S. zich volledig voorzien van het nodige in

eigen land. Uitvoerige en nauwgezette onderzoeken hebben in Florida, Chat-tonooga in het Oosten, in Colorado en Idaho rijke uraniumlagen ontdekt. Daar-naast komen de reeds in bewerking zijnde rijke uraniummijnen in Canada.

In het Amerikaanse leger wordt bij de opleiding weer met scherp geschoten, teneinde de man een opleiding te geven, die de werkelijkheid zo dicht mogelijk be-nadert. Het aantal ongelukken daardoor veroorzaakt valt tot nu toe zeer mee en de verliezen die men er op het werkelijke slagveld mee uitspaart zijn dit ten volle waard. De legerleiding achtte deze harde opleiding noodzakelijk om de Amerikaan-se soldaat psychisch geschikt voor de slag te maken.

Inplaats van het oude K rantsoen is er nu een verbeterd rantsoen voor de Ame-rikaanse strijdkrachten ingevoerd. Dit rantsoen — alles in blik verpakking — wordt in dozen verzonden, welke dozen een hoeveelheid bevatten, voldoende voor vijf man gedurende drie dagen. Het voed-sel kan zowel koud als warm worden ge-nuttigd, hoewel het warm beter smaakt. Het rantsoen bestaat uit gesneden spek, boter, gekookte sojabonen, cornedbeef, biscuits, tomatensap, oplosbare koffie, worstjes, jam, gecondenseerde melk, car-dyklontjes, chocola, kauwgummi, zout, suiker, lucifers, blikopener, zeep, papie-ren handdoeken, sponsje om eetketel e.d. te reinigen, waterzuiveringstabletten, toi-letpapier. Er is bijzondere aandacht aan de smaak gewijd, daar de morele invloed van een smakelijke maaltijd aanzienlijk is. (De liefde van de soldaat gaat — zoals Napoleon het ook al zei — nog steeds voor een groot deel door de maag. Ook op dit gebied niets nieuws onder de zon. B. K.).

Engeland.

De Engelsen hebben op het ogenblik de beschikking over de grootste helicop-tère ter wereld, de „Dierva Air Horse“. Hij kan 26 personen vervoeren, dan wel een last van 3 ton.

Military Review, September 1950.

B. K.

